

De stad des groten Konings

Tien predicaties

Door

DS. E. VAN MEER

Predikant van Utrecht

UITGEVER J. P. VAN de TOL Jz. DORDRECHT 1947

Drukkerij De Alblasserwaard, Bleskensgraaf

STICHTING DE GIHONBRON

MIDDELBURG

2019

INHOUD

Woord vooraf

1. De luister van Jeruzalem (Psalm 87:3)
2. Sions Vorst (Psalm 2: 6)
3. Het volk van de Koning (Numeri 24:2)
4. Een profetisch en koninklijk priesterdom (1 Petrus 2:9)
5. Gods beloften voor Jeruzalem (Zacharia 2: 4, 5).
6. De ongestalte der Sionieten (Jesaja 49: 1416).
7. Sions kostbare bezit (2 Petrus 1:19)
8. Het reislied van Sions kinderen (Psalm 84: 69)
9. Jeruzalem, dat boven is (Galaten 4: 26)
10. De Godsstad bereikt (Ezra 8:32a)

WOORD VOORAF

Wij onderscheiden drieërlei Jeruzalem.

Het eerste is de hoofdstad van oud Israël in Kanaän, waar David zijn paleis en Salomo de tempel voor Jehovah bouwde. De Joden kunnen dit Jeruzalem niet vergeten; zij zingen in hun Sionistenlied van de hoop, die niet zal sterven en die het volk houdt opgericht, om het land weer te beërven, waar Jeroesjolajim ligt. De Christenheid kan haar hart evenmin van deze stad aftrekken, ook voor haar ruist het er van gewijde historie. Daar immers predikten de profeten van 's Heeren wege woorden van boete en vertroosting voor de Kerk aller eeuwen; daar brandden de offers, ter voorafschaduwung van de enige offerande op Golgótha; daar ging de Borg langs de straten als het Lam Gods, dragende Zijn kruis; daar is de eerste gemeente des Nieuwen Verbonds door de Pinkstergeest bijeenvergaderd. Palestina komt in de weréldpolitiek gedurig aan de orde; dat heeft onze warme belangstelling, want onder de steden der aarde handhaaft Jeruzalem zijn bijzondere plaats.

Het *tweede* Jeruzalem, dat wij kennen, is de gemeente der Nieuwe Bedeling, het Sion van de levenden God, gekocht door het bloed Zijns Zoons en geheiligd door Zijn Geest. Onder alle volkeren en natiën worden de Sionieten aangetroffen krachtens de roeping en de verkiezing van de Drieënige. Deze stad Gods omvat hen, die met Samuël leerden vragen: Spreek, Heere, Uw dienstknecht hoort" en met Paulus mogen danken: Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn". Zij dragen door de doop 's Heeren Naam aan hun voorhoofd, maar door wedergeboorte en bewering tevens in hun hart. Als wij Psalm 116 aanheffen:

"Jeruzalem, u hoort die blijde klanken", of Psalm 122: *"Jeruzalem is wèl gebouwd"* - denken wij niet meer aan de stad der Joden, maar aan de gemeente der verkorenen, die in Mesech wordt toebereid voor het Huis met de vele woningen.

Dat Huis is het *derde* Jeruzalem, het hemels, waarvan Johannes op Padmos allerlei schoons kreeg te beschrijven. Het is de stad der kristallijnen fondamenten, der poorten van paarlen, der gouden straten. Het is de stad, waar geen zonde, geen rouw, geen nacht zullen zijn; de stad, die geen tempel behoeft, omdat God er alles in allen is. Het derde Jeruzalem staat ons voor ogen, als wij uit de 84e Psalm zingen: *"Elk hunner zal in 't zalig oord van Sion haast voor God verschijnen"*.

Jeruzalem, in Kanaän gelegen, wordt "de stad des grote Konings" geheten. (Psalm 48:3, Matth. 5:35) De benaming past echter evenzeer op het tweede en het derde Jeruzalem, door ons vermeld. De volgende bladzijden gewagen daarvan; beurtelings zullen de stad, haar Koning en haar inwoners onze aandacht vragen.

Hoe vreselijk zal het wezen in onkunde, in onverschilligheid, in vijandschap buiten Jeruzalems muren te blijven omdolen en een wis verderf ter prooi te vallen. Och, dat nog menigeen door de onweerstandelijke genade getrokken worde tot - of verder binnengeleid worde in Sion. Het zal groot zijn, wanneer ook door de dienst van dit boekje het aantal toeneme van hen, die bevindelijk, volgens de 107en Psalm, kunnen belijden, dat de Allerhoogste hunne schreden richtte naar een gewenste stad. Dan zal de bewelddadigde ziel moeten uitroepen: "Heere, dat is nu geschied door Uw vrije gunst alleen, tot roem Uws Naams, die heerlijk is!"

Zomer 1947.

E. VAN MEER.

1. DE LUISTER VAN JERUZALEM.

Ps. 122:1.

De Wet des Heeren en Ps. 19:6.

Psalm 87.

Ps. 48:1, 2, 6.

Ps. 135:12.

Medereizigers naar de eeuwigheid,

Wij mogen u heden het Woord bedienen uit de reeds gelezen 87en Psalm. Ons uitgangspunt is het 3e vers:

"Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods".

Achtereenvolgens letten wij op:

1. de voortreffelijkheid der stad,
2. de verscheidenheid der bevolking, de genadige Koning,
3. de dankbare getuigenis der Sionieten.

Opene de Heilige Geest voor het eerst of bij vernieuwing onze mond tot de roemtaal: Onze voeten zijn staande in uw poorten, o Jeruzalem". Amen.

1. "Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid. De Heere bemint de poorten van Sion boven alle woningen van Jacob. Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods".

Deze versregels hebben allereerst betrekking op Israëls hoofdstad.

Opvallend is het onduidelijke begin: "Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid". De dichter geeft in de aanhef het onderwerp van zijn lied niet aan. Kennelijk was hij verzonken in de oyerpeinzing van de zeer heerlijke dingen aangaande Jeruzalem, en toen greep de bezieling des Geestes hem aan, zodat de veelheid zijner gedachten zich, zonder nadere aankondiging, uitte in een lofzang. Wellicht leefde de ongenoemde psalmist in de dagen van koning Hizkia. Jeruzalem werd belegerd door de talrijke en sterke troepen der Assyriërs, welke Sanherib uitgezonden had. De val der stad scheen onvermijdelijk. Maar de snorkende taal van de generaal Rabsake werd beschaamd en de vijand trok af, nadat de Engel des Heeren in een zwaar gericht 's nachts door het Assyrische tentenkamp was voortgetogen. (2 Kon. 19:35) Deze wonderbare verlossing maakte diepen indruk, ook op de naburige volkeren. Wij lezen daarvan in 2 Kron. 32:23; onder de Heidenen steeg de achting voor Hizkia, maar bovenal werd Jehovahs Naam bij de onbesnedenen groot gemaakt en de natiën zonden geschenken naar Zijn tempel als blijken van eerbiedige hulde. Het was tijdens de regering van Hizkia niet de eerste maal, dat Jeruzalem openbaar kwam als Gods oogappel; ook tevoren was 's Heeren rechterhand zegenend en bewarend over Sion uitgestrekt. Daaraan dacht de psalmdichter en toen werd hij aangedreven tot de uitroep: Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods".

"Zijn grondslag is op de bergen". Jeruzalem was op enige heuvels gebouwd en door dalen omringd. Met haar muren en torens was de stad dan ook een vesting, die

moeilijk te benaderen en in te nemen viel. Bij Jozuas intocht in Kanaän hadden de Jebusieten er hun onafhankelijkheid weten te behouden. Pas onder Davids bewind kwam Jeruzalem bij Israël. De inwoners waren er van overtuigd, dat 's konings aanval zou mislukken; zij snoefden, dat gebrekkige lieden als blinden en kreupelen genoegzaam waren ter verdediging van hun stad. (2 Sam. 5:6)

Jeruzalem was niet alleen een hechte, maar ook een fraaie burcht. Op haar hoge plaats verhief de stad zich boven het landschap, dat groen was van weidevelden en boomgaarden; met haar witte huizen, koepels en kantelen, badende in het gulden zonlicht, troonde zij als een vorstin in het midden van Kanaän. Met welbehagen zong men: Schoon van gelegenheid (schoon van ligging), een vreugde der ganse aarde, is de berg Sion. Jeruzalem is gebouwd als een stad, die wèl samengevoegd is. Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap". (Psalm 48, 122, 137)

Welk een liefde trilt in zulke ontboezemingen!

Wat was de eigenlijke oorzaak daarvan? Niet de sterke bouw of de schone ligging der stad, maar het feit, dat gezegd mocht worden: Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid". Jeruzalems heuvelen worden heilig genoemd, omdat aldaar de tempel stond opgericht. Daar ontmoette de Eeuwige het schuldige schepsel bij het altaar der verzoening; daar rezen liederen en gebeden op tot Hem, die heil wilde zenden; daar profeteerden de priesterschap, de gebruiksvoorwerpen en de ceremoniën van de Messias, Diens ambten en bedieningen. Jehovah met Zijn heilig huis maakte Jeruzalem tot de stad van de bergen der heiligheid. Zo was het krachtens Goddelijke beschikking. In het 2e vers lezen wij immers: De Heere bemint de poorten van Sion boven alle woningen van Jacob".

Jeruzalems voortreffelijkheid vond haar oorsprong in de verkiezende genade van de Allerhoogste. Boven alle andere steden was Jeruzalem verheven en verkoren door het soevereine welbehagen Gods. Psalm 132 gewaagt er van: Hier", sprak Hij, die het al beheert, hier zal Ik wonen naar Mijn lust, hier is in eeuwigheid Mijn rust". Ja, Sion was van God begeerd. Dus dat alleen, maakte Jeruzalems glorie uit. En daarom waren er zeer heerlijke dingen van de stad te vermelden.

Onze tekstpsalm is een lied des Geestes, een lied der profetie. Daarom wordt in deze verzen het oog gericht niet alleen op Jeruzalem in Kanaän, maar tevens op de gemeente van Jezus Christus. Ook van haar geldt: Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods". Het schijnt juist andersom te wezen. De vijanden des Heeren hebben geen goed woord voor de Kerk over, zij verachten haar en trachten haar ten onder te brengen. Zo was het, toen de Romeinse keizers hun vervolgingen organiseerden, en toen Hitler de hakenkruisvlaggen liet wapperen. Maar ook wanneer ruw geweld achterwege blijft, worden de Sionieten op allerlei wijzen geminacht, belasterd en tegengestaan. De geschiedenis der Kerk is vol van smartelijke dingen. Niettemin blijft het waar: Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods".

De grondslag van de gemeente des Nieuwen Verbonds is op de bergen der heiligheid. De Kerk is niet op een wankelen zandbodem gebouwd, maar op onwrikbare rotsen gefundeerd. Tot de heilige bergen behoort de Sinai. Daar heeft de Eeuwige Zijn Wet gegeven, in stenen tafelen gegrift. Door de Wet is de kennis der zonde, als de Heilige Geest Zich werkzaam betoont in een mensenhart; maar dan is de Wet voorts een tuchtmeester tot Christus, tot Diens gerechtigheid en volkomen borgwerk. Straks is de Wet nog het onbedrieglijke richtsnoer voor het begenadigde gemoed, dat, tot dankbaarheid geroept, te vragen krijgt: "Heere, doe mij toch, U ter ere, met vaste

schreden de weg der zaligheid betreden".

Ja, Sion is op de Sinaï gegrondvest; daarom leert het gunstvolk belijden: Hoe lief heb ik Uw Wet!" Tot de bergen der heiligheid behoort ook Golgótha. Och, naar het uiterlijke moge de Hoofdschedelplaats laag en gering zijn, vergeleken bij Libanon en Hermon in waardij overtreft Calvarië nochtans verre de hoogste berggevaarten. Daar immers heeft de Zaligmaker de vloek der Wet voor Zijn gekenden weggedragen en de toorn Gods gestild. Het genadewonder van verzoening door voldoening is er volbracht, en de offerande van de Zoon behoudt haar geldigheid voor altoos. Op Sinaï en Golgótha, op Wet en Evangelie, is de gemeente gegrond.

Evenwel, achter Sinaï en Golgótha rijst nog een andere berg der heiligheid op; het is de berg des Heeren, waar het in de stilte der eeuwigheid, in de kabinetsraad van de Drieënige, voor verloren Adamskinderen voorzien werd. Het is de berg der verkiezende goedertierenheid, de berg van de God des eeds en des verbonds, die Sion bemint boven alle woningen van Jacob. O, wat woont het keurvolk zeker en veilig! De Mond der waarheid verzekerde, dat de poorten der hel Zijn gemeente niet zullen overweldigen. En door de dienst van Jesaja had Jehovah, de Ontfermer, reeds betuigd, dat de bergen en heuvelen der aarde mogen wijken en wankelen, maar dat Zijn goedertierenheid niet zou wijken, dat het verbond Zijns vredes niet zou wankelen. (Jes. 54:10)

"Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods". Wie door genade geen vreemdeling is in Jeruzalems straten, stemt het de psalmdichter toe. In de vlakke van Sinear was gepraald: Kom aan, laat ons voor ons een stad bouwen!" (Genesis 11: 4) Het woestijnzand heeft het mislukte werk echter begraven; de stad, die door de zonde van ongeloof en ongehoorzaamheid werd gesticht, kon geen stand houden. Maar de stad, op de heilige ontferming Gods gefundeerd, blijft van geslachte tot geslacht. Naast zijn duurzaamheid trekt ook Sions schoonheid de aandacht van het oog des geloofs. Psalm 50: 2 zegt, dat Sion de volkomenheid der schoonheid is. Hoe kan het anders? God Zelve is de Bouwheer en Hij is de opperste Kunstenaar. Wat Zijn handen naar Zijn gemaakt bestek formeren, is zeer goed. De af glans van de Vader der lichten is over de stad gespreid; de deugden van Christus, de Schoonsten der mensenkinderen, delen zich aan de stad mede; de inwoning des Heiligen Geestes bestrijdt de ontluistering van de stad. Gelukkig, wie zicht kreeg op de Kerke Gods in haar heerlijkheid! Gelukkig, wie Eféze 2: 20 kreeg in te leven: Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen".

"Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid". Dat is tenslotte van toepassing op het nieuwe Jeruzalem. Wij weten niet, waar de hemel is; maar onze ogen zoeken hem ver boven 's werelds gewemel als een stad, gelegen op hoge heilige bergen. De aarde is gegrond op de zeeën, de beweeglijke zeeën met haar ebbe en vloed (Ps. 24: 2), maar, zo voorzegde Jesaja, het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het Huis des Heeren zal vastgesteld zijn op de top der bergen. (Jes. 2:2) Het eeuwige Sion zal nimmer wankelen, want het is de stad, die fundamenten heeft".

Zeer heerlijke dingen worden er ons in de Schrift van geopenbaard. De werkelijkheid zal de stoutste verwachtingen evenwel overtreffen. De helft is mij niet aangezegd" dat zal ieder, die Thuis komt, met de koningin van Scheba moeten uitroepen. Voor degenen, die Hem liefhebben, bereidt de Heere immers Ginds, wat in geen mensenhart is opgeklimmen. De kern, het wezen van de hemelse heerlijkheid duidt 1 Thess. 4:17 in sobere woorden aan: Zo zullen wij altijd met de Heere zijn". Altijd met Hem! Ach,

ook voor de meestgevorderden zijn het nu nog slechts ogenblikjes, dat zij kunnen verklaren: Het is mij goed nabij God te zijn". Steeds weer dringen duivel, wereld en eigen vlees zich storend en schendend tussen de ziel en de Troon der genade. Onder de bediening des Woords, die beslag op, u legde, wordt u op het onverwachtst afgetrokken; bij het lezen in de Bijbel dwalen uw gedachten weg; ja, tijdens uw gebed, wanneer u mocht zoeken de dingen, die Boven zijn, treft u op eens een pijl van satan, zodat u vleugellam ter aarde valt. Wat een leed kunnen Gods kinderen daarover dragen. Maar straks altijd bij Hem! Geen wegname van 's Heeren gevoelige tegenwoordigheid, geen intrekking meer van Zijn gunstbewijzen; geen lusteloosheid bij de dienst van God; geen liefdeloosheid voor de grootmaking van Zijn Naam. Altijd met Hem dat is de hemel!

2. Maar nu dringt de vraag naar voren, wie burgers van de Godsstad zijn.

De tekstpsalm laat ons niet in het onzekere. "Ik zal Rahab en Babel vermelden onder degenen, die Mij kennen; ziet, de Filistijn en de Tyriër, met de Moor, deze is aldaar geboren. En van Sion zal gezegd worden: Die en die is daarin geboren".

Wij wezen er reeds op, dat de dichter wellicht leefde in de tijd, toen Jeruzalem wonderbaarlijk bevrijd werd uit de klauwen van Sanherib en Rabsake. De omwonende natiën brachten eerbewijzen naar Jeruzalem. En de Heilige Geest deed de psalmist de toekomst bezingen, wanneer de volkeren niet slechts geschenken zouden zenden, maar zelf zouden toetreden, om in Sion te worden opgenomen. Zo sluit de 87e Psalm bij Psalm 86:9 aan: Al de Heidenen, Heere, die u gemaakt hebt, zullen komen en zullen zich voor Uw Aanschijn nederbuigen en Uw Naam eren".

"Ik zal Rahab en Babel vermelden onder degenen, die Mij kennen". Aldus spreekt de Heere Zelf. De psalmist zwijgt, hij is er diep van overtuigd, dat het hem niet toekomt aan te wijzen, wie Sions burgers zijn; dat moet de Koning der stad doen. Hier wordt ons een waarschuwend wenk gegeven. Wij zijn geneigd te willen beslissen, wie al dan niet tot het ware volk Gods behoren. Natuurlijk laten wij ons daarbij leiden door uiterlijkheden, want de mens ziet aan, wat voor ogen is. Och, wat een vergissingen worden daardoor gemaakt! Schapen worden voor bokken gehouden, en omgekeerd bokken voor schapen. Laat toch uw hoogmoedig en onvruchtbaar bedrijf varen; neemt een voorbeeld aan de psalmist en bedenkt, dat de Allerhoogste Zijn eer met geen ander deelt.

"Ik zal Rahab en Babel vermelden onder degenen, die Mij kennen". Rahab, dat is Egypte, lag in het Westen en Babel in het Oosten. Het waren machtige koninkrijken, wier beschaving op een hoog peil stond. Maar de levende God was hun vreemd en de weg des heils was hun verborgen. Het zou evenwel anders worden! Uit het Oosten en het Westen zouden velen komen, om met Abraham en Izaäk en Jacob aan te zitten in het Koninkrijk der hemelen. (Matth. 8:11) Het leven zou genadig geschonken worden aan hen, die door de mensenmoorder ten dode gegrepen waren, want - "dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enigen waarachtigen God en Jezus Christus die u gezonden hebt". (Joh. 17:3)

De Zending brengt van eeuw tot eeuw de vervulling der profetie, in Psalm 87:4 neergelegd. Menig hart, als dat van Lydia, werd geopend en menige ziel kreeg, met de stokbewaarder van Filippi, een afdoend antwoord op de bange vraag: Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" Naast Rahab en Babel zijn Engeland en Nederland, Canada en Suriname, China en Indië te vermelden. En nog altoos worden Heidenen getrokken; zij gaan met een aanbiddende lofzang Sion binnen. U weet wel, dat de

geschiedenis der Zending vol is van zorg, strijd en teleurstelling; de arbeid was menig keer als een ploegen op rotsen; er waren soms gebieden met méér graven van zendingsmannen en vrouwen, dan gedoopte inheemsen. Maar op 's Heeren weg en tijd kwamen ook bemoedigingen en verrassingen openbaar. De jonge kerken in de Heidenwereld zijn meermalen beschamend voor de oudere moederkerk. De Zending moet de psalmdichter bijvallen: Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods".

"Ziet, de Filistijn, en de Tyriër, met de Moor, deze is aldaar geboren".

De tekst begint met het wordeke Ziet". Wij moeten goed opletten, want er worden na Rahab en Babel nog andere natiën genoemd, die het burgerschap in Jeruzalem zullen erlangen en van wie wij zulks niet verwacht hadden. Ziet! Er zijn nog meer heerlijke dingen van de stad Gods te verhalen.

Ziet, de Filistijn". Uit de geschiedenissen van Simson, Samuël en Saul kennen wij dit volk. Het waren onverschrokken woeste krijgers, die vijandig tegenover Israël en Israëls God stonden. In ruw geweld gaven zij aan hun afkeer lucht. Maar ziet! Het wonder zal plaats grijpen, dat de felle bestrijder zijn vijandschap aflegt en met dankbare vreugde in het weleer gehate Sion wordt ingelijfd. De apostel Paulus was in zijn jonge jaren zulk een Filistijn. Hoe hevig woedde hij tegen de gemeente van de Nazarener, die hem een doorn in het oog was. Zelfs in Damascus wilde hij zijn vernielingswerk voortzetten. Maar de Filistijn werd tot stilstand gebracht, de geweldenaar ontwapend, de tegenstander gewonnen; het behaagde Gode Zijn Zoon in hem te openbaren; Paulus kreeg met alle Sionieten te roemen: "Mij is barmhartigheid geschied".

Misschien was ook u eertijds zoon Filistijn. Tegen Kerk en Bijbel balde u de vuist, op de gelovigen richtte u uw grimmige aanvallen, bij een gesprek over de Heere God werdt u driftig en boosaardig. Zwaar geharnast leefde u in oorlog met Jeruzalem. In de hemel was nochtans ontferming over u. Het licht des Geestes deed u zien, dat u vocht tegen uw waarachtig belang. En de vraag: "Wat moet er van mij worden?" liet u geen rust. U wilde u nog als Filistijn handhaven en daarom poogde u aan de innerlijke stem het zwijgen op te leggen. Maar de onweerstandelijke genade was u te machtig; zij hield u in haar greep, hoezeer u tegenspartelde. De Heere trok door en het einde was, dat u uw wapenen wegwierpt om hulpeloos, gans ontbloot, ledige handen smekend op te heffen. O, grondeloze goedertierenheid, voor zoon goddelozen Filistijn, als u waart, was er een plaatsje in Sion, om Christus wille. Telkens weer moet u in verwondering uitroepen: "Heere, ik hier?!"

"Ziet, de Tyriër". De Tyriërs waren een heel ander volk dan de Filistijnen. Zij gedroegen zich wellevender jegens Israël, zij waren niet zo onstuimig en krijgslustig. Maar zij gevoelden zich voortreffelijker dan Abrahams nakroost; met een minachtend glimlachje zagen zij op Sion neer. Zij wilden wel helpen bij de bouw van Salomo's tempel, maar zij dachten er geen minuut over, om zelf bij dat heiligdom te knielen. Ziet! Ook in zelfgenoegzame Tyriërs zal zich een grote omkering voltrekken. De Heere kan te sterk worden; het onboetvaardige hart valt in de schuld, het stugge gemoed gaat vragen naar gunstbetoning, het trotse hoofd buigt zich in schaamte en in beweldadiging, de voorheen onwillige voeten reppen zich naar Gods heilsstad. In hun eigengerechtigheid waren de Farizeeën aan de Tyriërs gelijk; zij hadden de genade van Sions Koning niet nodig; zij konden immers danken, dat zij zoveel uitnemender waren dan de schare, die de Wet niet kende. (Luc. 18:11, 12) Naar de mens gesproken, is een woeste Filistijn lichter te bekeren dan een deugdzame Farizeeër. Maar bij God

zijn alle dingen mogelijk en onder Zijn bearbeiding verlaat de Farizeeër het gekoesterde werkverbond als ongenoegzaam, om zalig te worden in het tevoren versmadede genadeverbond. Is uw beeld soms getekend? O, wat waart u burgerlijk braaf! u haalde medelijdend de schouders op over hen, die zo achterlijk en benepen waren, dat zij steeds weer last hadden van hun verdorvenheid. Er was geen plaats voor het alverzoenend bloed des Lams; de tekortkomingen, die u natuurlijk hadt, gelijk iedereen, zou onze lieve Heer" wel door de vingers zien. Maar ziet! De Tyriër werd van zijn voetstuk gestoten. Alles was te kort en te smal, u gevoelde voor de driemaal Heilige niet te kunnen bestaan. Het verlangen groeide om Tyrus voor Sion te mogen verwisselen. Deze begeerte, door de Hemel in u gewekt, volk des Heeren, is ook door de Hemel vervuld. Jeruzalems poort opende zich voor u, Jeruzalems gemeenschap nam u op, door Hem, door Hem alleen, om het eeuwig welbehagen.

"Ziet, de Moor". In Ethiopië of Abessynië, ten Zuiden van Egypte, aan het einde der toenmaals bekende wereld, woonden de Moren. Ver waren zij van Sion weg. Doch, zo verzekert de Heere, ook die verafzjnden worden nabij gebracht en aan de Godsstad toegevoegd. Hun zwarte huid was in overeenstemming met hun zwarte binnenste. Evenmin als een luipaard zich kan ontdoen van zijn vlekken, kan een Moorman zijn zwartheid wegnemen, al zou hij zich met salpeter wassen; zijn ongerechtigheid zou toch voor 's Heeren Aangezicht getekend zijn. (Jer. 2:22, 13:23) Maar de fontein, die geopend zal wezen voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinheid (Zach. 13:1), zal ook voor Moren vloeien. Slaat Hand. 8 maar op, de geschiedenis van de Moorse-kamerling. Is uw naam genoemd? u waart ver van Jeruzalem opgegroeid; uw ouders waren onkerkelijk, de inhoud van de Heilige Schrift was u onbekend, het gebed was u een vreemde zaak, 's Heeren Naam sprak u enkel als vloek uit. Maar de gadeloze goedheid Gods omwikkelde u; Hij zag naar u om, toen u nog niet aan Hem dacht; Hij trok u en u moest volgen, al was het niet naar de zin van uw omgeving. U gevoelde u bij tijden eenzaam te midden van verwanten en vrienden; maar u kreeg een nieuwe familie in hen, die bij ontdekkend licht met u belijden: Ik ben zwart, maar liefelijk". (Hoogl. 1:5) Zwart als een Moorman door de aangeboren en dadelijke zonden; liefelijk in Hem, die tot een volkomen verlossing is geworden.

Filistijnen, Tyriërs en Moren worden inwoners van Jeruzalem. Er grijpt dus wel een grote verandering met hen plaats. Onze tekst zegt, dat zij in Sion zijn geboren". Dat is de wedergeboorte, zonder welke niemand Gods Koninkrijk zal ingaan of zelfs maar zal zien. (Joh. 3: 3 en 5) In Sion groepeerd zich alles om Hem, die op de Troon zit; het verkeren in 's Konings gemeenschap is de rijkdom - en het betrachten van 's Konings gebod is de vreugde van de onderdanen. In onze natuurstaat kennen noch begeren wij deze dingen evenwel; dan is het: Wijk van mij, aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust". Een innerlijke omkeer, een nieuwe geboorte is noodzakelijk. Maar ook de Heilige Geest is nodig, zal dit wonderwerk in ons tot stand komen. Want geen enkele Filistijn wil uit eigen aandrift bij Gods kinderen worden gerekend; geen enkele Tyriër kan door eigen inspanning tot een Sioniet uitgroeien. Tegenover onze onmacht en onwil is herscheppende, wederbarende genade onmisbaar. En nu formeert de Heere der Heeren Zich een volk, om Zijn lof te verkondigen, om zalig te wezen onder Zijn scepter. Israël behoudt geen voorrang boven de onbesnedenen; ook Heidenen zijn in Christus uitverkoren en ontvangen alle geestelijke zegening op grond van Immanuëls offerande. (Eféze 1: 3, 4) Zij, die eertijds verre waren als vreemdelingen van de verbonden der belofte, zijn nabij geworden door het bloed van

Christus. Inwoners van Rahab en Babel zijn vernieuwd tot medeburgers der heiligen, tot huisgenoten Gods. (Eféze 2:12, 13, 19) Waarlijk, zeer heerlijke dingen worden gesproken van de stad des grote Konings!

En van Sion zal gezegd worden: Die en die is daarin geboren". De woordjes die en die" betekenen: zeer velen. Ziet! Die en die en die en die en die en die trekken Jeruzalem als burgers binnen; u raakt de tel kwijt, gelijk wanneer u opziet naar de sterrenhemel. De woordjes die en die" herinneren er tevens aan, dat de Sionieten hoofd voor hoofd bij hun Koning bekend zijn. In onze steden gaat de enkeling in de massa verloren, op een fabriek is een arbeider niet veel meer dan een nummer. Maar Sions Vorst heeft ieder Zijner onderdanen persoonlijk in het oog. Hij wijst Zijn dienstknechten als met de vinger aan: Die en die". De Heere zag Dorkas bij haar klerenkast (Hand. 9:36) en Cornelius in zijn bidvertrek (Hand. 10:4) en Petrus in de kerker. (Hand. 12:5) Die en die" - hoe bemoedigend en vertroostend: ook de onaanzienlijkste is bij Hem niet vergeten!

Het volk van Jeruzalem is zeer verscheiden en nochtans één in de Heere Ja, zeer verschillend zijn de Sionieten. Zij worden samengebracht van de vier einden der aarde uit allerlei natiën en talen; zij zijn verscheiden van karakter en ontwikkeling, van leeftijd en rang. Verschillend zijn de wegen, waarlangs zij worden geleid; verschillend zijn hun strijd en hun kruis; verschillend ook in trap en mate zijn hun geestelijke kennis en beleving van de waarheid Gods. Niettemin zijn zij één; zij knielen voor één Troon der genade en omklemmen één altaar der verzoening; één mantel der gerechtigheid dekt hen, één volheid van goedertierenheid bewelddadigt hen, één blij vooruitzicht streelt hen. Welk een voorrecht, zo wij een plaatsje kregen onder de menigte, die roemt in de zeer heerlijke dingen van de stad Gods!

3. De Allerhoogste Zelf zal hen bevestigen.

De Heere zal hen rekenen in het opschrijven der volken, zeggende: Deze is aldaar geboren". De psalmist had gezwegen, opdat de Oppermajesteit zou vermelden, wie tot Sion behoren. Maar thans gaat de dichter weer voort en hij bezingt de genadigen Koning. Hij onderstreept nog eens, dat de Heere - en niemand anders - het recht heeft om te decreteren: Deze is aldaar geboren". Want Jehovah houdt de Burgerlijke Stand van Jeruzalem bij; Hij schreef de volken in Zijn boek des levens in; Hij graveerde de namen Zijner verkorenen in Zijn handpalmen. Geen engel vermag er een naam aan toe te voegen, geen duivel kan een naam uitschrapen. Daar staan zij, volgens de beschikking van de Drieëenige, op lange lijsten onuitwisbaar aangetekend: zonen en dochteren Abrahams met afstammelingen uit Rahab en Babel, Tyriërs met Moren en Filistijnen. Achter hun namen leest u het oordeel der verdoemenis: Allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods". Maar dan volgt de vrijspraak: Het bloed van Jezus Christus reinigt hen van alle zonde". En zo heeft de Genadige ook met gouden letters dwars door de namen geschreven: Als een vuurbrand uit het vuur gerukt, in Sion geboren".

De Allerhoogste Zelf zal hen bevestigen". Daarin alleen is de zaligheid der Sionieten gewaarborgd. Och, ook na ontvangen genade blijven zij nog zo wispelturig en dwaalziek. Al heeft de goedheid Gods hun een schone stad bereid, gelegen op de bergen der heiligheid en al heeft de ontferming Gods hun in de weg der wedergeboorte het burgerschap verleend - toch laten zij zich verleiden, om de poort uit te gaan en elders om te dolen. Standelijk zijn zij dan diep afgezakt, maar de Allerhoogste had hun namen in Zijn boek geschreven en zo bevestigt Hij hen in hun staat; hun ontrouw doet Zijn trouw geenszins te niet. Zegt eens, hebt ook u persoonlijk

ervaren, dat Jehovah zulk een genadige Koning is? Wat zou er van ons terecht komen, indien de Heere ons Sion binnenleidde, maar daarna aan ons lot overliet? Niet één lid van Gods volk zou het nieuwe Jeruzalem beërven, als er geen bewarende en sparende goedertierenheid aan hen werd verheerlijkt.

Nu eens is het satan, die met vleierende woorden uit Sion wegroept; dan weer tovert de wereld visioenen voor ogen, die aantrekkelijker schijnen, dan hetgeen de Heere aan Zijn gunstgenoten te genieten geeft; straks neemt het bedenken des vleses, dat vijandschap is tegen God, de overhand. Zal er nog oprichting mogelijk zijn? Neen! - als het van de mens afhing. Ja! - want de Allerhoogste Zelf bevestigt de Sionieten. Hij laat niet varen enig werk Zijner handen, Hij voert de Zijnen uit hun ongestalten terug in de stad hunner erve. En bij vernieuwing mag worden erkend: Hoe groot is Uw goedgunstigheid; hoe zijn Uw vleuglen uitgebreid; hier wordt de rust geschonken". Lof zij de genadigen Koning! Alle instrument, dat tegen de Sionieten bereid is, zal niet gelukken, omdat de Allerhoogste hen bevestigt en bewaakt als Zijn oogappel.

4. "Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods".

Sommige vertalingen geven te lezen: Zeer heerlijke dingen worden in u gesproken". Ongetwijfeld behandelden de vrome Israëlieten kostelijke onderwerpen in Jeruzalem, als zij daar op hun hoge feesten bijeen waren. De geschiedenissen der patriarchen gaven ruimschoots aanleiding, om de daden des Heeren te gedenken; daarbij kwamen de verhalen uit de dagen van Mozes en Jozua, uit de tijd van richters en koningen. O, en als er dan eens getuigd mocht worden, van hetgeen Jehovah aan de ziel gedaan had; als de godvruchtigen elkaar bepaalden bij de beloften, die op de Messias betrekking hadden - dan was het naar Psalm 71: "Mijn mond vindt tot Uw lof gedurig ruimer stof, schoon ik de reeks dier schatten kan tellen noch bevatten".

Zeer heerlijke dingen worden eveneens gesproken in de gemeente des Nieuwen Verbonds. Wanneer Gods kinderen bijeen zijn en de zaken van het Koninkrijk aan de orde komen - het gebeurt, helaas, maar zo zeldzaam - dan is het aangenaam in de kring te zitten. Aan het slot van zijn lied gewaagt de psalmist daar ook van: En de zangers, gelijk de speellieden, mitsgaders al mijn fonteinen zullen binnen u zijn". De Statenvertalers hebben het woord, mitsgaders" ingevoegd, maar daardoor het 6e vers niet duidelijker gemaakt. De bedoeling is deze: onder begeleiding van de muziekinstrumenten der speellieden wordt er in Jeruzalem gezongen. Men hoort der vromen tent weergalmen", want daar zingt men blij met dankbre psalmen". Wat wordt er gezongen? Wel: Al mijn fonteinen zijn binnen u".

Dat is de getuigenis der gezegende Sionieten. Het is een talrijk koor, voor het Aangezicht van de grote Koning op de bergen der heiligheid staande. Ziet, daar bevinden zich kinderen en grijsaards, mannen en vrouwen, Babyloniërs, Moren en Israëlieten onder!

"Al Mijn fonteinen zijn binnen u". Ja, binnen Sion is de bron der wijsheid: Gods onfeilbaar Woord; de bron der schuldvergiftenis: de ontferming des Vaders; de bron der rechtvaardigmaking: het volbrachte werk des Zoons; de bron der heiliging: de inwoning des Geestes; de bron van kracht: 's Heeren gemeenschap; de bron van troost: de trouw van Jehovah; de bron van hoop: Jezus glorierijke toekomst. Zalig, wie er dorst naar gekregen heeft! Zalig, wie uit de fonteinen mag drinken en het water met vreugde schept! Nimmer drogen Sions bronnen uit, want de Heere verzekert: "Mijn ogen en Mijn hart zullen daar ten allen dage zijn". (2 Kron. 7:16) zo dankt het erfdeel van de Eeuwige: De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods". (Ps. 46:5)

Een paar malen komen wij in onze psalm het woordeke Sela" tegen. Dit beduidt, dat

er even een pauze is - een pauze, die worde benut tot nadenken over het gehoorde. Nu, wij hebben gehoord van Jeruzalems luister. Sela, denkt eens na: is van de luister iets aan u geopenbaard? Moogt u binnen de muren der stad legeren? Hebt u de genadigen Koning wel eens ontmoet? Zegt niet, dat zulks te groot voor u is. Boven de tekstpsalm staat als opschrift: "Een lied voor de kinderen van Korach". U weet, dat Korach, Dathan en Abiram tijdens de woestijnreis aan Gods verschrikkelijk oordeel vervielen vanwege hun wangedrag. En de nakomelingen van zulk een misdadiger mochten Sions lof zingen! Het zij tot bemoediging van u, bekommerde, die u bij het licht des Geestes als een Tyriër of Moor leerde kennen en begerig langs Sion liep, maar niet durft hopen, dat de poort voor u zal opengaan.

Vrees niet, de Heere is in de ontdekking aan uzelf een goed werk in u begonnen; op Zijn tijd zal de Allerhoogste Zijn gunst voor u bevestigen en u, een vloekwaardige Korachiet, tot een beweldadigde Sioniet maken. Sela, denkt eens na: is er geen enkele trekking naar de Godsstad in u te bespeuren? Ach, dan weet u niet, dat u in Rahab of Babel woont en daar jammerlijk zult verderven. De ogenzalf van Laodicea worde u nog toegediend, het leven uit de wedergeboorte worde u nog geschonken, het eigendomsmerk van Sion worde u nog opgedrukt. Vraagt er om, al is het aanvankelijk slechts lippenwerk; de Heilige Geest kan het in een smeking des harten omzetten en verhoring doen volgen. Sela, denkt eens na, o volk: wat heeft de Drieëenige voor en in u gedaan ter zaligheid; er is niets van uzelf bij, dan alleen uw tegenstreven. De Heere bouwde de stad en bewaart haar; Hij gaf u het burgerschap en bevestigt u in uw staat, ondanks de standelijke misvormingen. Laat uw stem Hem prijzen, eenmaal zal Hij u het nieuwe Jeruzalem binnenleiden.

Het nieuwe Jeruzalem!

Zeer heerlijke dingen zullen in de eeuwige stad gesproken worden; maar ook de diepstingeleden hebben er hier nog slechts een flauw vermoeden van, hoe het Ginds wezen zal. Zij, die de lange witte klederen mogen dragen, met palmtakken in hun hand, zullen gewagen van de wegen, waarlangs de Heere hen leidde, tot zij Thuis kwamen. Veel, dat thans nog duister en raadselachtig is, zal alsdan in helder licht worden gezien. Aller gesprekken zullen vol zijn van Hem, Wiens goedheid duurt in eeuwigheid. Er zal niemand van het verkregen volk ontbreken, geen klauw zal achterblijven, want de Allerhoogste bevestigt Zijn gunst zonder aflaten. Hoe zal het Ginds schallen, onder begeleiding van de trompetten en harpen der speellieden: Al mijn fonteinen zijn binnen u!" Wij slaan het laatste boek van de Bijbel op en lezen, overpeinzen, wat nog niet recht voorstelbaar is: En ik zag als een glazen zee, met vuur gemengd; en die de overwinning hadden van het beest, en van zijn beeld, en van zijn merkteken, en van het getal van Zijn Naam, welke stonden aan de glazen zee, hebbende de citers Gods. En zij zongen het gezang van Mozes, de dienstknecht Gods, en het gezang des Lams, zeggende: Groot en wonderlijk zijn uw werken, Heere, U, almachtige God! Rechvaardig en waarachtig zijn uw wegen, U, Koning der heiligen! Wie zoge u niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken? Want u zijt alleen heilig". (Openb. 15: 24)

O Heere, wij hoorden van U, van Uw stad en van Uw stedelingen. Maak ons jaloers en herschep ons, om Uws Naams wille, tot kinderen van Sion. Fundeer ons in Christus Jezus op de hechten grondslag Uwer heilige bergen en breng ons tot Uw fonteinen des heils. Ontvolk Rahab en Babel, opdat Jeruzalem vol worde. Stel ons, door de kracht Uws Geestes, in Uw dienst. Open onze mond om, met begenadigd harte, Uw roem te verkondigen, nu en tot in eeuwigheid. Amen.

2. SIONS VORST.

Ps. 45:1.

De Wet des Heeren en Ps. 6: 4.

Psalm 2.

Ps. 89: 7, 8, 9.

Ps. 132:12.

Onze tekst voor deze ure, gemeente, is de 2e Psalm, welke wij daareven lazen. Het 6e vers sta in het middelpunt onzer overdenking:

"Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid".

Dit lied bestaat uit vier gedeelten van elk drie verzen. Daarbij sluit de prediking aan. Wij worden bepaald bij:

1. de rebellie op de aarde,
2. de majesteit in de hemel,
3. de verklaring van Sions Vorst,
4. de vermaning van de dichter.

"Pare de Heilige Geest Zich aan het Woord en doe Hij ons in de beleving deze waarheid herhalen: Welzalig zij, die Sions Vorst erkennen voor hun Heer; welzalig zij, die vast op Hem betrouwen!" Amen.

1. "Waarom woeden de Heidenen en bedenken de volken ijdelheid? De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tezamen tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde, zeggende: Laat ons Hun banden verscheuren en Hun touwen van ons werpen!"

De onbekende dichter zal dit lied wel geschreven hebben naar aanleiding van een opstandige beweging onder de natiën. De rebellie was gekant tegen Uzzia" Hizkia of een anderen koning van Israëel, en tegen Jehovah, die de vorst tot zijn ambt deed zalven. Door de Heiligen Geest geïnspireerd, bleef de psalmist evenwel niet stil staan bij de gebeurtenissen zijner dagen; hij kreeg de feiten te zien in profetisch licht. Zo week de koning van Jeruzalem terug en trad de Messias naar voren; er is van Uzzia of Hizkia geen sprake meer, wanneer wij in het 8e vers lezen: Ik zal de Heidenen geven tot uw erfdeel en de einden der aarde tot uw bezitting". Onder de leiding des Geestes is de 2e Psalm in het Nieuwe Testament dan ook aangehaald met het oog op de Heere Jezus Christus en Diens rijk.

De vijandschap tussen het slangenzaad en het zaad, der vrouw, in Genesis 3:15 aangekondigd, wordt in de aanhef van ons lied levendig getekend. De vorsten hebben de hoofden bij elkaar gestoken en de volken hebben zich broederlijk verenigd tot een helse strijd. De brallende leuze luidt: Laat ons Hun banden verscheuren en Hun touwen van ons werpen!" Gelijk een weerbarstige os, voor de ploeg gespannen, zich het juk van de nek poogt te schuiven en het tuig tracht stuk te breken zo wilden de natiën niet bukken voor de Heere der heirscharen en evenmin gehoorzamen aan de Gezalfde.

Het tafereel, door de psalmist geschetst, heeft zich telkens herhaald. Toen de apostelen

kwelijk bejegend werden door de Joodse Raad, kreeg de gemeente de vinger te leggen bij de 2en Psalm. (Zie Hand. 4:24 e.v.) En toen de belijders van het Evangelie door het Romeinse keizerrijk gedurende ruim twee eeuwen bloedig werden vervolgd, woedden overheid en onderdaan tegen de Heere, die Zich in de Zoon Zijner liefde had geopenbaard. Wereldlijke en kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders spanden samen tegen Luther en zijn aanhangers, maar tevens tegen Luthers God, de God des Woords, omdat men Rome's dwaalleer bleef omhelzen. Ook in onze tijd maken antichristelijke stromingen zich breed, om Kerk en Heilige Schrift weg te spoelen. Soms gaan de vijanden met ruw geweld de kudde Christi te lijf, maar daarnevens worden wetenschap en kunst, school, politiek en drukpers dienstbaar gemaakt aan de bestrijding van het geloof, dat ons door de vaders overgeleverd is. Eigen heer en meester te zijn, is het ideaal; derhalve: Weg met de slaafse banden en knellende touwen! Weg met hen, die de Heere en Zijn Gezalfde volgen en aanprijzen!"

Letten wij echter niet slechts op anderen uit vroegere en latere jaren, maar ook op onszelf. Wij, die ter kerke gaan en in de Bijbel lezen, ach, wij komen op de donkere tekening van de psalmdichter voor. Hebt u uzelf tussen de opstandelingen reeds herkend? Is het u tot schaamte en rouwe geworden, dat u hier uw portret moet vinden? Naam, vorm en schijnchristenen maken zich schuldig aan de hemelgerende rebellie; niet minder evenwel zij, aan wie genade is verheerlijkt. De halsstarrige os voor de ploeg is ons aller beeld (Hos. 4:16); voor de volstreckte soevereiniteit des Heeren Heeren buigen wij niet, op het volbrachte zoenwerk van de Gezalfde rusten wij niet, de banden der goedertierenheid en de touwen der Goddelijke inzetten achten wij hinderlijk, ja, vernederend.

Achter onze weerspanning staat, sinds Adam in Edens hof viel, de vorst der duisternis. Satan weet, dat de dag nadert, waarop het zal klinken: De koninkrijken der wereld zijn geworden van onze Heere en van Zijn Christus (Zijn Messias of Gezalfde) en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid" (Openb. 11:15) des ondanks streeft hij er naar, zijn wederrechtelijk bewind over de aarde te handhaven en Gods gezag te ondermijnen. Hij stelde Achab, Haman en Herodes, de Joodse Raad en de Romeinse keizers tot zijn knechten, tot krijgslieden tegen Sion en Sions Vorst; hij maakte ook ons tot willige instrumenten in zijn gevloekt hand.

Gij weet dit alles wel krachtens uw opvoeding, maar weet u het bovendien door hemelse onderwijzing? Uw verstandelijke kennis doet u onbekommerd voortleven als een trawant van de duivel; en wanneer er consciëntieaanklachten zijn, zo verglijden zij gelijk rimpelingen in het water. Het wordt anders, als de Hemel u gaat onderrichten. Dan gevoelt ge u in het leger der rebellen niet meer op uw gemak; dan poogt u vrij te worden van des duivels tyrannie, maar u kunt niet onder zijn scepter uitkomen. Ge zijt een ongelukkig mens en uw ongeluk groeit, naarmate het inzicht toeneemt, tegen wie u in opstand leeft. De benauwenissen kunnen zó vervaarlijk zijn, dat u de vorige tijd uwer onkunde, toen u rustig voortleefde, wel eens verkiest boven de dagen, dat u zijt als een door onweder voortgedrevene, die elk houvast mist. De Heilige Geest houdt Zijn arrestant desniettemin vast. U krijgt de vraag van de dichter dieper in te leven: "Waarom woeden de Heidenen en bedenken de volken ijdelheid?" In het "Waarom?" trilt de verontwaardiging: "Hoe is het mogelijk, dat men tegenover een goeddoend God zulke brutale majesteitsschenners durft zijn?"

Ook ligt in het "Waarom?" de verwondering: Ziet men niet in, dat de rebellie ijdelheid" is en dus op niets dan ellende moet uitlopen?" Bij ontdekkend Geesteslicht legt u het "Waarom?" niet aan anderen, maar aan uzelf voor: "Waarom gedraag ik mij zo vermetel en schaamteloos; waarom onthoud ik Gode Zijn eer; waarom roep ik moedwillig de verdoemenis over mij in?" Dan vullen uw ogen zich met tranen en u gaat in het zwart

vanwege des vijands onderdrukking.

De tijd der aanvankelijke ontdekking kan langdurig zijn. Niet, dat u altoos evenveel last hebt van uw ongestalte. O Nee, u leeft soms weken, maanden, weer vrij onbewogen voort. De waarschuwende kloppingen zijn zeldzaam, uw schaamte is geweken, uw smart schijnt gestild. U verwondert er u wel eens over, dat u het zo moeilijk hebt gehad. Maar op eenmaal keert de beklemming terug, heviger wellicht dan tevoren. De aanleiding is soms een woord uit de Schrift, of een opmerking uit de prediking, of een gesprek; dan weer een gebeurtenis, die u ontroert en u met kracht voor de eeuwige dingen stelt - de Heilige Geest kan Zich van duizend middelen bedienen, om een ziel tot behoudenis te schokken. Het "Waarom?" hamert in u en laat u geen rust. Waarom ga ik er mede door, de Heere te tergen, en mijn schuld te vermeerderen, en het wis verderf tegemoet te ijlen?" Ja, waarom? Er is geen enkele deugdelijke reden voor aan te geven. Tevens gevoelt U, dat ge u niet kunt veranderen; het is u onmogelijk, in een verzoende betrekking tot de Drieëenige te komen. U moet met de dichter instemmen: k Wou vluchten, maar kon nergens heen, zodat mijn dood voorhanden scheen". (Ps. 142:4) En uitkomst is er maar niet.

2. Van de aarde verplaatst de psalmist ons in de volgende verzen naar de hemel. Die in de hemel woont, zal lachen; de Heere zal hen bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken. "Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid".

Op de aarde is het rumoer en gedaver - in de hemel is de verheven rust. Op de aarde is het snorkende geschreeuw der trotse rebellen - in de hemel is de spotlach Gods. Belachelijk, bespottelijk zijn voor de Heere de beraadslagingen en de krijgstoerusting, de vorsten in hun praal en de volkeren in hun bedrijvigheid. Uit de Hoge slaat Hij de mensen gade; zij zijn voor Hem als een wriemelende mierenhoop, ja, als een druppel van een emmer, als een stofje van de weegschaal. De Allerhoogste geraakt niet in het minste onthutst of verlegen, bij hetgeen Hij knort en ziet. Tegenover de oproerige taal der vijanden: Laat ons de banden verbreken en de touwen van ons werpen" - plaatst Jehovah Zijn proclamatie.

"Ik heb gezalfd"; dit Ik" kan het tegen de woelende en woedende scharen wel uithouden, want het is het Ik" van de Heere der Heeren. "Ik heb Mijn Koning gezalfd"; alle grote der aarde zinken in het niet bij die Bene, de Uitverkorene, van wie de Almachtige verklaart: Hij is Mijn Koning". Door de Opperheer is de Gezalfd in het ambt bevestigd, over Sion, de berg van Gods heiligheid. En tegen die heiligen berg, waarop de stad des grote Konings gebouwd is, zullen de opstandelingen zich te pletter lopen.

Naar Zijn Goddelijke natuur is de Heere Jezus Christus eeuwig Koning, tezamen met Zijn Vader, in de verbondenheid des Heiligen Geestes. Maar naar Zijn menselijke natuur is Hem, de Borg en Middelaar, de koninklijke waardigheid verleend; aldus betuigde Hij Zelve: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde". Gelijk Jozef als behouder des volks door de Farao in de hoogste ere werd gezet, met het woord: Zonder u zal niemand zijn hand of zijn voet opheffen in gans Egypteland" - zo is de Zaligmaker in de Troon geplaatst aan Gods rechterhand.

Zeer nauw is de band tussen deze Koning en Zijn onderdanen. Wat heeft Hij niet voor hen overgehad! Reeds vóór de grondlegging der wereld nam Hij de taak op Zich, om Zijn volk te zaligen; in de volheid des tijds maakte Hij Zijn Woord waar: Hij droeg de vloek en de straf der Wet, Hij vergoot Zijn zoenbloed, Hij bluste de gramschap van de Heilige, Hij legde de grond voor de rechtvaardiging Zijner gunstgenoten, Hij verwierf voor hen de Geest der heiligmaking, Hij bereidt hun plaats in het Huis met de vele

woningen. In de toepassing van de Derden Persoon krijgen 's Heeren gekenden onderwerpelijk deel aan alle Zijn weldaden; zij mogen Hem kennen, liefhebben en dienen; zij mogen op Hem vertrouwen voor tijd en eeuwigheid; zij mogen Zijn hulp en raad voor alle omstandigheden des levens inwachten. O, wat hebben de Sionieten, als zij op hun plaats zijn, veel goeds van hun Koning te vertellen! Wat worden zij klein, wanneer zij Hem krijgen groot te maken. Wat aangename gesprekken worden er gevoerd, als er ontsluiting is van hart en mond, en Hij in het middelpunt staat, die de banier draagt boven tienduizend. Hoor dat volk dan zingen:

*"En welke vorsten ooit het aardrijk moog bevatten,
wie hunner is, o Heer, niet U gelijk te schatten?"*

Die in de hemel woont, belacht de opstandigen en bespot hun bezigheid; ook wijst Hij op Zijn Gezalfde als Sions wettigen Vorst. Maar ondertussen gaan de rebellen ongehinderd voort; het schijnt wel, of zij gewonnen spel hebben. De overmoedige vraagt: "Waar is nu God?" De dwaas zegt: Er is geen God". De kerk zucht: Heere, hoe lang nog?" In de hemel weerklinkt de spotlach van de Allerhoogste; maar uit de hemel wordt geen Hand uitgestoken, om de onverlaten neer te slaan. Het zal evenwel zo niet blijven. Dan, - als de vijanden zich oppermachtig wanen en de lankmoedigheid van de Eeuwige ten einde is "dan zal Hij spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken". Gelijk een troep vogels schuw wegvliegt, wanneer u met uw armen zwaait, zo zullen de snoevende tegenstanders ineenkrimpen van vrees, wanneer de Almachtige Zijn vuist over hen opheft.

De historie bevestigt, hoe het versmiden van Gods lankmoedigheid het ontbranden van Zijn gramschap tot gevolg heeft. Noach moest zijn tijdgenoten bij de bouw van de ark waarschuwen; de goddeloze lieden luisterden niet naar hem en 's Heeren grimmigheid trof hen in de hooggerezen watervloeden. De profeten hadden hun volk tot bekering te roepen; maar Israël hield zich doof en in de ballingschap van Babel kwam de wrake van de Rechtvaardige openbaar.

"Dan zal Hij spreken in Zijn toorn" - wij zagen dit psalmwoord bewaarheid, toen Hitler en zijn medestanders, na een weergaloos gruwelbewind, van hun voetstuk vielen en smadelijk ten ondergingen. Ten jongsten dage zal de uiteindelijke vervulling van 's Heeren gerichten gezien worden. Het zal wat wezen, als het oordeel in volle hevigheid losbreekt! Dan zal Hij voor de laatste maal spreken in Zijn toorn: Deze Mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat Ik over hen Koning zou zijn, brengt ze hier en slaat ze voor Mij dood". (Luc. 19:27)

Hoe staat het met u? Trekt ge u deze dingen aan? Van nature zijn wij niet anders dan Noachs tijdgenoten. Wij zijn even gevoelloos voor het woord van waarschuwing, even onverschillig voor de ernst der bedreiging. De vader der leugen heeft een huiveringwekkenden invloed, hij praat ons voor, dat wij de schouders kunnen ophalen over Mozes vraag: Wie kent de sterkte Uws toorns en Uw verbolgenheid, naardat u te vrezen zijt?" (Psalm 90:11) De boze wiegde ons in de slaap van valse gerustheid en waakt er nauwgezet voor, dat wij niet wakker worden; hij staat met verdovende middelen gereed, als het zich laat aanzien, dat wij wantrouwend jegens hein worden. Onder de dwingelandij van de mensenmoorder hebben wij geen dageraad, maar een eeuwig afgrijzen te wachten. Hoe zullen wij nog ontruikt worden aan de heilloze macht van de satan; hoe zal de heilzame schrik des Heeren nog op ons vallen? Daartoe is het niet genoeg, dat wij het Woord horen of lezen; och, het gehoorde Woord kan vol zijn van ratelende donderslagen en het gelezen Woord mag beven van felle bliksemschichten - in 's duivels hoede slapen wij er doorheen, gelijk Jona sliep in de

bulderende storm. Het Woord zal dan eerst nuttigheid doen, als de Heilige Geest er Zich aan paart.

Ja, dan zal het gebeuren, dat het stugge gemoed ontsloten wordt voor de boodschap van Jehovahs heilig misnoegen over onze rebellie. U moet uitroepen: "Het is verdiend, o God, zo u mij voor eeuwig verstoot."

Nochtans wordt, onder de aandrijving des Geestes, de vraag levendig in u: Is er een weg, om nog barmhartigheid te verkrijgen? Waar is de weg, die mij niet alleen de gestrengte Rechter, maar ook de verzoend Vader kan doen ontmoeten?"

O, dan is er plaats gemaakt voor de waarheid: "Ik heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid"; dan is er behoefte aan die Koning, die het gekrookte riet niet verbreekt en tot verslagenen van vrede spreekt. Al uw lust strekt zich daarheen, dat u als een begenadigde aan de Troon moogt knielen. En niet onwillig, maar aandachtig luistert U, naar hetgeen Sions Vorst te zeggen heeft.

Gij zijt het heil, nog niet deelachtig, verre van dien. Er is evenwel toch enige verruiming. In het troostloze

*'k Wou vluchten, maar kon nergens heen,
zodat mijn dood voorhanden scheen"*

valt een straal van hoop. Ja, bij ogenblikken gevoelt ge u aangenaam gestemd, als de verwachting levendig in u is, dat de Heere Zich uwer nog zal ontfermen. Ach, straks is het weer donker en uitzichtloos. U moet uzelf erkennen, dat u uw boosheden aan de hand houdt en van Goddelijke touwen en banden afkerig zijt. Bovendien komt satan u verzekeren, dat ge u niet moet inbeelden, de dreigende toorn te zullen ontgaan. Ook kan het wel gebeuren, dat iemand, die u een ingeleide acht te zijn en daarom in uw vertrouwen nam, tot u zegt, dat het nog niets met u is. O, de bestrijdingen zijn vele. Als evenwel een waar werk in u begonnen is, blijft de verklaring van de Almachtige in u doorklinken: "Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid". Dat woord laat u niet meer los en gaat boven de binnen en buitenpraters uit. U kunt het niet laten, te luisteren naar wat Sions Vorst verkondigt.

3. Dit verkondigt Hij: "Ik zal van het besluit verhalen. De Heere heeft tot Mij gezegd: u zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd. Eis van Mij en Ik zal de Heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarde tot Uw bezitting. U zult hen verpletteren met een ijzeren scepter, u zult hen in stukken slaan als een pottebakkersvat".

Sions Vorst heeft Zichzelf niet tot Koning opgeworpen; ook is Hij maar niet door volksgunst aan het bewind gekomen. Nee, Hij kan van het besluit verhalen". Op wettige wijze is het besluit genomen door Hem, die in de hemel woont. Het stamt uit de kabinetsraad van de Drieëenige, uit de stilte der eeuwigheid, en aan David werd het onthuld. Het woord des Heeren toch kwam tot David aangaande de meerderen Salomo: Mijn goedertierenheid zal van Hem niet wijken". (2 Sam. 7:15) En Ethan kreeg het besluit te bezingen in de 89en Psalm: "Zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon; Hij zal eeuwig bevestigd warden gelijk de maan".

Tot de door Hem gezalfde Koning sprak de Almachtige: "Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd". Welk een waardigheid! Tot geen der engelen is zo gesproken. (Hebr. 1:5) Slechts op Hem, Die ook bekleed is met het Hogepriesterschap naar de ordening van Melchizédék, zijn deze woorden van toepassing. (Hebr. 5:5)

De eeuwige generatie van de Tweeden Persoon is een geheimnis. In het éne en drievuldige Wezen Gods is een volheid van leven en levensopenbaring. De Vader is nooit zonder de Zoon geweest; de Heilige Geest heeft nimmer ontbroken, om Vader en Zoon te omstrengelen. De Zoon is niet geschapen, niet uit voortplanting geboren,

maar gegeneerd; heden", in een eeuwig heden, van eeuwigheid af, rijst de Zoon uit de Vader op als het afschijnsel Zijner heerlijkheid en "het uit gedrukte beeld Zijner zelfstandigheid" (de afdruk Zijns Wezens) - als het Woord, dat bij God is en Zelve God is. (Hebr. 1: 2, Joh. 1:1) In Spreuken 8 staat het aldus geopenbaard: De Heere bezat Mij in het beginsel Zijns wegs, vóór Zijn werken, van toen aan; Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest; toen Hij de grondvestes der aarde stelde, toen was Ik een voedsterling bij Hem en Ik was dagelijks Zijn vermaken".

Op de Paasmorgen kwam het Zoonschap van de Gezalfde klaar aan het licht; dit moest Paulus, onder aanhaling van onze tekstpsalm, aan de Kerk leren. (Zie Handelingen 13:33) zo kreeg de apostel ook elders te betuigen: Die krachtig bewezen is te zijn de Zoon van God, naar de Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden". (Rom. 1:4) En de gemeente antwoordt aanbeddend met de 21en Psalm:

*"O, alvermogend Opperheer,
wat glans, wat majesteit
hebt u die Vorst bereid!"*

De Koning, over Sion gezalfd, is de eeuwige en enige Zone Gods, die uit de maagd Maria onze natuur aannam. Hoog is Hij van rang! Het is dan ook niet verwonderlijk, dat Hem de Heidenen tot een erfdeel en de einden der aarde tot een bezitting zijn toegezegd. Hij behoeft niet te verzoeken, Hij mag eisen bij Zijn Vader. Eisen, op grond van Zijn waardigheid; eisen, op grond van Zijn volbrachte borgwerk. Op Zijn priesterlijke offerdienst is Zijn vorstelijke glorie gefundeerd. Daarom staat er geschreven: "Hij zal Priester zijn op Zijn troon" (Zach. 6:13) en wederom: "Ik zal Hem een deel geven van velen, omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood". (Jes. 53:12) O volk, zie uw Koning voor Gods Aangezicht staan, dragende het bloed Zijner plaatsbekleding; hoor Hem eisen: "Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon Vader, Ik wil " (Joh. 17:1, 24). Niet alleen uit Israël, maar ook uit het Heidendom zullen velen Hem toevallen: Van zee tot zee zal Hij regeren, zover men volkren kent". De volledige triomf is nog niet behaald. De Koning gaat evenwel voort van geslacht op geslacht bijeen te vergaderen degenen, die Hem van de Vader gegeven zijn. De rebellen zullen Zijn overwinningen niet kunnen beletten; maar de scepter der genade, waaronder de Sionieten verenigd worden, zal als een ijzeren roede tegen de satansknechten zich keren. O, hoe komt dan de schijnmacht der opstandelingen openbaar. De pochers, die de Hemel wilden bestormen, blijken niet meer te zijn dan een pottenbakkersvat, dan broos aardewerk, dat aan scherven wordt geslagen.

Gemeente, er is tweërlei breken. Gods gekenden worden door Woord en Geest tot gebrokenen van harte. Zij vallen in de schuld voor de driemaal Heilige en bij die val breken hun hoogmoed en eigengerechtigheid; zij kunnen zichzelf niet meer overeind houden. Maar strekken bevende een bedelaarshand uit, om gunst te vragen. Zulke verslagenen en gebrokenen zijn bij de Heere niet veracht; integendeel, zij brengen Gode een Hem welbehaaglijke offerande toe. (Psalm 51 vers 19) Wie de zaligheid van dit breken niet leert kennen, zal het andere breken ondergaan, als de toorn des Lams zich doet gelden. (Open. 6:17, 12: 5, 19:15) Terwijl de vaten der barmhartigheid door de Heere zorgvuldig worden bewaard, breken de vaten des toorns in gruzelementen. (Rom. 9 vers 22 en 23) Niet alleen ten jongsten dage zal de ijzeren staf ten verderve weiden, maar ook in de tijd wordt het reeds gezien, dat de steen, zonder handen afgehouden, vermalend neerstort over al, wat eigen grootheid zoekt en niet in verbrokenheid voor Immanuël wil buigen. (Dan. 2:34)

De apostel vroeg, of hij tot de gemeente zou komen met de roede, dan wel in liefde. (1 Cor. 4:21)

Nu, zo stelt ook Gods Gezalfde voor de keuze: de staf van Psalm 23?)f de ijzeren scepter van Psalm 2. Aan scherven, die geen berging meer bieden, zal Hij hen stoten, die Zijn Geest en genade niet in zich bergen wilden. O, gaat aan de ernst van de keuze niet achteloos voorbij!

Dat zult u niet doen, aanvankelijk ontdekte, voor wie het was:

*'k Wou vluchten, maar kon nergens heen,
zodat mijn dood voorhanden scheen".*

U staat onder de besturing des Geestes, al zijt ge u wellicht nog niet klaar daarvan bewust. Die Geest trekt door; Hij maakte u eerst aandachtig naar 's Konings woord - Hij maakt u ook begerig naar Zijn goedgunstigheid. Uw nieren verlangen zeer in uw schoot, dat Zijn linkerhand onder uw hoofd zij en Zijn rechterhand u omhelze. (Hoogl. 2:6) Maar er zijn ook anderen. In valse gerustheid praten zij zichzelf voor, dat het niet zoon vaart zal lopen met de grimmigheid des Vaders en de roede des Zoons. Tot u zeg ik met nadruk in 's Heeren naam, dat er slechts twee mogelijkheden zijn: de rechtvaardige zal het wèl gaan, maar de goddeloze zal het kwalijk gaan. (Jes. 3:10, 11) Och, mocht het staan te gebeuren, dat de toepasselijke vermaning aan het einde van de tekstpsalm u nog op de consciëntie gebonden worde.

4. Hartelijk wekt de dichter ten besluite op, niet in de verdervende rebellie te volharden; Sions Vorst worde nog door velen erkend en gehuldigd. "Nu dan, U, koningen, handelt verstandiglijk; laat u tuchtigen, U, rechters der aarde! Dient de Heere met vreze en verheugt u met beving. Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en u op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen!"

De overheidspersonen - en natuurlijk ook de onderdanen, die hen volgen - moeten eens rustig nadenken over hun onverstandig, roekeloos gedrag; zij moeten zich laten gezeggen en hun ijdel geroep: "Weg met de banden en touwen!" staken. Nog is er vergiffenis te vragen voor het bedreven kwaad; nog is er beschutting te zoeken tegen de toekomstige toorn. O, als die toorn slechts een weinig ontbrandt, en nog niet eens in volle hevigheid rookt, is het voor de zondaar een eeuwig omkomen. U klaagt misschien, dat u uw afkerigheid niet kunt uitbannen, dat u uw vijandschap niet de baas kunt worden. Zegt eens, hebt u het ooit in oprechtheid beproefd? Menigeen verbergt zich achter zijn onmacht en verontschuldigt zich daarmee: "Ik kan er niets aan doen!" De duivel hoort ons gaarne aldus spreken. Maar als de Heilige Geest een ziel tot zelfkennis leidt, krijgen wij allereerst last van onze onwil, hetgeen insluit, dat onze schuld zwaar gaat wegen. Wij trachten dan ook vlijtig het misdrevene te herstellen; ach, het lukt niet en zó, na de erkenning van onze onwil, wordt ons onze onmacht bekend gemaakt. Maar nu mag ook verhooring worden ingewacht op de smeking: Och, schonkt u mij de hulp van uw Geest".

Het komt er van, dat ons tegenstrevend hart verenigd wordt tot de vreze van 's Heeren Naam en de eertijds verworpen Koning gans begeerlijk wordt. De ziel vindt begenadiging in de verzoening van de Hogepriester en mag Sions Vorst in de gelove aannemen; zij gaat de Heere dienen met vreze en zich verheugen met beving. de Heere dienen - al doet de rebellie van de ouden mens zich tot het sterfuur nog gelden, er is nochtans door de wedergeboorte een ander levensbeginsel, hetwelk vraagt: "Wat wilt U, dat ik doen zal?" de Heere dienen en zich verheugen. O, als de geduchte toorn is afgekeerd en de Koning Zijn scepter goedgunstig toereikt (Esther 5:2), zo wordt het:

Wat blijdschap smaakt mijn ziel, wanneer ik voor U kniel – "voor U, tegen wie ik mij schaamteloos en hardnekkig verzette". Het is evenwel een dienen en zich verheugen met vreze °en beving".

Er is geen slaafse angst en siddering bedoeld, maar een kinderlijk ontzag; hoewel er een nauwe band om Sions Vorst en Sions burgers is geslagen, verliezen Gods gekenden toch niet de afstand tussen de grote Koning en de geringen onderdaan uit het oog. Liefde en eerbied zullen in het geloofsleven hand aan hand gaan; liefde zonder eerbied ontaardt in ongepaste gemeenzaamheid, en eerbied zonder liefde verkilt tot vormelijkheid.

"Kust de Zoon". Mag dat? Een onheilige, die op innige wijze tot de Heilige nadert? Ja, ja, dat mag! Want Hij heeft eerst de boetvaardige Zijn kus op het voorhoofd gedrukt (Luc. 15: 20); Hij voldoet aan de begeerte van Zijn Sulammith, dat Hij haar kusse met de kussen Zijn monds. (Hoogl. 1:2) Met hun kus bewijzen de Sionieten ere aan hun Koning; zo kuste Samuël de zoon van Kis als teken van hulde, nadat hij Saul tot Israëls koning had gezalfd. (1 Sam. 10:1) Met hun kus verklaren de Sionieten voorts, dat de vroegere vijandschap in beginsel genadiglijk uit hun hart is weggenomen; zo kuste Ezau zijn broeder Jacob (Gen. 33: 4), als onderpand, dat de verzoening daadwerkelijk was. In hun kus brengen de Sionieten bovendien tot uiting hun dankbaarheid voor de onverdiende weldaden, welke hun ten deel vielen; o, als het gevoel van onwaardigheid levendig in hen is, durven zij het gelaat niet opheffen tot hun Koning, maar met de zondares bukken zij in het stof en kussen zij Zijn voeten. (Luc. 7:38) maar bovenal is de kus der Sionieten de tolk hunner liefde tot Hem, die hen eerst zo uitnemend heeft liefgehad; het gemoed kan zo overstelpt wezen van 's Konings deugden, dat woorden te kort schieten en in een kus de volle ziel wordt uitgestort. Jacob omhelsde zijn Rachel niet hartelijker, dan het verkregen volk het zijn priesterlijke Koning doet. Ach, dat er nog zo velerlei storend zich schuift tussen de beminden en de Beminde; ach, dat het uurtje van zoete weelde gevolgd wordt door tijden van ingezonkenheid en dodigheid; ach, dat de rebellie zich weer verheft tegen Hem, die Zijn goedertierenheden te genieten gaf. Het gunstvolk krijgt gedurig smartelijk te erkennen, dat het nieuwe Jeruzalem der volkomenheid nog niet is bereikt.

"Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen!" Wij horen in onze psalm de dreunende stap en het vijandige roepen der opstandelingen; wij zien de gerichtswolken van de Goddelijke toorn dreigend boven de weerspannigen zich samepakken - nochtans mag de dichter met een zaligspreking eindigen. In de 1e Psalm worden tegenover elkaar gesteld zij, die 's Heeren Wet, 's Heeren Woord, overdenken of versmaden; de 2e Psalm wijst de tegenstelling aan tussen hen, die Sions Gezalfde verwerpen of erkennen. Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen!" Het woord betrouwen" heeft de betekenis van schuilen, toevlucht nemen". Er is dus niet enkel gedacht aan degenen, die op de Heere leerden bouwen met een wèlverzekerd geloof, maar ook aan de kleintjes. De duif, door een havik nagejaagd, schuilt in de kloven der steenrotsen; een doodslager, door de bloedwreker achtervolgd, neemt toevlucht tot de vrijstad; en zó, zó krijgt het keurvolk te betrouwen op de Koning, van Israëls God gegeven. Satan stelt het voor, of er voor door onweder voortgedrevene, geen uitkomst is; de binnenpraters verzekeren hetzelfde; maar het Woord leert anders,

Wie zich onder de rebellen blijft scharen, zal jammerlijk te schande worden; boven hen daarentegen, die klagen over hun misdrijven en huiveren voor het rechtvaardig oordeel, welft zich het welgelukzalig" als een regenboog van heil. Want door Hem,

die in de hemel woont, is - niet ter verdoemenis, maar tot eeuwige vertroosting en zaliging - gesproken: "Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid".

"Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen!" Gods lievelingen uit vroegere en latere eeuw hebben de waarheid van dat woord ervaren. Uit hun naam heeft David getuigd: "Ja, allen, die U verwachten, zullen niet beschaamd worden". (Psalm 25:3) Zij gingen menigmaal drukwegen; het was van buiten strijd en van binnen vrees"; stoffelijke nood en geestelijke aanvechting bezwaarden het hart - nochtans beleden zij: Ons hart is in Hem verblijd, omdat wij op de Naam Zijner heiligheid vertrouwen". (Psalm 33: 21) Toen de vijanden hem omsingelden en vurige pijlen afschoten, zong Luther:

*"Ons staat de sterke Held ter zij,
Die God ons heeft verkoren!"*

Terwijl de bodem onder zijn voeten wankelde, roemde Prins Willem van Oranje:

*"Mijn schild en mijn betrouwen
zijt U, o God, mijn Heer!"*

Het is waar, David en Luther en al Gods gunstgenoten hebben ook wel weer tijden gekend, dat het was:

*'k Wou vluchten, maar kon nergens heen,
zodat mijn dood voorhanden scheen" –*

maar de Heere vergat Zijn volk niet en Hij deed bij vernieuwing danken: u hebt mijn weklacht en geschrei veranderd in een blijden rei". (Ps. 30:8) Hij, die de Getrouwe is, bevestigt, wat Zijn Geest in de harten der Sionieten schrijft: "Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen!"

Verheuging met beving - hoe schoon heeft Huët deze verenigd in zijn gedicht:

*Ik zal U zien, mijn God. Nog slechts een luttel dagen
En 't vreeslijk ogenblik, 't ontmoetingsuur is daar.
Hoe zal ik, zondig mens, die aanblik kunnen dragen?
Mijn ziel bezwijkt van angst, en toch ... ik smacht er naar.*

*Ik zal Uw zijde zien, het teken Uwer wonde,
Het reine lichaam, door de krijgslans doorgespeerd,
De palmen van Uw hand, doorspijkerd door mijn zonde,
En daarin mijn naam voor eeuwig gegraveerd.*

*Ik zal U zien, mijn God. 'k Zal Uw gelaat aanschouwen,
Dat heerlijke gelaat, zo onuitspreek'lijk zoet;
Uw lach, die, vol van heil voor wie op U mocht bouwen,
In énen ogenblik een eeuw van smart vergoedt.*

*Ik zal U zien. Weldra zal ik Uw roepstem horen,
Ik voel reeds nu 't gewicht der naad'rende eeuwigheid.
Ontzettend ogenblik mijn God, ik ben verloren! -
Nee, Heiland, 'k ben gered ... o kom, ik ben bereid!*

O Heere, word toch menige rebel nog te sterk. Verbreek de banden en touwen,

waarmee satan knevelt; werp de hoogmoedige onwil terneer en laat door de Heiligen Geest de vermaning "Kust de Zoon" behartiging vinden. Verleen de zaligheid aan opstandelingen, door hen te herscheppen tot Sionieten. En bekwaam Uw volk om U te dienen met vreze en verheuging, U ter ere.
Amen.

3. Het volk van de Koning

Ps. 63:2.

De Wet des Heeren en Ps. 51: 4.

Numeri 24:113.

Ps. 72:8, 9, 10.

Ps. 92:7.

Uit Numeri 24:113, het reeds gelezen Schriftgedeelte, mogen wij u heden het Woord bedienen. In het 2e vers staat geschreven:

"Als Bileam zijn ogen ophief en Israël zag, wonende naar zijn stammen, zo was de Geest van God op hem".

Door de mededeling des Geestes mocht hij zich noemen de man, wie de ogen geopend zijn, de hoorder der redenen Gods"; hij kreeg zicht op - en te getuigen van

1. de legering,
2. de wasdom,
3. de roeping,
4. de sterkte en
5. de Koning van het volk des Heeren.

De gunste Gods schenke ons niet alleen zicht op dit alles, maar doe er ons bovendien deel aan hebben, om Zijns grote Naams wil. Amen.

1. De Israëlieten naderden, onder aanvoering van Mozes, het beloofde land. Sihon, de koning van Hesbon en Og, de koning van Basan, werden onderworpen. (Num. 21: 2135) Toen sloeg Balak, de vorst der naburige Moabieten, de schrik om het hart. Hij verbond zich met de Midianieten (Num. 22: 4); maar daarmee was hij niet tevreden. Er werd een gezantschap uitgestuurd naar de beroemden tovenaars en waarzeggers Bileam, die in het Oosten woonde; met geschenken moest men hem bewegen naar Moab te komen, om het volk Israël te vloeken. Dan toch zou Mozes leger krachteloos zijn gemaakt, zo meende Balak. (Num. 22: 5 e.v.) De gezanten keerden onverrichter zake terug; opnieuw reisden afgevaardigden naar Bileam en weder was een rijke beloning in hun hand. Thans kreeg de waarzegger verlof van de Heere om mede te gaan; nadrukkelijk werd evenwel tot hem gezegd: "Nochtans zult u dat doen, hetwelk Ik tot u spreken zal." Dit bevel werd op de weg nog eens herhaald, nadat Bileam door zijn ezelin beschaamd was: "Alleenlijk het woord, wat Ik tot u spreken zal, dat zult u spreken". (Num. 22:20, 35)

Blijde ontvingen Balak en zijn rijks grote de gewenste man; in plechtige optocht ging het gezelschap naar de hoogten van Baäl (Num. 22: 41), daar werden offers gebracht en vervolgens hief Bileam zijn spreuk op. Maar het viel voor Moab niet mede; het gevreesde en gehate volk van Jehovah zou uitbreken in menigte: "Wie zal het stof van Jacob tellen en het getal, ja, het vierde deel van Israël?" Balak leidde de waarzegger naar een andere plaats, naar de hoogte van Pisga (Num. 23:14), in de hoop, dat hij daar wat anders zou te horen krijgen.

Ach, het was te vergeefs; Bileam moest getuigen van de trouw, waarmee Jehovah Zijn volk aan Zich bond, zodat de vijanden niets tegen Israël vermochten: God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensenkind, dat het Hem berouwen zou; zou Hij

het zeggen, en niet doen, of spreken, en niet bestendig maken?"

Voor de derde maal trok men elders heen, en wel naar de hoogte van Peor. (Num. 23: 28) Maar het veranderde niets aan de zegen, die op Israël gelegd was. Als Bileam zijn ogen ophief en Israël zag, wonende naar zijn stammen, zo was de Geest van God op hem; en hij zei: "Hoe goed zijn uw tenten, Jacob, uw woningen, Israël!" (Num. 24: 5) Goed en schoon was de legering van Jehovahs volk. O, dat ware vijftig jaren tevoren bezwaarlijk te zeggen geweest.

Toen zwoegde en zweette Abrahams nakroost, zwart van dienstbaarheid, bij de tichelovens, onder het knallen van de zweepen der opzichters. Een grote verandering greep echter plaats, want - zo beleed Bileam - God heeft hen uit Egypte uitgevoerd". (8e vers) En nu lag daar het tentenkamp der bevrijde duizendtallen. Schoon was hun legering vanwege de orde, die er heerste; "Israël woonde naar zijn stammen", iedere stam vormde een eigen afdeling, gegroepeerd om een banier. Goed was de legering bovenal door één Tent, de Tabernakel. Daar, in het Heilige der heiligen, zweefde de Sjehina, de wolk, die tegader zinnebeeld en onderpand van Gods wonen onder Zijn verkoren erfdeel was.

Goed en schoon is de legering van het Sion des Nieuwen Verbonds. Uit grote nood en dood is de Bruidskerk verlost. Toe, verhaalt eens, kinderen des Heeren, van welke afkomst u zijt. U hadt uw verblijf in het slavenhuis van de duivel en u betreurde het niet, u wist het zelfs niet. Maar God heeft ook u uit Egypte uitgevoerd, tot ere van Zijn Naam. U herinnert u nog wel, hoe het gebeurd is. Voorheen hadt u er niet veel last van, wanneer de Schrift of de prediking des Woords over ons aller ellende handelde.

Maar het werd anders, toen de Heere u arresteerde; toen hadt u geen oog meer voor onze ellende - het werd "uw", uw persoonlijke ellende en u kreeg het er onrustig, al onrustiger, bij. Wat werd u vroom en overvloedig in goede werken! U wilde de Heere tot goedgunstigheid bewegen, uw schuld uitwissen, uw verleden toedekken. Maar uw ijver verflauwde op de duur; u moest uzelf erkennen, dat u niets vorderde; u kwam tenslotte doodgewerkt neer te liggen. Maar toen was er ook behoefte aan Gods reddende hand en plaats voor de schuldovernemende Borg. Onder de leiding des Geestes was er een trapsgewijze voortgang. Eerst kreeg u uit de verbrijzeling uws harten te snikken: "Een stroom van ongerechtigheden had d' overhand op mij".

Verder kon u niet komen. Het was alles zo donker, maar desondanks moest u, tegen de bestrijdingen in, herhalen: "Ik blijf de Heere verwachten". O, het wonder, toen u op eenmaal de vervrijmoediging ontving, om te jubelen: "Maar ons weerspannig overtreden verzoent en zuivert Gij!" De Heere trok door en u mocht de waarheid inleven: Welzalig, die u hebt verkoren om Uw heilstem te horen, ja, te wonen in Uw huis!"

Bevindelijk is het u bekend gemaakt, dat de legering der Sionieten goed en schoon is. Zij verkeren nabij de ark met het verzoendeksel, Christus en Zijn borggerechtigheid; zij leven onder de sjehina, de bewaring en besturing van de Drieëenige; zij worden gewezen op de twee tafelen der Wet, opdat zij, door de werking des Geestes, hun handel en wandel daarnaar richten. Als het vlak ligt tussen de Heere en uw ziel, zou u voor alle schatten der wereld de tenten van Jacob het niet willen verlaten. Ach, de oude mens verstoort nog zoveel, daar het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; wat zien wij de Sionieten daarom menigmaal van de woningen Israëls wegdwalen, de woestijn in! Zij zouden nooit terugkeren, maar omkomen, indien Jehovah geen gedachten des vredes over Zijn volk had en hield.

"Hoe goed zijn uw woningen, Israël!" Dat betuigde Bileam, toen hij stond op de hoogte van Peor en Gods Geest hem bezielde. Ginds, beneden zich, op een afstand,

zag hij het kamp, met de wapperende banieren, terwijl het gouden zonnelicht het geheel kleurig en fleurig maakte. Indien Bileam met nuchtere blik door het leger had gelopen, zou hij niet - gelijk hij thans in het 4e vers verklaart - verrukt" zijn geworden. Wat zou hij dan hebben gezien? Wel, tenten, die veertig jaren hadden dienst gedaan, die oud en versleten waren, verschoten van kleur, met gerepareerde scheuren, aaneengeknoopte stukken touw en scheefgezakte latten. Verstaat U, wat ik bedoel? Als wij de Sionieten in hun legering met het natuurlijk oog beschouwen, is er weinig verheffends, goeds en schoons, waar te nemen. De kerken, de kerkelijke mensen en de kerkelijke zaken kunnen bitter teleurstellen. Is er eigenlijk wel veel verschil met de wereld? Hebben Bijbel en Catechismus een heilzame invloed? Zullen wij van harte zeggen: Hoe schoon zijn uw tenten, Jacob!" - zo moeten ook wij op de hoogte", op de hoogte des geloofs staan, en door de Heiligen Geest verlichte ogen ontvangen.

Als wij mogen opmerken, dat de Zonne der gerechtigheid de Bruidskerk overstraalt en elk levend lidmaat der Kerk verheerlijkt, dan vallen wij de 46en Psalm bij: God is in het midden van Zijn stad, zij zal niet wankelen". Wat kan de ondergaande zon een bouwvallige hut op de heide nog mooi maken! Nu, zo doet de Zon der gerechtigheid met in zichzelf verminkte zondaren en in zichzelf geschonden kerken. De Heere Jezus Christus spreidt Zijn deugden, tot de prijs van Zijn bloed verkregen, over al het Zijn uit; en stelt het dan aan de Vader voor, zonder vlek en zonder rimpel. Gelukkig, wie rondom Gods Tabernakel gelegerd zijn! Uit het Heiligdom overstroomt hen de goedertierenheid, die knechten van satan tot kinderen van de Allerhoogste maakt.

Nadrukkelijk hebben wij elkaar er op te wijzen, dat de zegeningen van Sion alleen in de weg van wedergeboorte en bekering verkregen worden uit de handen van Sions Vorst. Daar zijn er, die zich eigenmachtig, zonder 's Heeren vergunning, in Jacobs tenten nestelen. Met een gedaante van Godzaligheid tooien zij zich; hun praat, gelaat en gewaad" wekken de indruk, dat zij tot het ware Israël behoren; er rijst geen argwaan tegen hen en de keurlingen ruimen gaarne een plaatsje voor deze geveinsden in. Maar zij zijn nooit door de Almachtige uit Egypte verlost, zij liepen slechts uit Egypte weg en zo zijn zij nog dienstknechten van satan, de slavendrijver. Vroeger of later keren zij onder de vorst der duisternis terug, want de dienstknecht blijft niet eeuwig in het huis". (Joh. 8:35) Dan draagt Samuël, de man Gods, leed om Saul, van wie hij goede verwachtingen had (1 Sam. 15:35) en dan schrijft Paulus met tranen in de ogen, dat zijn helper Demas hem verlaten heeft, hebbende de tegenwoordige wereld liefgekregen. (2 Tim. 4:10) O, neemt het toch nauw met de vraag: "Ben ik waarlijk door de Heere in Zijn goede tenten binnengeleid?" Verklaar niet te spoedig, dat u in Sion geboren zijt en laat u niet te haastig door anderen de handen opleggen. Hetgeen Bileam verder zegt, moge ons een maatstaf zijn bij de beoordeling van onszelf, zodat ons arglistig hart ons niet bedriegt.

2. Als Bileam zijn ogen ophief en Israël zag, wonende naar zijn stammen, zo was de Geest van God op hem. En hij vervolgde zijn spreuk: "Gelijk de beken breiden zij zich uit, als de hoven aan de rivieren; de Heere heeft ze geplant, als de sandelbomen, als de cederbomen aan het water". Met deze woorden kreeg hij de wasdom van 's Heeren volk te tekenen. Gelijk de beken breiden zij zich uit"; wij hebben te denken aan dalen, die in de regenloze zomertijd zó dor zijn, dat er geen grassprietje te bespeuren is; maar in het najaar valt de regen overvloedig, verzamelt zich in de valleien tot beken en in een oogwenk groent het allerwege. Tuinen legde men bij voorkeur in de nabijheid van een riviertje aan, om de bodem geregeld te kunnen besproeien; een gewaterde hof vormde een begeerlijke bezitting voor de Oosterling. Evenmin als weide en moestuin

kunnen de forse gewassen, als ceder en sandelboom, de lafenis ontbereren, om het landschap te sieren. Dit alles nu heeft een geestelijke strekking.

Toen Adam in de staat der rechtheid was, woonde hij in Edens lusthof; maar toen was het paradijs ook in zijn binnenste. O, zijn hart was aan een schone gaarde gelijk, waar bloemen geurden en vruchten rijpten tot ere van God. Hij mocht zijn Schepper immers kennen, liefhebben, dienen en prijzen. Hoe gelukkig was de mens; hij beantwoordde aan zijn bestemming en trok een welgevallen van de Heere der heerscharen.

Uit volle overtuiging kon hij zingen: "Bij U is de levensbron!" maar toen is het gebeurd, dat die mens, door vrij en moedwillig toegeven aan de vorst der duisternis, van zijn Levensbron werd afgesneden. De hof van Eden werd hem ontzegd en het paradijs in hem verdorde, verstierf tot een troosteloze woestijn; ja, zijn hart ontluisterde tot een onvruchtbaar oord, waar draken der helle zich legerden. De dood had zijn vale kleed uitgespreid, waar het leven weleer bloeide. Zou een vernieuwing ten goede nog mogelijk zijn?

Hoort, daar klonk het uit de hoogwaardige Heerlijkheid: Het dorre land zal tot stand water (tot een vijver) worden, en het dorstige land tot springaders der wateren; in de woningen der draken, waar zij gelegen hebben, zal gras met riet en biezen zijn" (Jes. 35:7) en wederom: "Ik zal water gieten op de dorstigen en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen". (Jes. 44:3) Hier wordt ons ook verklaard, wat het levenwekkende, verfrissende water in de beeldspraak van de Heilige Schrift betekent - het is de Geest des Heeren, de Derde Persoon, die de genaderaad des Vaders en de zoenverdiensten des Zoons toepast aan 's Heeren gekenden. Hoe treffend gewaagde Ezechiël ervan in een zijner visioenen; de wateren vloeiden van onder de dorpel des huizes, des tempels, dat is: uit het heiligdom, uit het harte Gods komt de Geest der herschepping voort; de wateren daalden voorts af van het Zuiden des altaars, dat is: gelijk in de Vader de bewegende oorzaak ligt, zo is de Zoon met Zijn kruisaltaar en borgwerk de verdienende oorzaak, waardoor de Geest ter zaliging van woestijnharten wordt uitgezonden. (Ezech. 47:1)

Zo breidt, naar Bileams woord, het ware Israël zich door de gunstbetoning Gods uit "als de hoven aan de rivieren". De gure, scherpe Noordenwind blaast en verdrijft de dood; de zoele, weldadige Zuidenwind suist aan en voert het leven met zich mede. Straks spruiten de specerijen uit, de lucht met een welriekende geur vervullende en er mag gevraagd worden: Och, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame en ate zijn edele vruchten!" (Hoogl. 4:16)

"De Heere heeft ze geplant, als de sandelbomen, als de cederbomen aan het water". Let er op: Jehovah, de hemelse Landman plant hen; het heilswerk ligt geheel in 's Heeren hand. Wij zijn van nature als bomen in het afgaan van de herfst"; wel kunnen wij ons wat optuigen met groene slingers en kleurige bloemen van papier, zodat wij er nog zo kwaad niet uitzien - maar wij blijven nochtans "onvruchtbaar, tweemaal verstorven en onworteld" (Judas:12) O, worde deze waarheid u nog in de ziel gegriffeld, zo u er onkundig van zijt! Het is een harde waarheid, die het vlees niet streelt; maar het is tevens een heilzame waarheid, die allen schijn en valse opsmuk wegrukt. Zalig, wie gans ontbloot wordt en dan smekende armen leert uitstrekken - de Heere zal niet verachten, wie door Hem Zelfen ontgrond zijn. Nee, maar de zodanigen plant Hij nog in Zijn gaarde, aan het water, als sandelbomen, als ceders. De sandelboom leverde een welriekende houtsoort op, en het hout van de ceder is duurzaam gelijk een eikenstam. Gods kinderen zijn dus geen stank in 's Heeren neusgaten. Zijn sandelbomen, door Hem geformeerd, zijn Hem aangenaam.

Ook blijven Gods kinderen niet slechts voor korten tijd bij de Heere; Zijn ceders, door

Hem opgekweekt, behouden eeuwig hun plaats. Dezelfde liefelijke boodschap laat de Heilige Geest ook elders horen: "De rechtvaardige zal groeien als een palmboom, hij zal wassen als een cederboom op Libanon", zegt Psalm 92:13. En in Hos. 14:6, 7 lezen wij: Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als de lelie en hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon (als de ceders van de Libanon); zijn heerlijkheid zal zijn als des olijfbooms en hij zal een reuk hebben als de Libanon" (als de bloemen op het Libanongebergte).

Nog is het een heden van genade; ziet dan toe, dat de Landman u niet eenmaal als een waardeloze boom moet omhouwen en in het vuur werpen. Wij zijn óf als de heide in de wildernis, die het niet gevoelt, als het goede komt", óf als een boom, die aan het water geplant is en niet ophoudt van vrucht te dragen". (Jer. 17:6, 8)

3. Als Bileam zijn ogen ophief en Israël zag, wonende naar zijn stammen, zo was de Geest van God op hem. En hij sprak over de roeping van 's Heeren volk: "Er zal water uit zijn emmeren vloeien, en zijn zaad zal in vele wateren zijn".

In de Oosterse samenleving is de waterverkoper een bekende figuur. Een waterleiding ontbreekt veelal, terwijl de regenbakken bij huis gedurende een groot gedeelte van het jaar ledig zijn. Welkom daarom de waterverkoper, die de verfrissing voor zijn klanten uit putten en bronnen buiten de stad haalt! Daar gaat hij door de straten; soms draagt hij een paar emmers aan een juk; soms heeft hij een ezel, beladen met kruiken en vaten.

Aan zo'n waterdrager worden Gods beminden gelijk gemaakt. Zij hebben door de Heiligen Geest de psalm van het hijgend hert geleerd; zij weten dus, wat dorst is. En toen werd hun oor geopend voor de nodiging: "zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke". (Joh. 7:37) Maar toen kregen zij ook met vreugde water te scheppen uit de fonteynen des heils. (Jes. 12:3) O, zij ontvingen de lafenis gratis, want de Heere bevestigde Zijn Woord aan hen: Alle u dorstigen, komt tot de wateren; komt, koopt zonder geld en zonder prijs". (Jes. 55:1)

Jehovah teelt geen zelfzuchtige kinderen. Hij laat niet toe, dat Zijn gunstgenoten alleen voor zichzelf zouden genieten. Het wordt hun voorgehouden: "Wat hebt U, dat u niet hebt ontvangen?" (1 Cor. 4:7) en daarom: u hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet". (Matth. 10:8) Als Gods waterdragers gaan de Sionieten rond onder de mensen, die met hun kruiken zich enkel begeven tot de putten dezer wereld en die even onkundig zijn aangaande hun eigenlijke dorst, als de Samaritaanse vrouw. Ook tot hen moet worden gezegd: "Een ieder, die van dit water uit de aardse put drinkt, zal wederom dorsten". (Joh. 4:13) En dan mag gepredikt worden, dat er verzadiging is, voor wie kregen te dorsten naar de gerechtigheid. (Matth 5:6) de waren dorst kunnen Gods waterdragers noch wekken, noch stillen. Maar nu wil de Heere Zich niettemin van hen bedienen en hen als gezegenden tot een zegen voor anderen stellen.

Soms vergunt de Koning der Kerk aan Zijn knechten een en ander te mogen zien van de uitslag op hun arbeid; maar veel blijft verborgen, opdat de waterdragers zich niet gaan verheffen en groot worden in zichzelf. Ja, het gebeurt wel, dat een kind des Heeren onopzettelijk de volle emmers bij zijn naaste heeft neer te zetten en onbewust de kruik aan een dorstende moet reiken. Gode komt alle eer toe, de waterdrager valt uit; het blijft evenwel groot, dat gans onwaardigen bekwaamd worden tot zulk een voortreffelijke taak.

De Heere staat er voor in, dat het waterdragen niet ijdel is in Hem. Bileam verzekerde: "Zijn zaad zal in vele wateren zijn". Met het oog op de talrijke natiën der aarde spreken wij wel van de volkerenzee". De "vele wateren" in onze tekst bedoelen hetzelfde. In alle landen en bij alle talen zullen er gevonden worden die als Abrahams

geestelijk zaad in de goede tenten van Jacob woning verkrijgen. De Handelingen der Apostelen verhalen ervan: daar gaat de waterdrager Filippus tot de Moorschen kamerling, de waterdrager Petrus tot de Romeins hoofdman Cornelius, de waterdrager Paulus naar Klein-Azië, Griekenland en Italië. De Kerk en Zendinggeschiedenis bieden het vervolg tot op deze dag. Wat al waterdragers, bekende en onbekende! De Heere wrocht mede (Marc. 16:20) en velen werden er gevonden, die als het ware zaad Israëls uit de heilfonteinen mochten drinken. Gelijk Eliëzer gretig dronk uit Rebekka's kruik (Gen. 24:18), zo worden Filistijn, Tyriër en Moor door de Heere gelaafd uit Bethlehems bornput.

Is de begeerte naar het waterdragen wel eens levendig in u? Genade maakt mededeelzaam. Wie zelve gedronken heeft, kent de gunning, dat aan anderen een gelijke weldaad toe valle. Maar bovenal zal het waterdragen begeerd worden, om daardoor dankbaarheid te bewijzen en de Gods des heils te mogen verheerlijken. Het staat te vrezen, dat de kruik nog nimmer aan uw lippen werd gezet, zo u onverschillig zijt voor het eeraamt van de waterdrager Gods. Hebt ge u wel ooit over uw eigen waarachtig belang bekommerd, wanneer u onbekommerd zijt ten aanzien van de grootmaking des Heeren en het welzijn van uw naaste? Gelukkig is de ziele, die de weelde van het drinken en het voorrecht van het waterdragen kent!

4. Als Bileam zijn ogen ophief en Israël zag, wonende naar zijn stammen, zo was de Geest van God op hem. En hij sprak aldus over de sterkte des volks: Zijn krachten zijn als van een eenhoorn; hij zal de Heidenen, zijn vijanden, verteren, en hun gebeente breken, en met zijn pijlen doorschieten. Hij heeft zich gekromd, hij heeft zich nedergelegd, gelijk een leeuw, en als een oude leeuw; wie zal hem doen opstaan?"

Is dit niet te hoog van de toren geblazen? Wat wordt er in de praktijk van al de opgesomde stoutmoedigheid aanschouwd? Ook de Sionieten zijn enkel ijdelheid en er is geen kracht in hen. De wereld houdt zich groot en snoeft op haar sterkte; maar Gods volk is waar gemaakt en schuwt daarom de pralerij, die geen wortel heeft. Hoe kon Bileam, nog wel door de Geest, zo spreken?! En dan tot tweemaal toe, want toen hij op de hoogte van Pisga stond, had hij ook reeds gezegd: "Zijn krachten zijn als van een eenhoorn". (Num. 23:22)

De beedspraak van de zich krommende leeuw was, tevoren gebezigd door Jacob op zijn sterfbed, toen Juda tot hem was gekomen. (Gen. 49:9) Maar daar werd het oog gericht op de Leeuw uit Judas stam, de Heere Jezus Christus (Openb. 5: 5), die Zijn vijanden overwonnen heeft en nog overwinnen zal. Ziet, en nu mocht Bileam, in aansluiting daaraan, de beedspraak op 's Konings volk toepassen. Hij, het Hoofd der gemeente, is onvervaard gelijk een leeuw; in en door Hem krijgen de Zijnen deel aan leeuwenmoed en leeuwenkracht.

Zo verklaarde de Zaligmaker: Ik ben het Licht der wereld" (Joh. 8:12) en op grond daarvan zei Hij tevens: "Gijlieden zijt het licht der wereld". (Matth. 5:14) Uit Zijn volheid bediend, worden zij naar Zijn beeld vernieuwd.

Wie genade kent, moet Paulus bijvallen, wanneer hij schrijft: Hoewel ik niets ben". In en uit zichzelf zijn de keurlingen niets; zij willen het wel weten. Met de apostel krijgen zij echter een welbehagen in hun zwakheden, omdat juist in de zwakken de kracht van Christus openbaar komt: Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht". (2 Cor. 12: 9, 10) En het antwoord op 's Heeren verzekering wordt, als de ziel in de goede tenten Jacobs legt: Ja! Ik vermag alle dingen door Christus, die mij kracht geeft". (Fil. 4: 13) Wat kan er dan soms uit 's harten diepste grond gezongen worden:

*'t Behoeftig volk, in hunne noden,
in hun ellend en pijn,
gans hulpeloos tot Hem gevloeden,
zal Hij ten Redder zijn".*

Een heirleger van vijanden omringt en bespringt Gods gunstgenoten; zij worden er door in de engte gedreven, vallen ter aarde, voelen de voet van de verderver op hun nek en dreigen om te komen. Het gebed van Asa is hun dan niet vreemd: "Heere, het is niets bij U te helpen hetzij de machtige, hetzij de krachteloze; help ons, o Heere onze God, want wij steunen op U". (2 Kron. 14:11) En zulke onvermogende worstelaars aan de Troon krijgen in de Heere kloeke daden te verrichten; de kracht van een eenhoorn en de dapperheid van een leeuw worden hun uit de Hoge toegebracht. *'t Is Israels God, van wie het volk zijn sterkte heeft!*

Straks wordt het zwaard uit de hand gelegd, het zweet van het voorhoofd gewist en de danktoon stijgt op:

*Ik zal, nu ik mag adem halen,
na zoveel bangen tegenspoed,
al mijn geloften U betalen,
U, die in nood mij hebt behoed".*

De strijd is nog niet ten einde, het zwaard moet weer warden omklemd, want satan rust niet en bereidt telkens nieuwe aanvallen voor - maar de Heere blijft ook, om Zijn woord te staven: "Op uw noodgeschrei deed Ik grote wond'ren".

Vele voorbeelden komen ons voor de geest, die Gods getuigenis bevestigen. Daar zijn de jeugdige David, die uittrekt tegen de reus Goliath en Elia, die het opneemt voor Jehovah tegen koning Achab en diens Baälspriesters. Daar zijn Petrus, die rustig in de kerker slaapt, met Herodes dreigend zwaard boven zijn hoofd en Paulus, die in de storm, onvervaard op het dek staande, de schepelingen bemoedigend toespreekt.

Daar is de grijze Polycarpus, die gruwelijke folteringen te wachten heeft, indien hij zijn geloof niet afzweert, maar die standvastig verklaart: "Ruim tachtig jaren heeft mijn Heiland mij niet dan goed gedaan - hoe zou ik kwaad van Hem spreken en Hem ontrouw worden?" Daar is Calvijn, die voortgejaagd wordt als een veldhoen op de bergen, maar intussen allerwege het Woord predikt en onverzettelijk de dwaalgeesten bestrijdt. Daar zijn een vrouw in de plaats uwer inwoning, die haar kinderen voorgaat in de vreze des Heeren, terwijl haar man zich er vloekend tegen kant en een zieke, jarenlang aan het ziekbed gebonden, die roemt in velerlei weldaden en voor zijn omgeving tot een zegen is en een stervende, die, tegen satans influisteringen en bestrijdingen in, juichen mag: Ik ga naar de hoofdstad, naar Jeruzalem!" Geen hunner was uit zichzelf tot deze dingen in staat; de Heere maakte hen door Zijn sterke Rechterhand tot eenhoorns en leeuwen.

5. Als Bileam zijn ogen ophief en Israël zag, wonende naar zijn stammen, was de Geest van God op hem. En hij profeteerde: Zijn Koning zal boven Agag verheven worden en Zijn Koninkrijk zal verheven worden".

Agag was de vorst der Amalekieten, die door Saul werd gespaard. (1 Sam. 15: 8, 9) Over hem spreekt onze tekst evenwel niet. Gelijk alle koningen van Egypte "Pharao" heetten, en dan volgde hun voornaam - zo droegen de koningen van Amalek en Midian de titel Agag". Aanvankelijk is Bileams woord in vervulling gegaan ten tijde van David en Salomo, die over de naburige natiën heersten; maar de volle

verwerkelijking kwam later, met de komst van Davids Zoon en Heere Bileam kreeg nog verder van deze Vorst te gewagen: Er zal een ster voortgaan uit Jacob en er zal een scepter uit Israël opkomen". (Num. 24:17) In de donkerte van stoffelijke en geestelijken nood wil Hij verschijnen als een ster der hope, als de blinkende Morgenster, die een nieuwen dageraad van heil aankondigt.

O, wat is het goed te leven onder Zijn scepter! Hij verbindt Zich op het nauwst met Zijn onderdanen en waakt voor hun belangen; daarom zei Bileam tenslotte aangaande Israël: "Zo wie u zegent, die zij gezegend, en vervloekt zij, wie u vervloekt". De Koning houdt Zijn volk, waaraan Hij alles ten koste legde, in waarde als Zijn oogappel. Wee over degenen, die hun hand met een vloek tegen de Sionieten opheffen; de vloek zal ten oordeel op hun eigen hoofd wederkeren. Zalig daarentegen, wie het goede voor 's Heeren erfdeel zoeken; zij zullen in de afgebeden zegen mogen delen.

Aan de heerschappij van de meerderen Agag zal geen einde wezen: Zijn Koninkrijk zal verheven worden", het zal toenemen en zich uitbreiden. Voor de machtigste rijken der aarde geldt de wet van opgaan, blinken en verzinken". Maar het Rijk van Immanuël is aan deze wet niet onderworpen. Het kan soms schijnen, of de machten der duisternis de Kerk onder de voet zullen lopen; maar de Heere der heirscharen zal niet gedogen, dat de overste dezer wereld het laatste woord heeft. Beschuttend is 's Konings hand over Zijn arme en ellendige volk, dat zucht:

Geef 't wild gediert, dat niets in 't won ontziet,
de ziel van Uw tortelduif niet niet over".

Te benijden zijn de Sionieten, die onder zulk een machtigen en goedertieren Vorst vergaderd zijn! Geen Amalekiet en geen Midianiet, noch enig ander schepsel zal hen kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, hunnen Heere

Bileam stond op de hoogte van Peor en riep uit: "Hoe goed zijn uw tenten, Jacob!" Balak en zijn rijks grote bevonden zich nevens de waarzegger, maar zij zagen niets van de schoonheid van Israëls woningen. Zij vergrimden alleen, omdat er tot driemaal toe woorden, van zegening over Mozes leger gesproken waren. Zijt U, nog familie van Balak? Van nature zijn wij het allen. Wij zijn blind voor de ongeëvenaarde waardij van Sion, dat heerlijk is door de meerderen Agag, de Koning, van Israëls God gegeven. Ja, wij staan afwijzend en vijandig tegenover het kamp der Sionieten. Met Balak en zijn volk zullen wij in onze verkeerdheid, in Moab omkomen, tenzij er een hartsvernieuwing in ons plaats grijpt. Dat kan nog, Gode zij dank, dat kan nog! Wilt u het bewijs? Hoort, hoe Ruth, de Moabietische, aan haar schoonmoeder belijdt: "Uw volk is mijn volk, en uw God mijn God".

Ziet, hoe zij, door haar huwelijk niet Boaz, in Israël wordt ingelijfd en verkeren mag in Jacobs goede tenten. De Heere zende nog een Naomi op uw weg, o Balakskind, en onthoude daarbij de werking Zijns lieven Geestes niet - dan zal het staan te gebeuren, dat U, uit genade en door bekering, legering ontvangt in de weleer verachte en gehate woningen Israëls.

Kunt ge u met Bileam noemen "de man - of de vrouw wien de ogen geopend zijn"; hebt u dus iets gezien van de weldaden, aan Sion geschonken? En meent u op grond daarvan tot 's Heeren volk te behoren? Wees voorzichtig! Bileam had geopende ogen, maar geen ontsloten hart; de Geest Gods rustte op hem, maar slechts ambtelijk en niet kinderlijk. Dat is zo duidelijk, uit hetgeen wij nog verder van hem lezen. Tot driemaal toe had hij Israël gezegend; hij deed het echter onwillig en daarom gaf hij aan Balak een bozen raad: men moest Jehovahs erfdeel ten val trachten te brengen door

verleiding tot ontucht en afgoderij. (Num. 31 vers 16 en 25:1, 2, 18) Bileam bleef dus - ondanks het feit, dat hij woorden Gods heeft gesproken een satansknecht. Mozes schreef later dan ook: "De Heere uw God heeft naar Bileam niet willen horen". (Deut. 23:5) En als een vijand van Sion is hij gedood. (Num. 31:8)

Nee, Bileam was geen kind des Heeren, gelijk Elia en Jesaja; hij wordt niet profeet", maar voorzegger, waarzegger" geheten (Joz. 13:22, Num. 22: 7); hij gaf zich af met de heidense praktijken, welke in Deut. 18: 9-13 verboden zijn. Zo is het verstaanbaar, dat Bileam in het Nieuwe Testament tot de antichristelijke krachten gerekend wordt. (2 Petr. 2:15, 16; Judas:11; Openb. 2:14)

Indien u iets van Sions schoonheid hebt gezien en daarom meent tot 's Heeren volk te behoren - wees voorzichtig, vergeet Bileam niet! Bedenk ook, hoe waarschuwend Christus Zelve gesproken heeft over zulken, die in Zijn tegenwoordigheid aten en dronken, ja, in Zijn Naam profeteerden, en tot wie toch zal worden gezegd: "Gaat weg van Mij, Ik heb u nooit gekend". (Matth. 7: 22, 23; Luc. 13: 26, 27) U, volgelingen van Bileam, hebt evenzeer bekering van node als de kinderen van Balak. Het is niet genoeg, de schoonheid van Jacobs tenten te zien - u moet er in wonen; het is niet genoeg, de wens van Bileam te herhalen: "Mijn ziel sterve de dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne" (Num. 23:10) - wij moeten eerst, gelijk Ruth, met Gods Israël begeren te leven. Och, dat u nog als ceder en sandelboom in 's Heeren gaarde geplant wordt en uit de emmeren te drinken krijgt.

En u, die niet kunt ontkennen, dat er wat met u gebeurd is, maar die niettemin vreest, dat ge u teveel toeëigent, indien u zou beweren, dat u bij Jacob leert - u luistert toch niet méér naar satans drogreden dan naar Gods onfeilbaar Woord? De vader der leugen houdt u gaarne met vrome klanken van de blijdschap des geloofs af. Bileam bezat enkel de bekwaammakende werking des Geestes; aan u, bekommerde, worde de zaligmakende kracht van de Derden Persoon geschonken, zodat U, tegen alle binnen en buiten praters in, te roemen krijgt: Uit genade zijn mij de ogen geopend, ik mag de redenen Gods horen en wordt er door verrukt". (Num. 24: 3, 4)

Welk een voorrecht viel te beurt aan u, die onder de scepter van Sions Vorst gebracht werd! Zijn kracht en dapperheid mogen u vervullen, om de emmeren op te nemen en tot Gods eer als Zijn waterdragers uit te gaan. Dat door uw dienst buitenstaanders nog jaloers worden op de bewoners van Jacobs goede tenten en toegang leren vragen.

U zult nog menigmaal met de bezwaren en gevaren der woestijn van doen hebben, want u zijt tentbewoner en nog niet inwoner van de eeuwige stad. Ook zal uw standelijke leven nog telkens teleurstellen en zorgen baren, ja, u doen twijfelen aan uw staat. U kent de neiging om het onfeilbaar Woord achter te stellen bij de redenering van satan, die ogenschijnlijk gelijk heeft. Maar ondanks dat alles mag en moet het u worden voorgehouden:

*Gij, die God zoekt in al uw zielsverdriet,
houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven;
nooddriftigen veracht Zijn goedheid niet,
nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven". (Ps. 69:13)*

Op aarde staat u als ceder en sandelboom nog in het voorhof" geplant (Ps. 92: 7), wat zal het wezen, wanneer u overgeplant wordt in het binnenste Heiligdom, als sieraad van Gods onverwelkelijke en onvergankelijke lusthof.

Heere, doe de trotse Balaks voor U bukken en breek de onwilligheid der Bileams; doe hen afdalen van de hoogten en in de laagte legeren, in Uw goede tenten, onder Uw meerderen Agag.

Amen.

4. EEN PROFETISCH EN KONINKLIJK PRIESTERDOM.

Ps. 68: 7.

De Wet des Heeren en

Ps. 51:4.

1 Petrus 2:110.

Ps. 31:13, 15, 17, 19.

Ps. 105: 24.

Op de vorige rustdag overdachten wij, hetgeen de Heilige Geest, door de dienst van Bileam, aangaande 's Konings volk heeft geopenbaard. Bij de kenschetsing van dat volk worden wij ook heden bepaald. Onze tekst is 1 Petr. 2: 9, waar Gods Woord aldus luidt:

"Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht".

Uitgaande van deze apostolische uitspraak, krijgen wij drie vragen te beantwoorden:

1. Wat is er met de Sionieten gebeurd?
2. Wat zijn zij geworden?
3. Wat is hun opdracht?

De Heere beware er ons genadiglijk voor, dat wij met een verstandelijke beschouwing tevreden zouden zijn; bij aan of voortgang geve Hij ons nog inleving van Zijn waarheid, door de werking van Zijn Geest. Amen.

1. "Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht" - ziedaar het antwoord op de vraag, wat er gebeurd is met de Sionieten, die legeren mogen in Jacobs goede tenten.

Van nature is Gods volk gezeten in een land van donkerheid, gelijk ook de anderen. Zo is het van de beginne af niet geweest. Hoe schoon was de schepping, toen de morgensterren vrolijk zongen. Als een blij kind des Heeren stond de mens in Edens gaarde, in de lichthof, die de volmaaktheden des Allerhoogsten deed uitschitteren. Licht was het in Adams hart, want er was geen zweem van verwijdering tussen hem en zijn Koning. Zijn verstand werd door Goddelijk licht bestraald; zo kende hij de Heere als zijn genoegzaam deel, en hij kende zichzelf in zijn voorrechten en plichten, maar ook de lagere schepselen kende hij naar hun wezen en kon hij derhalve benoemen naar hun aard. Gedachten en begeerten des lichts koesterde hij, werken des lichts verrichtte hij, een eeuwigheid des lichts ging hij tegemoet.

Totdat ach, totdat Gods lichtkind vrij en moedwillig aan de vorst der duisternis toeviel. Alle luister verdween, alle glorie smolt weg. De mens kent de Heere niet meer; de blinkende Heiligheid en de balsemende Genade zijn voor hem verborgen, de bedreigingen van de Eeuwige verschrikken niet en Zijn beloften lokken niet aan. Onkundig omtrent zichzelf leeft de mens voort; hij gaat niet gebukt onder zijn verdoemelijk verleden, hij waakt niet in het gevaarvolle heden, hij beeft niet voor de dreigende toekomst. De gevoelens zijn tegengesteld aan hetgeen de Heere welbehaaglijk is en de wil is omgebogen ten kwade. Wat is er van het pronkjuweel der schepping geworden! Hij is geneigd God en de naaste te haten; hij stort zichzelf in het

verderf en meent nog in verblinding, dat hij goed voor zichzelf zorgt. O, het stuk onzer ellende predikt een vreselijke waarheid. Geen wonder, dat wij er niet gaarne van horen en er liefst als met een polsstok overheen springen, om maar spoedig gesticht te worden door de boodschap der verlossing en behoudenis.

Wanneer een ziel gearresteerd wordt, komt aan dat springen met de polsstok evenwel een einde. Immers, de Geest neemt dan de teugels in handen en leidt in alle waarheid. In alle waarheid; dat is allereerst in de waarheid onzer verlorenheid. En daarmee dringt een lichtstraal des Hemels in onze donkerte door. O, het is een licht der benauwdheid en geenszins der verheugenis. Wij gelijken dan op Saulus in Damascus: een zwarte nacht omhult ons, terwijl ons alleen dit voor ogen komt te staan, dat wij ons tegen de Oppermajesteit verheven hebben en daarom de rechtvaardige straffen dubbel waardig zijn. In een land van duisternis zijn wij, door vrees bevangen, neergezeten. Neergezeten, ja, want wij durven niet meer vooruit gaan, en achteruit kunnen wij evenmin; wij tasten naar rechts en naar links, maar voelen geen houvast; zo blijven wij angstvallig zitten op de plaats, waar wij zijn. Het kreunt in ons, dat het een eeuwig omkomen zal worden en dat wij het door eigen schuld verdienen.

Kunt u bevindelijk tot zoverre m \acute{e} e? Zegt gij: "Prediker, daar is mijn portret getekend", en is voorts alle verwachting afgesneden? Hoort dan verder, hoe 's Heeren Woord nog bemoediging heeft:

*Nooddruftigen vergeet God niet,
noch laat hen eindloos in 't verdriet".* (Ps. 9:18)

O, Hij kan hen wel lang in het verdriet laten, wel lang in het zwart doen neerzitten, maar niet eindeloos. Nee, verdenk Hem daar niet van, al willen de binnenpratens het u doen geloven. Wanneer de Heilige Geest een aanvankelijke zelfontdekking werkte, zo volgt te bestemder tijd Gods roeping tot Zijn wonderbaar licht. De Egyptische duisternis, waarin het verderf rondwaart, zal nog wijken!

"Die u geroepen heeft".

Er is een algemene roeping, welke tot allen uitgaat, zo vaak wij de kerk bezoeken of de Bijbel openslaan. Deze roeping is genoeg, om ons iedere verontschuldiging te benemen, maar onvoldoende ter zaligheid. Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven"; niemand onzer wordt bij deze nodiging overgeslagen, maar daarom wordt er nog niet door elk onzer gehoor aan gegeven; men zal zich dan eerst als vermoeid en belast" moeten kennen. De algemene roeping worde tot een bijzondere, tot een persoonlijke; en dan blijft het gezegende vruchtgevolg niet achterwege. "Die Hij tevoren gekend en verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen". (Rom. 8: 29, 30). Als de Heere roept door Zijn Woord en Geest, vermag geen enkele geroepene weerstand te bieden. Dan moet Adam uit zijn schuilhoek te voorschijn treden, dan moet Mozes Midian verlaten en afreizen naar Egypte, dan moet Saulus door de dienst van Ananias uit zijn donkere kamer te Damascus in de ruimte komen. Des Heeren roeping is met macht; iedere geroepene verstaat dan ook het woord van de apostel: Daarom ben ik dat hemelse gezicht niet ongehoorzaam geweest". (Hand. 26:19)

Paulus schreef in Coloss. 1:13, "dat de Heere God Zijn gekenden getrokken heeft uit de macht der duisternis". Er is geen verschil tussen het roepen" van Petrus en het trekken" bij Paulus; het een zowel als het ander duidt die werking des Hemels aan, waardoor elk bezwaar en ieder verzet overwonnen wordt, als het de Allerhoogste behaagt een satansknecht in Sion in te lijven.

Geroepen tot Zijn wonderbaar licht", zegt Petrus in onze tekst – "Overgezet in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde", belijdt Paulus in Coloss. 1:13.

Beide uitdrukkingen bedoelen hetzelfde. Wie door genade een plaatsje ontvangt in het Rijk van Christus, wordt tegelijk beschenen door Hem, die het Licht der wereld is. Wat gebeurt er, wanneer een aanvankelijk ontdekte ziel geroepen of getrokken wordt? Wel, in het wonderbaar licht krijgt men zijn doemwaardigheid nog klaarder te zien dan tevoren, toen de eerste stralen, in de zonde en doodsnacht binnendrongen. Het gaat nog meer de diepte in, het wordt nog benauwder en wanhopiger. Maar in deze verschrikkingen blijft de ziel niet lang zonder ondersteuning en vertroosting. Een ziel kan geruimen tijd in de aanvankelijke ontdekking moeten lopen; door 's Heeren lankmoedigheid wordt de voortgaande ontdekking echter bekort - zij zou te zwaar worden. Wie het dodelijkst tijdsgewricht" doorleeft, mag weldra zicht hebben op de Borg. Op Hem, die de duisternissen der helle in de Godverlatenheid aan het kruis doorworstelde, opdat een volk, in duisternis neergezeten, een groot licht zou zien. Het wordt aanschouwd - straks ook ervaren, dat het bloed van de Middelaar de zonde toedekt, dat Zijn volbrachte werk aan het recht Gods genoegdoening verschaft en Gods barmhartigheid vrijmaakt, dat Zijn mantel des heils de naakt uitgestroopte tot beschutting en tot sieraad is.

"Die u geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht". Ja, het is een licht, dat bewondering en verwondering baart. Bewondering voor de Drieëenige, die een afgesneden zaak op aarde doet en een weg ten leven voor doodschuldigen ontsloot, zonder krenking van een Zijner deugden. Verwondering wekt het hemelse licht bovendien, de verwondering van dankbaarheid en aanbidding: Heere, wie ben ik, dat zo grote genade niet alleen aan anderen, maar ook aan mij bewezen is?!"

O, wat een zangstof is er voor de Sionieten, die geroepen en getrokken werden tot het wonderbaar licht! Hoort! Nu eens is het:

*Als mij geen hulp of uitkomst bleek,
wanneer mijn geest in mij bezweek,
en overstelpt was door ellend,
hebt Gij, o Heer, mijn pad gekend". (Ps. 142: 2)*

En dan weer:

Dus wordt des Heeren volk geleid door 't licht, dat nu ontstoken is". (Lofz. v. Zach.:4)

Of:

*Hij hielp hen uit de nood;
Hij bracht hen uit het duister
der schaduw van de dood;
Hij brak hun band en kluister". (Ps 107: 7)*

Was het u wel eens hartetaal, en niet slechts lippenwerk, wanneer u aldus met de gemeente zengt?

Uit de duisternis geroepen en getrokken tot Christus, Gods wonderbaar licht - dat is de overgang van dood tot leven, dat is de wedergeboorte, de herschepping, de onmisbare voorwaarde om van kind des toorns tot zoon of dochter Sions te worden. Als deze onuitsprekelijke weldaad u, uit ongehouden goedheid, te beurt viel, zijt u gebonden in het bundelke der levenden, van wie Jehovah zo innig en teder verklaart: Ik heb u bij uw naam geroepen, u zijt Mijne". (Jes. 43:1) Staat er toch naar, in de gelove, in toeëigening, uw hand op deze Godsspraak te mogen leggen. Wat zou het zijn, indien u uit de duisternis, die u thans nog omhult, niet werd verlost; dan zou u niet de straten van Jeruzalem betreden, doch weggedreven worden naar de buitenste duisternis, waar wening is en knersing der tanden.

2. Wij komen tot de tweede vraag: "Wat worden de Sionieten, die uit de duisternis geroepen zijn tot het wonderbaar licht?"

De apostel kreeg een duidelijk en rijk antwoord te geven: u zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk". Welk een opeenstapeling van uitnemende namen!

"Gij zijt een uitverkoren geslacht". Een geslacht, dat is: een familie, een groot gezin. De Heere God wil de Vader zijn, tot wie de kinderen, met het "Abba" op de lippen, vertrouwelijk mogen naderen; en Jezus Christus is, naar Zijn menselijke natuur, de oudste Broeder, die uit Zijn volheid aan Zijn jongeren mededeelt. De keurlingen zijn leden van één familie; och, dat komt niet altoos openbaar, want er is allerlei twisting en bitterheid tussen hen.

Wanneer zij evenwel op hun plaats zijn, zo wijken de onenigheden en zelfs hoog opgetrokken kerkmuren zakken weg. Men gevoelt op één fundament te bouwen, één weg te bewandelen, één einddoel voor ogen te hebben, omdat één Kruis verzoening aanbracht, één Geest de Toepasser van het heil is en één Waarheid zondeslaven vrijmaakt. Eén zijn zij in de zonde, die dagelijks doet struikelen en vallen; één in de genade, die dagelijks nieuw is over hen. Nu, maar als die zoete banden samenbinden, dan is er ook aandrijving om, midden in een verscheurde wereld, de 133en Psalm aan te heffen en zich als huisgenoten te gedragen.

"Gij zijt een uitverkoren geslacht". U zijt een lid van de hemelse familie, niet krachtens uw natuurlijke geboorte of op grond van uw verdiensten, maar omdat de Heere der Heeren u uitverkoort. Vóór de grondlegging der wereld reeds stond uw naam in het boek des levens geschreven; zo werd u in de vindenstijd, in de tijd der eerste minne, uit de duisternis geroepen en getrokken, om met het geslacht der gunstgenoten te belijden: "Zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort; zij wandelen in het licht van het Goddelijk Aanschijn voort".

De Heere verkiest in soeverein welbehagen; daar wilden de Remonstranten niet aan, daar wil niemand onzer van nature aan. Let er eens op, hoe de leer, die naar de Godzaligheid is, ook in onze dagen word verdraaid en misvormd, zelfs door zulken, voor wie rechtzinnig" nog een begeerde benaming is. De Nederlandsche Geloofsbelijdenis geeft in haar 16e artikel geen onzeker geluid. Wij lezen daar, dat God bewezen heeft barmhartig en rechtvaardig te zijn.

Barmhartig: doordien dat Hij uit deze verderfenis trekt en verlost degenen, die Hij in Zijn eeuwigen en onveranderlijke raad, uit enkele goedertierenheid, uitverkoren heeft in Jezus Christus, onze Heere, zonder enige aanmerking hunner werken.

Rechtvaardig: doordien Hij de anderen laat in hun val en verderf, waar zij zichzelf in geworpen hebben".

Ziet toe, dat u niet misleid wordt door schoonklinkende redenen bedenkelijk dicht bij een algemene verzoening brengen. De uitverkiezing is het hart der levende Kerk, want zij predikt, dat in de behoudenis van een zondaar geen roem toevalt aan de mens, dat integendeel alle eer toekomt aan de God des heils, en dat de zaligheid dan ook vast en veilig ligt in de trouwe, sterke handen van de Eeuwige. Met het hart der Kerk moet men voorzichtig en eerbiedig omgaan. Dit wordt nog wel eens vergeten. De uitverkiezing wordt als een hinderlijk struikelblok op de weg ten leven geworpen, indien men dit leerstuk gedurig aan onwedergeborenen en onbegenadigden voorhoudt. Nee, de uitverkiezing blijve in het heiligdom als een hechte fundamentsteen; doch daaruit volgt, dat alleen zij, die Gods heiligdom mochten betreden, deze fundamentsteen recht kunnen beschouwen en waarderen. De duivel stelt de

uitverkiezing voorop; hij doet het, opdat de onbekeerde in zijn verkeerdheid blijft volharden en zeggen: "Als ik niet uitverkoren ben, zal ik er ook nooit komen". De Heilige Geest plaatst de uitverkiezing achteraan: wie burger van Sion werd, krijgt in de terugleiding te zien, hoe het alles uit en door en tot God is, Wiens beloften *in Jezus Christus ja en amen* zijn.

"Gij zijt een uitverkoren geslacht". En dan ook: "een koninklijk priesterdom".

In de aanhef van het laatste Bijbelboek liet de Heilige Geest voor de Kerk evenzo door Johannes schrijven, dat Jezus Christus ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader". (Openb. 1:6)

De Middelaar, die het drievoudige ambt in volkomenheid bedient, stelt ook Zijn duurgekochte gemeente in het ambt en bekwaamt tot de ambtsvervulling door de werking Zijns Geestes. Onder de enigen Hogepriester vormen Gods gekenden een priesterdom, een priesterschap. Nee, zij hebben niet, gelijk weleer Aäron en zijn nageslacht, met brandoffers te staan bij het altaar der verzoening. De algenoegzame en eeuwig geldende offerande van de Zaligmaker heeft het Levietische priesterschap overbodig en elk ander zondoffer ter schuldvergiffenis onmogelijk gemaakt. Gods gekenden staan niet in priesterdienst bij een altaar der verzoening, maar als begenadigde overtreeders knielen zij aanbiddend bij het Altaar, het enige Altaar der verzoening, dat op Golgótha werd opgericht. En daarna - daarna mogen Gods gekenden in priesterdienst treden voor het altaar der dankbaarheid. Zo is er door genade een herstel van de oorspronkelijke orde. In de staat der rechtheid toch bracht Adam aan zijn Schepper de offeranden der dankzegging toe, voor de menigvuldige weldaden, aan hem bewezen. Maar bij de val liep hij van zijn altaar weg; al zijn nakomelingen hebben, gelijk hij, Gode de eer onthouden en bij vreemde altaren gediend. Het is tot hun schade en schande.

O, nu gebeurt het nog door 's Hemels ontferming, dat vloekwaardige trouwelozen in het verspeelde ambt worden hersteld, om priesterlijk de Heere dank te bewijzen. De vraag wordt levendig in hen:

*Wat zal ik, met Gods gunsten overlâan,
die trouwen Heer voor Zijn gena vergelden?"*

Zij leren de apostolische vermaning betrachten: "Dat ge uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande". (Rom. 12:1) Op het stuk der verlossing: het geroepen worden uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht - volgt het stuk der dankbaarheid: met een ootmoedig harte de Heere dienen overeenkomstig de ordinantiën, in Zijn Wet vastgelegd, tot grootmaking van Zijn heerlijke Naam.

De Middelaar, die het drievoudige ambt in volkomenheid bedient, stelt ook Zijn duurgekochte gemeente in het ambt. Hij, de Koning, legt van Zijn waardigheid op Gods keurlingen, zodat deze een koninklijk priesterdom vormen. Ons woord koning" hangt samen met "kunnen"; een koning is een "kunnende", een man, die wat kan.

Och, van nature kunnen de Sionieten alleen maar de Heere beledigen, hun schuld vermeerderen en de verdoemenis op zich laden; dat is het gevolg van hun verbondenheid aan de vorst der duisternis. Maar nu zijn de geroepenen en getrokkenenen uit de macht van deze vorst overgegaan in de handen van Jezus Christus. En door Hem, die hun kracht geeft, kunnen zij iets anders dan voorheen. De priesterlijke koningen gaan, althans in beginsel, de Drieëenige verheerlijken, de naaste tot zegen zijn, het rijk van satan bestrijden en leven uit de vorstelijke schatten, welke hun goedgunstig ter beschikking worden gesteld. Ach, het is alles nog zo ten dele; de priesterlijke dienst is verre van vlekkeloos en het koningschap is telkens onherkenbaar. De Heere weet echter, wat van Zijn maaxsel zij te wachten; de

Sionieten staan aangeschreven in het boek des levens en zo geldt aangaande hen:

*"Gij waart hun een vergevend God,
schoon z' ook om hun zonden
straffen ondervonden". (Ps. 99: 7)*

Zolang de oude mens niet is afgelegd, zijn zij waarlijk geen sieraad voor de Oppermajesteit; nochtans mogen zij met Mefibóseth als prinses in Jeruzalem wonen en eten aan 's Konings tafel. (2 Sam. 9:13)

"Gij zijt een koninklijk priesterdom". Wanneer de gunstgenoten op zichzelf letten, schudden zij het hoofd: Nee, wij zijn geen priesters en koningen. Satan helpt ijverig mede: Verbeeldt u maar niets; als u waarlijk zulke hoge ambten bekleedde, zou het er in uw leven wel anders uitzien.

De Heere God handhaaft Zijn Woord daar tegenover: *Gij zijt een koninklijk priesterdom*. U zijt het, want u hebt deel gekregen aan de zalving Christi, aan de zalving met de Heiligen Geest. Niemand en niets - ook u zelve met uw afmakingen niet - vermag u uit uw ambt te stoten". Het is een kenmerk van het ware, geschonken geloof, dat het zich aan het Woord houdt; maar als het geloof kwijnt, dringt satan het Woord terzijde en twijfelen wij aan onze staat, terwijl het standelijke leven nog zoveel teleurstellingen oplevert. Sion heeft wel gedurig te vragen om bewaring bij en versterking van het geloof.

Intussen bevestigt de Allerhoogste hen in de rang, waartoe Hij hen verhiEféze De dood neemt het priesterkleed en de koningsmantel niet van hen af. Want nog in de hemel, vóór de Troon, zal aan het Lam lof worden toegezongen: "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed uit alle geslacht en taal en volk en natie; en Gij hebt ons onze God gemaakt tot koningen en priesteren". (Openb, 5: 9, 10)

Onze tekst vervolgt: "Gij zijt een heilig volk".

Gods kinderen staan niet ieder op zichzelf, zij zijn niet gelijk aan een hoop losse zandkorrels - Nee, met elkaar vormen zij het Lichaam van Christus, als een volk zijn zij tezamen verenigd onder de scepter van hun goedertierenen Vorst. Zo is er gevoel van saamhoorigheid. Wij nemen een voorbeeld. U komt tijdens een spoorreis in gesprek met een aan u onbekenden medepassagier; het duurt niet lang, of u bemerkt, dat uw buurman ook een vriend der Waarheid is - zijn spraak maakt hem weldra openbaar. U hebt betrekking op elkaar; u praat voort, als hadt u elkaar reeds meermalen ontmoet. Wat is de treinrit spoedig ten einde! Wat is de handdruk ten afscheid wèlgemeend! Dat kent men in de wereld zo niet. Daarvoor moet u zijn bij het volk, welks God de Heere is.

"Gij zijt een heilig volk". Dat is: een van de wereld afgezonderd volk. Van zichzelf zijn de gekochten des Lams uit de aarde aards; de beginselen, idealen en werken der wereld zijn hun niet vreemd. Maar bij de wedergeboorte is wat anders in hen gelegd, dat in de bekering tot openbaring komt en uitgewerkt wordt. Daarom kunnen de keurlingen niet meer met de wereld mee. Er is een kloof, waar zij niet overheen stappen, omdat de gemeenschap met de Heere het verhindert. Vandaar, dat de Sionieten wel voor hoogmoedig gehouden en voor spelbrekers gescholden worden. Toch zijn zij het niet. In plaats van hoogmoed is de schaamte in hen, dat hun vlees naar de vriendschap en de genietingen der wereld haakt; maar de band aan de Hemel is hun te sterk en zij moet en zich afkeren, van wat zich met de reinheid van Gods

heiligdom niet verdraagt.

Dit wil evenwel niet zeggen, dat er geen aanraking met de wereldlingen zou zijn. Zulks ware onmogelijk. Bekeerd en onbekeerd warrelt in de maatschappij doorheen en is voor het verkrijgen van het dagelijks brood op elkaar aangewezen. En wat onmogelijk is, is bovendien ongeoorloofd. Sion heeft een roeping tegenover hen, die buitenstaan. De Heiland wees daarop, toen Hij leerde: "Gij zijt het zout der aarde, u zijt het licht der wereld". Het zout moet niet op een schoteltje apart van de spijzen blijven liggen, dan doet het geen nuttigheid. Zo zullen de Sionieten geen getuigen van Christus zijn, indien zij elke gemeenschap met de anderen angstvallig vermijden. Het licht mag niet onder een korenmaat afgesloten worden, dan kon het er evengoed niet zijn; maar het moet ten profijt van de omgeving uitschijnen. Het volk trekke zich niet in een hoekje terug, maar sta onder de mensen, om een aanbevelingsbrief van de Zaligmaker te kunnen zijn.

"Gij zijt een heilig volk". Hoe is het mogelijk? Omdat, o Sionieten, de verkiezende genade beslag op u legde, omdat de Heere u uit de duisternis riep en trok, omdat de Heilige Geest u de weldaden Christi toepaste en door Zijn leiding doet bedenken en zoeken de dingen, die Boven zijn. Er komt geen voortreffelijkheid van uw kant aan te pas. Het is alles, alles uit de ware Wijnstok, Wiens rank u mag zijn. Door de Geest ingewonnen, zijt u afgescheiden van de werkers der ongerechtigheid, waartoe u van nature behoort; aan Christus verbonden, zijt u ingedeeld bij het leger, dat onder Zijn kruisbanier optrekt; tot de Vader weergekeerd, kreeg u te wonen in Jacobs goede tenten. Ere zij de Drieëenige, die uit loutere genade Zich een geheiligd volk formeert. dat van Gods trouw mag zingen.

"Gij zijt een uitverkoren geslacht een koninklijk priesterdom - een heilig volk".

De opeenstapeling van uitnemende namen is nog niet ten einde. Er volgt nog: "Een verkregen volk".

"Een verkregen volk" - is dat een uitnemende naam? Ja, en wel om een dubbele reden. Ten eerste is deze benaming dienstig, om de Sionieten er aan te herinneren, dat zij niet altoos Sionieten zijn geweest; zij zijn geen ingezetenen van Jeruzalem krachtens geboorte, zij zijn het later geworden, uit genade geworden. Dat houdt klein. Aan het burgerschap in de Godsstad gaat een oneervol verleden vooraf.

Petrus schreef in het 10e vers: Gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden".

De apostel sluit hier, evenals Paulus in Rom. 9:26, bij Hoseas profetieën aan. Twee van Hoseas kinderen werden LoRoechama (niet-ontfermd) en LoAmmi (niet-Mijn-volk) genaamd, en daarmede vertegenwoordigden zij Israël in zijn afgezakte toestand. (Hos. 1:6 en 9) maar het zou anders worden; door de gunste Gods zou Israël nog in ontferming worden aangenomen als Jehovahs volk. (Hos. 2:22) Met de gemeente des Nieuwen Verbonds is het evenzo gesteld; haar afkomst is niet best, ook zij moest Lo-Ammi en Lo Roechama heten.

Dit worde nooit vergeten, want dan blijven de Sionieten gering in eigen oog en de geestelijke hoovaardij vangt hen niet in haar strik.

"Gij zijt een verkregen volk" - dat betekent derhalve: Gedenkt, wie en wat u in het verleden waart, gaat niet hoog te paard zitten! Wordt niet groot in uzelf met uw koningschap en priesterdom!" Er is nog een tweede reden, waarom "een verkregen volk" als een uitnemende naam te beschouwen is. Een verkregen volk"-dit houdt in, dat de Sionieten zichzelf niet tot Gods volk hebben verklaard of gemaakt, maar dat een Ander Zich hen tot Zijn eigendom verwierf. Die Ander nu is de Drieëenige; in de

Vader ligt de bewegende oorzaak, in de Zoon de verdienende oorzaak des heils. terwijl de Geest de onderwerpelijke Toepasser van de voorwerpelijke heilsgoederen is. Deze tweede reden versterkt de waarschuwing tegen het groot worden in zichzelf met de ontvangen weldadigheden.

U, aan wie genade verheerlijkt is, zeg eens, hebt u het niet nodig, bij deze dingen bepaald te worden? Ligt de verzoeking niet nabij, om u boven anderen te verheffen? Kunt u de vermaning: *Zijt met de ootmoedigheid bekleed*" wel ontberen?

"Een verkregen volk". Ja dat is een uitnemende naam. De mens wordt er op het diepst door vernederd en God wordt er op het hoogst door groot gemaakt.

"Een verkregen volk" leert van harte zingen:

*"Niet ons, o Heer, niet ons, Uw Naam alleen zij,
om Uw trouw en goedertierenheên,
all eer en roem gegeven!"*

3. Zo komen wij tot de derde vraag, die wij heden te beantwoorden hebben. Waarom heeft Jehovah de Sionieten uit de duisternis geroepen tot Zijn wonderbaar licht? Waarom heeft Hij hen gesteld tot een uitverkoren geslacht, tot een koninklijk priesterdom, tot een heilig en verkregen volk? Opdat u zou verkondigen de deugden Desgenen, die u geroepen heeft". Ziedaar de opdracht.

Gods deugden zijn vele. Zij worden wel onderscheiden in mededeelbare en onmededeelbare eigenschappen". Door middel van de Schrift krijgen de keurlingen bij Geesteslicht ervaring van Gods macht en wijsheid, van Zijn heiligheid en genade, van Zijn trouw en lankmoedigheid, van Zijn Drieëenige glorie. En deze deugden zullen zij verkondigen. Op allerlei wijzen zullen zij dat doen.

Zij zullen het allereerst doen in de binnenkamer, wanneer zij alleen zijn en voor hun Koning buigen. O, als het vlak ligt tussen hen en hun God, vloeit de hartentaal over de lippen! Dan worden de deugden van Jehovah zo gemakkelijk geroemd! De ziel smelt weg in aanbidding voor de Hoog heerlijke, die in de stilte der eeuwigheid een goedertieren heilsraad ontwierp, en deze in de tijd getrouwelijk tot verwezenlijking bracht. Dan is het: "Heere, wat een liefde, om een albederver, als ik ben, nog in erbarmen om Christus wille aan te nemen; wat een geduld, om een tegenstrever, als ik ben, niet te verstoten; wat een milddadigheid, om een nooddruftige, als ik ben, van tijdele en geestelijke zegeningen te voorzien!"

De ziel prijst Gods macht, die alle vijanden te schande maakt; Zijn wijsheid, die weet, wat wij van node hebben; Zijn rechtvaardigheid, die tuchtigt en Zijn ontferming, die spaart. Gebeurt het wel niet, o volk, dat stillekens, onder uw arbeid door, een verheffing van 's Heeren deugden uit ttw gemoed opstijgt? Ja, ook de 42e Psalm vindt wel eens bevestiging bij u: *'k Zal Zijn lof zelfs in de nacht; zingen, daar ik Hem verwacht*".

De verkondiging van 's Heeren deugden zal evenwel niet alleen in het verborgen plaats vinden, maar evenzeer in het openbaar. Het geschiedt op de rustdag in de samenkomsten der gemeente, wanneer de psalmzang weerklinkt. En wanneer vrienden der Waarheid elkaar bezoeken, om het versje te betrachten:

*Komt, luistert toe, u Godgezinden,
Gij, die de Heer van harte vreest; hoort,
wat mij God deed ondervinden, w
at Hij gedaan heeft aan mijn geest".*

Maar het verkondigen van 's Heeren deugden worde bij buitenstaanders niet verzuimd. Ach, wat stichten mensenvrees en valse schaamte een kwaad! Hoe kan de mond er door worden dichtgesnoerd! Is het dan een schande de Koning der koningen te belijden? Heeft de Zaligmaker het verdiend, dat Zijn volgelingen niet voor Hem uitkomen? Is de Bijbel zo'n onbelangrijk boek, dat men er liefst van zwijgt? En is de onsterfelijke ziel van uw naaste u zo weinig waard, dat u haar de enige medicijn tegen de dood onthoudt? De Heere doe genadige verzoening over de schuldige nalatigheid van Zijn volk; de Heilige Geest schenke bekwaamheid met dapperheid en wijsheid, om uit een toegenegen hart aan de buitenstaander Gods deugden te verkondigen.

Nog is niet alles gezegd. Want het verkondigen van 's Heeren deugden is niet alleen een zaak van woorden, maar niet minder van daden. Wordt het in onze Gereformeerde kringen niet somtijds over het hoofd gezien, dat legringen wekken, maar dat voorbeelden trekken. Men is het hartelijk met de Catechismus eens, dat de goede werken ten enenmale ontoereikend zijn tot zaligheid; maar men staat er niet bij stil, dat ons leerboek tevens, op grond van de Schrift, de goede werken als nodig voorstelt, o.a. opdat door onze Godzaligen wandel onze naaste ook voor Christus gewonnen worde". (Antw. 86). De wereld heeft een scherpen blik, wanneer het de belijders des Heeren betreft. Zij geeft doorgaans niet veel om vrome woorden, zij wil daden zien. Daarom trok de Kerk in de Duitse bezettingstijd de aandacht door haar houding en gedragingen. De wereld wil daden zien en haar verlangen is niet onbillijk. De Mond der Waarheid heeft immers Zelve gezegd: Laat uw licht zo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en - niet u! maar - uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken". (Matth. 5:16)

Gods deugden verkondigen door woord en daad - dat is profetisch werk, opgedragen aan een koninklijk priesterdom. De Heere God geeft zo in Christus een genadige herstelling van het drievoudige ambt, dat door Adams val teloor ging.

Schoon is het aangewezen in de 12e Zondagsafdeling van onze Catechismus; op de vraag: "Waarom wordt u een christen genoemd?" - luidt het antwoord: "Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus, en zo aan Zijn zalving (met de Heiligen Geest) deelachtig ben; opdat ik (als profeet) Zijn Naam bekenne, en mijzelf (als priester) tot een levend dankoffer Hem offere, en (als koning) met een vrij en goed geweten in dit leven tegen de zonde en de duivel strijde, en namaals in eeuwigheid met Hem over alle schepselen regere".

Onze tekst begint met het woordje "maar"; dit ziet op een tegenstelling met hetgeen voorafgaat. Maar u zijt een uitverkoren geslacht". Dat kan niet van alle mensen worden verklaard. Er is ook nog een andere groep. En daarvan is sprake in de verzen 6 tot 8. In Sion heeft God Zijn Christus als een uitverkoren en dierbaren hoeksteen gelegd: De ongehoorzamen verwerpen deze fundamentsteen echter; Christus is hun een steen des aanstoets en een rots der ergernis. O, maar voor dezulken is in Sion geen plaats. Wie op deze steen valt, die zal verpletterd worden; en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen". (Matth. 21: 44)

Wij worden weder geplaatst voor de hogen ernst van de twee wegen. Velen in onze tijd willen daar niet van horen en glijden er maar gauw overheen. Gods Woord predikt het evenwel gestadig, en wij zouden niet getrouw zijn, indien wij de waarheid van tweeërlei weg en tweeërlei toekomst verdoezelden. Aan welke kant staat gij? Bij het verkregen volk - of bij de schare, die geen dageraad heeft?

De Heilige Geest binde u de allesbeslissende vraag op de consciëntie. Van nature zijn wij allen verachters van Sions hoeksteen. Maar deze algemene bewering heeft geen

waarde. Het worde: Ik, ik ben een verachter en heb verdiend verpletterd en vermorzeld te worden; ik - ik kan mij de Heere nooit aangenaam maken".

Doch hoort! Wie zo waarlijk uit de verbrijzeling des harten te spreken krijgt, ontvangt nog een boodschap des Hemels, die meevalt. Want tot de in het stof neergebogene komt de verzekering: "Op deze zal Ik zien, op de arme en verslagene van geest, en die voor Mijn Woord beeft". (Jes. 66: 2)

O, door onweder voort gedrevene, houd deze belofte maar veel aan uzelf en aan de Heere voor. Gewis, wie door de Geest bekend wordt gemaakt met zijn verlorenheid, zal door die Geest ook horen van de gedachten des vredes. Het zal er van komen, dat u uit de duisternis geroepen en tot het licht getrokken wordt, dat u plaats ontvangt onder het heilig en verkregen volk, dat u in het drievoudige ambt wordt hersteld, en zo belijden moogt, dat u tot het uitverkoren geslacht behoort.

U begrijpt het niet; u zijt als degenen, die dromen. Maar in een geschonken geloof krijgt u de hand op onze tekst te leggen, zeggende: Al veroordeelt mijn hart mij dagelijks, toch mag ik onder de Sionieten staan en Gods deugden verkondigen, want de Heere heeft Zich in Zijn Christus en door Zijn Geest over mij, Lo-Roehama, ontfermd!"

O God, leer nog menigeen de dood op het zijne en op zichzelf te schrijven, om dan ook het leven te vinden in Uw Naam.

Amen.

5. GODS BELOFTEN VOOR JERUZALEM

Ps. 17:4.

De Wet des Heeren en Ps. 119:85.

Zacharia 2.

Ps. 145: 2, 4, 6.

Ps. 16: 3.

De goedertierenheid des Heeren vergunt ons ook heden, gemeente, uw aandacht te vestigen op de stad des grote Konings, dewijl wij u het Woord mogen bedienen uit het 2e hoofdstuk van Zacharias profetieën. De inhoud van dit kapittel is in het 4e en 5e vers samengevat; wij lezen Gods getuigenis daar aldus:

"Jeruzalem zal dorpswijze bewoond worden wegens de veelheid der mensen en der beesten, die in het midden ervan wezen zal. En Ik zal haar wezen, spreekt de Heere, een vurige muur rondom; en Ik zal tot Heerlijkheid wezen in het midden van haar".

Op drie hemelse beloften voor Jeruzalem krijgen wij te letten, want de tekst bepaalt ons bij:

1. de uitgebreidheid van de stad Gods,
2. haar sterke beveiliging,
3. haar verheven bezit.

God van alle genade, verwaardig ons om U, de Belover, te mogen ontmoeten; alleen dan toch zullen uw beloften, die in Christus Jezus ja en amen zijn, door de Heiligen Geest aan ons hart worden toegepast. Amen.

I. Het was een zware taak voor de Israëlieten, die uit de Babylonische ballingschap waren teruggekomen, om Jeruzalem en de tempel te herbouwen. Zij hadden te kampen met materiaal schaarste; dat is iets, waar wij, bij de opbouw na de bezettingstijd, over weten mede te praten. Bovendien waren de wedergekeerden niet zo talrijk, terwijl vele vijanden hen hinderden en belasterden; het werk kwam er zelfs gedurende jaren vrijwel door stil te liggen. Onder deze tobbers en zwoegers moest Zacharia als profeet optreden. Hij werd geroepen, zijn volk te bemoedigen en kreeg daartoe visioenen te aanschouwen, welke hij aan de Joden verhaalde en tevens voor de Kerk te boek stelde. Blijkens de laatste verzen van het eerste kapittel zag Zacharia vier hoornen. U weet, dat hoornen in de Heilige Schrift een zinnebeeld van macht zijn. Uit de mond van een engel hoorde de profeet, dat de vier hoornen de machtige volkeren voorstelden, die Israël kwalijk bejegend hadden. Maar die vijandige natiën zouden hun straf niet ontgaan: vier smeden traden toe, om de hoornen der Heidenen neder te werpen. De hoorn van Israël zou evenwel nog opgericht worden; dat is de boodschap, welke Jehovah in het tweede kapittel het verkondigen. Het woord uit Psalm 75:11 kreeg bevestiging: "Ik zal alle hoornen der goddelozen afhouden; de hoornen des rechtvaardigen zullen verhoogd worden".

O, merkt er toch op, hoe Gods Bijbel allerwege een scheiding predikt! Menigeen in onze dagen draagt een leer voor, die verraderlijk dicht bij de algemene verzoening brengt. Maar het is ogentaal. De Heere trekt door: tarwe en onkruid, schapen en bokken blijven geenszins verenigd; uw hoorn wordt óf terneergeslagen óf opgeheven. En hierin ligt de beslissing: hoe staat u tegenover Jezus Christus, de Hoorn der

zaligheid, opgericht in het huis van David? (Luc. 1: 69) Die in Hem gelooft, heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem". (Joh. 3:36)

In Zach. 1:18 lezen wij: En ik hief mijn ogen op"; Zach. 2:1 begint met: "Wederom hief ik mijn ogen op". Hebt u wel eens in het geloof iets te zien gekregen van de dingen Gods, zodat u vertroost werd, gelijk de profeet door het visioen van de hoornen en de smeden? O, dan verlangt u méér te mogen aanschouwen; dan is er de begerigheid naar een vernieuwing van Gods gunst, om andermaal een blik te kunnen werpen in 's Heeren raad des heils en op 's Heeren daden van ontferming; dan verstaat u de weelde van het wederom hief ik mijn ogen op.

Wederom! Gelukkige Zacharia" - zegt u - Jehovah ging voort, aan u Zijn gedachten des vredes te tonen". En u vraagt om, een herhaling van de weldaad, aan u geschied:

*'k Heb U voorwaar in 't heiligdom
voorheen beschouwd met vrolijk ogen;
och, wierd ik derwaarts weer geleid,
dan zou mijn mond U d' ere geven". (Ps. 63: 2)*

Wederom hief Zacharia zijn ogen op. En wat zag hij? Wel, een man, en in zijn hand was een meetsnoer". Blijkens het 4e vers was deze man een jongeling; de profeet vroeg hem: "Waar gaat gij heen?" En het antwoord luidde: "Om Jeruzalem te meten; om te zien, hoe groot haar breedte en hoe groot haar lengte wezen zal". (Zach. 2:1, 2)

Deze jonge man uit het visioen was de vertegenwoordiger van alle ware Israëlieten, wie de opbouw van hun Jeruzalem ter harte ging. Wij kunnen ons voorstellen, hoe die Joden, bij het graafwerk en bij het leggen van de fundamenten der muren, de maat namen en met voldoening zelden: Dat gaat goed! Wij krijgen een ruime stad!" Zij vertelden elkaar, hoeveel honderd meter Jeruzalem lang en breed werd. In hun verbeelding zagen zij Sion reeds voltooid, groots en schoon op de heuvelen zich verheffend boven het omliggende landschap.

Ziet hier een beeld van de belangstelling en liefde, welke Gods kinderen hebben voor de gemeente des Heeren, voor het geestelijke Jeruzalem. Wie wedergeboren mocht worden tot een burger in Sion, stemt Met de 122en Psalm in:

"Om vriend en broedren spreek ik nu:
De vrede zij en blijf in u!"

De zodanige verheugt zich hartelijk in het welvaren van de stad Gods en van haar inwoners, maar draagt er ook rouw over, indien de Kerk in verval is. Het kind der wereld weet daar niet van. Wat deert hem Sion met diens lief en leed? De wereldling heeft zijn genegenheden aan andere dingen gegeven. Eerder zal hij zich verblijden in de achteruitgang, dan in de voorspoed van Jeruzalem.

Hoe staat het met u? Waar legt gij? Bij de jongeling met het meetsnoer, die het goede voor de stad zocht? Of bij de Filistijnen en Amalekieten, die het met leedvermaak aanzagen, als Sion vertreden werd? Of zijt u soms onverschillig voor Jeruzalems wel en wee? Bedenkt dan: "Wie niet vóór is, is tegen". Tegen Sion zijn is hetzelfde als buiten Sion zijn; en buiten Sion zijn betekent: geen dageraad hebben, onder het oordeel blijven, in het verderf wegzinken.

De man met het meetsnoer spoedde zich voort, om weldra zijn arbeid te kunnen aanvangen. Maar de engel, die met Zacharia gesproken had, moest tot de jongeling zeggen: Halt! Niet verder! Keer maar terug; leg het snoer uit de hand, er valt toch geen opmeting te doen, "want Jeruzalem zal dorpswijze bewoond worden".

Ter verdediging tegen mogelijke vijandelijke aanvallen bouwde men eertijds in ons land steden, die omgeven waren door singelgrachten en wallen met muren, en die voorzien werden van poorten met ophaalbruggen. Allengs groeide de bevolking echter zózeer aan, dat zij niet langer binnen de gordel der muren bekneld kon blijven - terwijl de vestingwerken bovendien merendeels werden gesloopt, daar deze voor de nieuwere oorlogvoering waardeloos waren en een beletsel voor uitbouw en verkeer vormden. Aan alle kanten rondom de ontmantelde binnenstad ontstonden wijken, die voor haar straten en huizenrijen steeds meer wei en bouwland opeisen. Onze steden worden dorpswijze bewoond; zij strekken zich uit, gelijk de dorpen, naar Noord en Zuid, naar Oost en West, als een open veld, zonder belemmerende muren.

Zacharia kreeg in zijn dagen reeds te horen, dat het aldus met Gods Sion zou gaan. Jeruzalem zal dorpswijze bewoond worden" - dat gold niet voor de stad der Joden. Hoe zou Nehemia anders, nog wel met een gebed in het hart, voor de voltooiing van de muren geijverd hebben? Dan had hij openlijk Jehovah en Diens besluit tegengestaan! maar dat

Is van deze man Gods niet te verwachten. Nee, wij hebben aan 's Heeren Kerk te denken, wanneer wij lezen: Jeruzalem zal dorpswijze bewoond worden, wegens de veelheid der mensen en der beesten, die in het midden ervan wezen zal". Wanneer oudIsraël zijn hoge feesten vierde, kwamen duizenden bedevaartgangers naar de tempel, en de heilige stad was te klein voor zulke grote menigten, zodat uitgestrekte tentenkampen buiten de muren werden opgeslagen. Men verruimde de stad er echter niet voor, want binnen veertien dagen waren de pelgrims weer weggereisd. Gods Sion daarentegen moet gestadig uitgebreid kunnen worden wegens de veelheid der mensen, die er niet slechts als gasten een poosje vertoeven, maar die er als Sionieten zich een vaste woonplaats zien toegewezen.

Daarom geen muren, maar een open veld! Deze waarheid wordt ook elders in de Schrift geleerd. Bijvoorbeeld in Jes. 54:2 en 60:4, waar wij lezen, dat velen naar de stad Gods trekken: "Hef uw ogen rondom op en zie, die allen zijn vergaderd; zij komen tot u" en derhalve: "Maak de plaats uwer tent wijd, en dat men de gordijnen (het tentzeil) uwer woningen uitbreide; verhinder het niet; maak uw koorden lang en steek uw pinnen vast in".

En in de gelijkenis van het grote avondmaal zeggen de knechten als er reeds velen zijn ingegaan: Nog is er plaats". (Luk. 14:22) Wij klagen in de naoorlogse tijd over gebrek aan woningruimte; maar Sion heeft zulk een tekort niet, nooit! Vóór de grondlegging der wereld heeft de Drieëenige het getal der uitverkorenen bepaald, en nu zorgt Hij er voor, dat niemand der Zijnen dakloos behoeft te zijn; ook op de geringsten en onaanzienlijksten is gerekend in het Huis met de vele woningen.

Sion strekt zich uit over het ganse rond der aarde; geen muren, geen gebergten, geen zeeën vormen een begrenzing. En waar men ooit de wildste volken vond, zal God ontvangen aanbidding, eer en dankb're lofgezangen". (Ps. 22:14)

De engel sprak ook over de veelheid der beesten" in Jeruzalem. Daarmede is tweërlei bedoeld. Ten eerste, dat de Sionieten een welvarend volk zijn. In het oude Oosten was iemands rijkdom veelal in een grote veestapel gelegen; denkt slechts aan Abraham en Job. De beeldspraak van onze tekst nu betekent, dat de burgers der Godsstad rijk zijn, zoals de patriarchen rijk waren. Maar dan niet in stoffelijk bezit, maar in goederen, die mot noch roest verderven kan, en die de dieven niet kunnen stelen. De Sionieten verkeren niet in kommervolle omstandigheden, wanneer zij op hun plaats zijn. Naar wereldse maatstaf hebben zij het wellicht niet breed, nochtans weigeren zij, te ruilen met de man, die overvolle schuren had en intussen niet rijk in God was. (Luc. 12:21) Wel naderen zij altoos weder in bedelaarsgestalte tot de Troon, maar Jehovah geeft op

hun smeekingen mild en overvloedig". (Ps. 81:12) zo verklaarde de Koning der Kerk: "Ik weet uw armoede, maar u zijt rijk". (Openb. 2:9)

Een burgerij met een veelheid van beesten in Jeruzalem beduidt dus: "Welzalig is het volk, dat, bij 't genot van overvloed, de Heer heeft tot zijn God".

Wij hebben de "veelheid der beesten" echter niet enkel figuurlijk te nemen, om Jeruzalems inwoners als welgestelde lieden te tekenen - Nee, die veelheid der beesten" worde in de tweede plaats ook letterlijk verstaan. De vloek, die de mens vrij en moedwillig op zich laadde, is tevens over de lagere schepping gekomen. Want wij weten, dat het ganse schepsel tezamen zucht en tezamen als in barensnood is tot nu toe" - en daarom: Het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods" (Rom. 8:19, 22); dan toch zal ook de lagere schepping van de doem zijn verlost. "De wolf zal met het lam verkeren, en de luipaard bij de geitenbok neerliggen". (Jes. 11: 68) In Sion is een veelheid van mensen en van beesten, omdat Gods gunst over de stad is: Hij zegent hen, zodat zij zeer vermenigvuldigen, en hun vee vermindert Hij niet". (Psalm 107:38)

Jeruzalems bevolking neemt gestadig toe. Niet alleen Israëlieten zijn inwoners: wij lezen aan het einde van ons teksthoofdstuk: "Vele Heidenen zullen te die dage de Heere toegevoegd worden, en zij zullen Mij tot een volk wezen". (Zach. 2:11) De heerlijkheid des Konings blinkt in de veelheid Zijner onderdanen uit.

Doch nu klemmt de vraag: "Behoort u er reeds bij?" Wij hebben allerlei kostelijks vernomen over de stad zonder muren, die zich al meer uitbreidt. Het zal u evenwel niet baten, zolang u uw woning elders hebt. Misleidt uzelf niet! Wij kunnen ons wel in Sion neerzetten en er door de straten wandelen, alsof wij burgers zijn - maar het heeft geen geldigheid. Enkel als de Heere ons uit genade, om Christus wille, tot lid van Zijn volk verklaart en aanneemt, krijgen wij een wettige vestigingsvergunning. En de binnendringer zal tenslotte met zijn schijnrechten openbaar komen en te schande worden. In de dagen van Jeftha wilden de Efraïmieten uit lijfsbehoud niet erkennen, dat zij tot de stam van Efraïm behoorden. Maar hun tegenstanders wisten de leugenaars wel te ontmaskeren. De Efraïmieten konden geen sr zeggen, maar maakten er een "s" van. Tot de Efraïmieten, die bij de Jordaan werden gevangen genomen, kwam het bevel om het woord sjibboleth" uit te spreken; zij zeiden dan sibboleth", maar hadden zichzelf dan meteen verraden en vervielen aan het gericht. (Richt. 12:6) Uit lijfsbehoud stelt menigeen zich als een Sioniet aan; maar het bedrog blijft niet verborgen: u kunt geen sjibboleth" zeggen. U zegt sibboleth"; dat lijkt er wel op, maar is het echte niet. Wat u uzelf aanleert en geeft, moge een gedaante van God zaligheid al verschaffen - het houdt evenwel geen stand voor Hem, die de harten kent en de nieren proeft. Slechts wat de Hemel ons leert en geeft, is genoeg om er mede voor de Heere te verschijnen. Het maakt zoon verschil, of wij het burgerschap in Jeruzalem ons eigenwillig toeëigenen, dan wel het van Sions Vorst goedgunstig ontvangen.

De stad Gods is wijd uitgebouwd. U hebt er dus niet beducht voor te wezen, dat er voor u geen ruimte zou wezen. O, maar staat er toch naar, dat de Koning Zelve het u ver zekere: "Ik ben de uwe en u zijt de Mijne". De Heilige Geest doe u geen vrede hebben met de plek, waar u van nature leert; Hij doe u behoeftig en ellendig aan het paleis van Sion om opname in de stad aankloppen; Hij formere een Sionshart in uw binnenste, Hij beklede u met de Sions mantel, Hij legde de Sionssprake in uw mond. Dan alleen zult

u wettig en onvergankelijk onder Gods beminden verkeren. Klopt bij de Koning aan! u doet het niet tevergeefs. Bij voorbaat verzekerde Hij: Klopt, en u zal opengedaan

worden". (Matth. 7: 7)

2. Jeruzalem wordt dorpswijze, zonder beperkende muren, bewoond, opdat velen er een plaats zullen kunnen vinden. Dat is een verheffende waarheid. Het is ook benauwend, want de vraag laat zich niet afwijzen: "Hoe staat het dan met de veiligheid van Sion?" Toen in de jongsten oorlog Amsterdam, Utrecht of Haarlem tot een open stad werd verklaard, mocht de vijand er zijn bombardementsvliegtuigen. niet heensturen. Jeruzalem ligt ook als een open stad, maar de geestelijke tegenstanders storen zich daar niet aan.

Satan belaagt en bestookt onvermoeid; onder velerlei vermommingen en van allerlei kanten sluipt hij aan; met zachte vleitaal of met bulderend geweld treedt hij op; onder bloemen poogt hij zijn slavenboeien aan te leggen en in een aanlokkelijke beker reikt hij zijn gifdrank; zijn speer slingert hij met behendigheid en zijn pijlen treffen doel. Naast satan dient ook zijn handlangster, de wereld, te worden genoemd als een gevaarlijke bestrijdster. Wat moeten wij in Jeruzalem, in de open stad, beginnen? Wel heeft de Heere voor Zijn keurlingen een wapenrusting gesmeed, om te weerstaan in de bozen dag; Efeze 6 gewaagt er van.

Maar wij kunnen onszelf niet vertrouwen; in ons hart schuilt een verrader, die gemene zaak maakt met de kwade machten buiten ons. Het eigen vlees, de oude mens, verzet er zich telkens weer tegen, om in Sion onder Gods genadescepter Gods genadebrood te eten. Wat moeten wij in Jeruzalem, in de open stad, beginnen?

Hoort, nu komt de verrassing! Het niet-ommuurde Sion heeft toch een muur! "Ik zal haar wezen, spreekt de Heere, een vurige muur rondom".

Herders en reizigers, die in afgelegen streken moeten overnachten, ontsteken rondom hun kamp wel een kring van vuren, om zodoende de wilde dieren op een afstand te houden. Aan dit Oosterse gebruik herinnert onze tekst. De Heere Zelf is tot beschutting van Zijn bondelingen. De duivel vroeg met het oog op Job aan God: Hebt u niet een betuining (een omheining) gemaakt voor hem?" (Job 1:10) De dichter van Psalm 125 zong: "Rondom Jeruzalem zijn bergen; zo is Jehovah rondom Zijn volk, van nu aan tot in der eeuwigheid". Jesaja voorzegde de jubel: Wij hebben een sterke stad; God stelt heil tot muren en voorschansen". (Jes. 26:1) En in onze tekst is de Heere als een vurige muur rondom. Rondom! Let er op: niet alleen ter rechter of ter linkerzijde, maar aan alle kanten. Daar komt geen vijand doorheen!

Is dat wel waar? Komt er geen vijand doorheen? U legt de vinger bij Psalm 34: Veel wederwaardigheên, veel rampen zijn des vromen lot".

Wij antwoorden: Zeker! maar leest eens verder.

Maar uit die alle redt hem God; Hij is zijn heil alleen".

U haalt de 4en Psalm aan: Schoon 't onheil schijnt voor mij geschapen".

En wij zeggen: Jawel! Maar wat staat er ook? "Want u alleen, mijn schild en wapen, zult mij doen zeker wonen, Heer!"

Satan kan met zijn trawanten, onder de toelating Gods, aan Job en aan alle gekenden nog veel leeds berokkenen, terwijl zij op aarde zijn; wezenlijk schaden, zodat hun ziel zou omkomen, kan hij hen evenwel nikt. De vurige muur verhindert niet, dat 's bozen speer of pijl snort en treft - maar die muur belet wèl, dat de mensenmoorder zijn vroegere slaven beetgrijpt en Jezus gekochten in de verdoemenis trekt. "In de wereld zult u verdrukking hebben", waarschuwde de Mond der waarheid. Hij liet er echter op volgen: Hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen".

En nu bezwijken de verdrukte keurlingen niet. De vurige muur blijft rond hen en satanas vermag het beschermend vuur niet te blussen. Daar staat de schare, die de

lange witte klederen dragen mag. "Wie zijn zij en vanwaar zijn zij gekomen? - Deze zijn het, die uit de grote verdrukking komen". (Openb. 7:13, 14) Zij zijn er doorheen geholpen en Thuis gebracht; zij zijn niet bestolen en niet verminkt door de belagers, maar zij bergen de heilsschatten Christi, welke hun uit genade waren toebetrouwd, in een ongeschonden ziele. Hoe is het mogelijk? De bestrijdingen waren toch zo hevig en langdurig. Hoe het mogelijk is? Door de vurige Muur! Door de God des eeds en des verbonds, van wie beleden mag worden: De Heer zal in dit moeilijk leven Zijn volk en erfdeel nooit geven". (Ps. 94:8)

Jehovah zal wezen een vurige muur rondom. "Wat is de mens, dat u aan hem in zoveel gunst gedenkt, en 's mensen zoon Uw teerste liefde schenkt?" (Ps. 8:4) O, in die mens is niets te prijzen; hij is een grote albederver, geen sieraad in de schepping, maar een walg voor de Heere.

En toch zulk een goedertierenheid! Ja, uit het eeuwig Welbehagen wellen de genade en ontferming op; want de heilsraad van de Drienige heeft een Borg beschikt voor, het uitverkoren geslacht. In en om Immanuël mogen de Sionieten binnen de vurigen muur legeren; op grond van Jezus volbrachte werk weten zij zich veilig tegen het rijk der duisternis, maar ook tegen de toorn Gods en Zijn naderend eindgericht, tegen de vloek der Wet en haar eeuwige straffen. De Vader drukt de Zoon aan Zijn hart, en tevens allen, die Hij aan de Zoon ter loskoping gaf. Hij waakt over de bondelingen dag en nacht, en betoont Zich een vijand jegens al, wat Zijn erfdeel haat. In het vervolg van ons teksthoofdstuk wordt dit nadrukkelijk geleerd. Wij lezen daar: Die ulieden aanraakt, raakt Zijn oogappel aan" En wederom: "Ik zal Mijn hand over hen (over Israels tegenstanders) bewegen, en zij zullen voor hun knechten een roof wezen". (Zach. 2: 8, 9) Dus: de volkeren, die de Joden tot knechten maakten, zullen op hun beurt een buit voor de knechten, voor de Joden, worden. Haman richtte een galg op voor Mordechai en kwam er zelf aan. Alva wilde de vrienden der Waarheid in ons vaderland ombrengen, en stierf na een treurigen ouderdom. De Heere laat niet met Zich spotten, Hij laat Zich evenmin beledigen, in hetgeen men tegen Zijn gunstgenoten misdoet.

Ach, waren Gods beminden er zich meer van bewust, dat een vurige muur rondom hen is! Wat zouden zij kloekmoediger en minder versaagd wezen. Wat zouden zij hartelijker met Elisa instemmen: Vrees niet, want die bij ons zijn, zijn méér, dan die bij hen zijn". Zo is er alle reden om met die profeet te vragen: Heere, open toch de ogen Uwer kinderen, dat zij mogen zien Uw vurige paarden en wagenen, Uw vurige muur". (2 Kon. 6:16, 17)

3. Onze tekst bevat nog een derde belofte Gods voor Jeruzalem: "En Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar". Dat is het verheven bezit van de stad.

In Salomo's tempel daalde de sjechina, de heilige wolk, neder; zij zweefde in het Heilige der heiligen, boven de arke des Verbonds, tussen de gouden cherubs, en was het onderpand van Jehovahs wonen in het midden Zijns volks. Maar in de tweeden tempel, die Zacharia na de ballingschap zag verrijzen, is de sjechina, Gods lichtglans, Gods heerlijkheid, niet binnengegaan. Woonde de Heere niet meer onder Zijn volk?

O, stellig! Leest het 10e en 11e vers van ons teksthoofdstuk; tot tweemaal toe staat daar: Ik zal in het midden van u wonen". Het zou evenwel niet meer geschieden met de sjechina als onderpand, maar door de Heiligen Geest, die de Middelaar voor Zijn gemeente verworven heeft.

De vurige muur is rondom de Sionieten, buiten hen, en in hen is de heerlijkheid Gods, de Geest van Vader en van Zoon. Zo wordt des Konings Dochter geheel verheerlijkt inwendig. (Psalm 45:14) Want 's Heeren inwoning laat een mens geenszins onbezorgd. Wat gebeurt er dan al zo? De Schrift wijst het duidelijk aan en vindt haar

bevestiging in de ervaringen van het verkregen volk.

De Heilige Geest maakt eerst plaats voor de heerlijkheid Gods en begint daartoe met de overtuiging van zonde. (Joh. 16:8) Dat is een hele zaak. Alle vijgenbladeren worden weggerukt, alle verontschuldigen als nietswaardig aan de kaak gesteld. Elke verstandelijke toestemming wordt als ongenoegzaam afgewezen, elke onverschilligheid uitgedreven. Het verdorven, maar eigengerechtig Adamskind wordt tot zondaar gemaakt, tot zondaar voor God. O, dan wordt hij ontgrond, dan moet hij diep in het stof bukken, dan kermt hij: Melaats! Melaats! Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels. "Wee mij, ik verga". Is er nu voldoende plaats gekomen voor de heerlijkheid Gods?

Nee, want de aanvankelijk ontdekte wil het zelf nog in orde brengen. Hij verstaat nog niet, dat het werkverbond van onze kant verbroken ligt en geen vlees door eigen werken rechtvaardig zal zijn voor de Heere Nu moet hij zichzelf opknappen, zijn schuldige verleden toedekken en ongedaan maken, en zich een goede toekomst bij de Eeuwige verzekeren. Trouw bezoekt hij de kerk en vlijtig leest hij zijn Bijbel; nauwgezet is hij in handel en wandel, er kan niets bij door; met tranen nadert hij in den gebede tot de Allerhoogste. Goedsmoeds vangt hij aan, maar allengs zakt de opgewektheid; hij weet er geen oorzaak voor aan te wijzen, totdat het hem tenslotte bij Geesteslicht wordt bekend gemaakt, dat hij met zijn deugden nimmer de driemaal Heilige zal kunnen ontmoeten. Al het eigene is te kort en te smal. Daar ligt hij neer, doodgelopen, doodgewerkt. De vraag doet zich gelden: Is er nog een weg ter ontkoming, is er nog een middel ter behoudenis?"

Nu is er behoefte aan een Middelaar, nu is er plaats voor Gods onuitsprekelijke Gave. Op Joh. 16: 8, de Heilige Geest overtuigt van zonde", volgt Joh. 16:14, Die zal Mij verheerlijken". Ja, de Derde Persoon maakt de Christus heerlijk voor de doodgewerkte zondaar. Hij geeft zicht op de enigen Zaligmaker met Diens kruis en zoenverdiensten. Dat levert al wel eens aangename ogenblikken op, maar de grote vertroosting is het nog niet. Deze wordt eerst genoten, wanneer er, in de tijd des welbehagens, opening komt in de Tweeden Persoon. Dan is er de zalige ruil: onze vloek mogen wij op de schuldovernemende Borg leggen en Zijn zegeningen vloeien ons toe. In een geschonken geloof mogen wij roemen: "Heere Jezus, ik ben Uw dood en Gij zijt mijn leven". Het zijn zoete uurtjes, wanneer de Heiland voor ons treedt, heerlijk in Zijn naturen, staten, ambten en bedieningen. Ach, waren het niet slechts kortstondige uurtjes!

De Geest werkt door en het wordt de aanvankelijk begenadigde verklaard, hoe hij in de Hoge priester en in het Offerlam van Golgótha de Drieënige in verzoende betrekking kan ontmoeten En hoe de Rechter genoegdoening kreeg door de plaatsbekleding, zodat het gelaat van de hemelse Vader mag worden aanschouwd, in gunst tot de in Christus verlost gewend. De ziel smelt weg, als Romeinen 8: 15 bevindelijk wordt verstaan: u hebt ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen, door Welke wij roepen: "Abba, Vader!" zo volgt op Joh. 16:14 weder Joh. 16:27, de Vader Zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd, dat Ik van God ben uitgegaan". Door de toebereiding van de reeds inwonende Geest gaat het van weldaad tot weldaad: de Vader en de Zoon zullen tot de beminde komen en zullen woning bij hem maken. (Joh. 14: 23) Daar gaat Zacharias belofte in vervulling! En Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar".

Maar nu blijft ook het vruchtgevolg niet achterwege. Het wordt in het leven der Sionieten, althans in beginsel, openbaar, dat genade zich verheerlijkte. Onder de aandrijving des Geestes krijgt de ziel in gebed en lofzang tot haar goedertierenen God

te spreken, en tevens moet zij over Hem spreken tot de naaste. De Wet heeft waardij, niet om er groot mede te worden in het werkverbond, maar om, klein in het genadeverbond, een richtsnoer te bezitten voor het leven der dankbaarheid. De grootmaking van 's Heeren Naam is begeerlijk, de heiliging van 's Heeren dag weegt zwaar, de omgang met 's Heeren volk wordt gezocht, de schending van 's Heeren gebod vervult met schaamte en droefenis.

Och, dit alles is niet altoos ledig. Integendeel, er zijn zulke andere tijden. Dan zijn er geen werkzaamheden aan de Troon; dan is er de klacht over gemis en ingezonkenheid en lusteloosheid; dan is er ook wel zelfs geen klacht meer, maar een zwijgende onverschilligheid en dodigheid. De Sionieten brengen hun Koning geen ere toe en zijn een schandvlek voor Zijn stad. O, grondeloze barmhartigheid! - nochtans verstoot Hij hen niet. Met koorden van ontferming houdt Hij hen vast en trekt Hij hen later weder tot Zich. Gebogen onder Zijn gunstbetoning, stamelt de bij vernieuwing gezegende: Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen; Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid!"

"Ik zal tot heerlijkheid wezen in het midden van haar", zo kreeg Zacharia van 's Heeren wege te beloven. Gods kinderen kunnen schouderophalend, zelfs afwijzend tegenover zulk een toezegging staan. Zij gevoelen zich dan veeleer thuis bij Psalm 38: "k Ben, door uw wet te schenden, krom van lenden, vol van druk, benauwd van hart". Hoe moeten wij daarmee aan? Wel, het ene is waar en het andere is ook waar. Ter verduidelijking strekke het volgende. U hebt in uw tuin een heester met een misgroeid takje. Bezie dat twijgje 's morgens vroeg eens, als de dauw er aanhangt en de zon in de druppels schittert - dan is de in zichzelf onooglijke scheut toch nog schoon. Zo zijn Gods kinderen, op zichzelf beschouwd, misvormd en zonder luister; maar, gesteld in de flonkering der genade, worden zij verheerlijkt, en de Heere aangenaam. Als wij in Hem gevonden worden. (Phil. 3: 9), die de Zon der gerechtigheid is, zo ziet de Hemel ons niet in onze wangestalte, maar in Christus reine lichtglans aan. Tot hun jongste snik blijven de keurlingen in eigen oog arm en jammerlijk, ja, zij worden al behoeftiger en ellendiger - terwijl zij in Gods oog, om Zijns lieve Zoons wil, waardig worden geacht voor het burgerschap in Zijn eeuwige stad.

Nu is het een kenmerk van het ware geloof, dat het niet bezig blijft met 's mensen inzicht, maar rekent met 's Heeren oordeel. Wanneer het geloof ingezonken is, heeft de klacht van Psalm 38 de overhand; is het geloof daarentegen levendig, zo grijpt het onze tekst met Habakuks nochtans!" aan. En als satan dan komt met zijn tegenspraak en bestrijding, mag de ziel hem terugwijzen, zeggende: u liegt! Want al ben ik verdoemelijk in mezelf, nochtans ben ik heerlijk in de Geliefde. Zijn Woord predikt het mij, Zijn Geest verzekert het mij".

Wij overdachten de beloften Gods voor Jeruzalem, welke Zacharia aan Israël mocht bekend maken. Het was echter slechts een deel der Joden, dat de boodschap van de profeet hoorde. De meesten hunner waren in Babel gebleven; het oord der ballingschap was hun vaderland geworden; zij hadden er een bestaan gevonden en verlangden niet weder te keren naar een gebied, waar alles van de grond af moest worden opgebouwd. Toch behoorden zij krachtens afstamming en besnijdenis nog tot het bondsvolk, en waren Jehovahs beloften ook voor hen gesproken.

De Heere liet hen nog terugroepen naar Kanaän. In ons teksthoofdstuk lezen wij: "Hui, hui!" (wij zeggen: Op, op!" of: Voort, voort!"); vliedt toch uit het Noorderland, spreekt de Heere; want Ik heb ulieden uitgebreid (verstrooid) naar de vier winden des

hemels, spreekt de Heere Hui, Sion, ontkomt U, die woont bij de dochter van Babel". (Zach. 2:6, 7)

Jehovah ontfermde Zich nog over Abrahams nakroost, dat Babel verkoos boven Jeruzalem. Indien de Israëlieten, die ontrouw werden aan de vaderen en aan der vaderen God, zich bekeerden en zich oprichtten uit hun afgezakte toestand - zo zouden zij welkom wezen in Sion. Zij zouden mogen wonen in de open stad, binnen de vurige muur, met de hemelse heerlijkheid in het midden van hen.

In onze kerken zijn velen aan deze Joden gelijk. Vanwege hun geboorte en doop zijn zij niet los van het Verbond der genade; maar onder de bewelddadige bondelingen zijn zij niet te tellen. Zij gevoelen zich in Babel op hun gemak, zij kunnen met de wereld best meedoen, zij worden niet getroffen door Gods beloften voor Jeruzalem, zij vrezen geen eeuwig omkomen buiten de vurige muur.

U, wier beeld ik schetste, wordt toch aandachtig! De roepstem des Heeren gaat nog tot u uit: Hui, Sion, ontkomt U, die woont bij de dochter van Babel". Let er op; dat u nog als Sion wordt aangesproken, hoe onwaardig u zulks ook zijt. Daarin ligt opgesloten, dat Hij u nog niet heeft losgelaten. Kunt u van Babel niet vrij worden? Houdt Babel u in zijn macht en bekoring?

Zeg het de Heere maar en vraagt: *Trek mij, wij zullen U nalopen* (Hoogl. 1:4); bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn". (Jer, 31:18) Volhardt niet in uw afkerigheid. In Zach. 2: 11 staat - gelijk wij reeds hoorden - dat vele Heidenen de Heere zullen worden toegevoegd en dat zij Hem tot een volk zullen wezen. Het zou toch wat zijn, als Heidenen Jeruzalem mochten binnen trekken, terwijl U, die nog Sion genaamd wordt, buiten de heilige stad bleef door eigen schuld. Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet!

U, die in de buitenwijken van Sion moogt wonen, maar bekommerd zijt met de vraag, of u wel bij de burgers gerekend wordt bedenkt, dat Jeruzalem dorpswijze is gebouwd en ook de bewoners aan de uitersten rand der stad nog binnen de vurige muur legeren. Te zijner tijd zal de Koning Zijn gunst voor u vermeerderen en u naar de binnenstad roepen, waar Zijn paleis staat.

En u, bekommerde, zult u nog bukken aan Zijn troon, om liefelijke gaven uit Zijn hand te ontvangen. U, kleintje, zult nog vrolijk zingen: Wat blijdschap smaakt mijn ziel, wanneer ik voor U kniel!" (Ps. 26:8) Lees het laatste vers van ons hoofdstuk: "Zwijg, alle vlees, voor het Aangezicht des Heeren, want Hij is ontwaakt (Hij maakt Zich op) uit Zijn heilige woning". Dus: klaag en mor niet, maar wees stille en wacht op de getrouwen Jehovah; Hij is werkzaam ook voor u.

O volk, dat u bij ogenblikken in de Belover en Zijn beloften moogt verlustigen, wat is er, naar het eeuwig Welbehagen, nog voor u weggelegd! In Openb. 21 wordt het nieuwe Jeruzalem getekend als een stad met muren en poorten. Dit is niet in strijd met Zach. 2. De muren en poorten zijn allerminst ter verdediging, want er zijn geen tegenstanders meer; alle vijanden toch zijn geworpen in de poel des vuurs. De muren dienen enkel tot opluistering van de stad; bun fundamenten zijn immers versierd met allerlei kostelijk gesteente. (19e vers) En de poorten zijn er alleen om steeds open te staan. (25e vers) De Heere houde u, o Sionieten, in steile afhankelijkheid. Voor tijd en eeuwigheid zij al uw verwachting van Hem.

Enig en Drieëenig God, wil, tot ere van Uw grote Naam, uw beloften verzegelen aan veler hart en waar maken ook voor ons.

6. DE ONGESTALTE DER SIONIETEN.

Ps. 3: 2.

De Wet des Heeren en Ps. 32:1.

Jesaja 54: 717.

Ps. 77:5, 6, 8.

Ps. 146:8.

In de reeks predicatiën over de stad des grote Konings mag een bespreking van de ongestalte der Sionieten niet ontbreken. Dit beschamende onderwerp komt aan de orde, als wij u heden het Woord bedienen uit Jesaja 49:1416. Het profetische getuigenis luidt daar aldus:

***"Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten".
Kan ook een vrouw haar zuigling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon van haar buik? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten! Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds vóór mij"***

Achtereenvolgens beluisteren wij in deze tekst:

1. een sombere klacht,
2. een liefelijke vertroosting en
3. een krachtige bemoediging.

Heere, laat het door de werking Uws Geestes aan ons bevestigd warden, dat Uw Woord niet ledig tot U zal wederkeren, maar zal doen hetgeen U behaagt, en voorspoedig zal zijn in hetgeen, waartoe U het zendt. Wij vragen U dit om Christus wil. Amen.

1. Van het 40e kapittel zijner profetieën af verplaatst Jesaja ons in de tijd der ballingschap te Babel. Aan de bedroefde en kwijnende Kerk mocht de man Gods de verlossing des Heeren toezeggen. Zó begon hij: "Troost, troost Mijn volk. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des Heeren dubbel ontvangen heeft voor al hare zonden". (Jes. 40:1, 2)

In de volgende hoofdstukken kondigde de profeet de ondergang der Babyloniërs aan; aan Israël zou daarentegen de bevrijding uit slaafse banden toevallen door de dienst van koning Kores (ook Cyrus geheten). Maar van nog hogere genade kreeg hij te gewagen; hij wees op de Knecht des Heeren. Jesaja, Nebukadnezar, Kores en zoveel anderen meer waren een "knecht Gods; maar de "Knecht, de Knecht bij uitnemendheid, de Messias, zou Jesaja en Cyrus verre overtreffen. Als de meerdere van Jesaja is Hij o.a. in het 61e kapittel getekend; de Geest Gods zou op Hem rusten, om het jaar van 's Heeren welbehagen uit te roepen. Een verlossing zou Hij bewerkstelligen, waarvan de uitredding door Kores slechts een zwakke voorafschaduwung was.

"Ziet Mijn Knecht, die Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in wie Mijn ziel een welbehagen heeft! Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden". (Jes. 42 en 53) Ook ons teksthofdstuk handelt over de Goddelijke Zaligmaker; voor Jood en Heiden tegader zou Hij de Heiland

wezen: "Het is te gering, zegt de Almachtige, dat u Mij een Knecht zou zijn, om op te richten de stammen van Jacob en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een licht der Heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde". (Jes. 49:6) zo weerklinkt de oproep: Juicht, u hemelen, en verheug u, u aarde, en u bergen, maakt gedreun met gejuich! Want Jehovah heeft Zijn volk vertroost en Hij zal Zich over Zijn ellendigen ontfermen". (Jes. 49:13) En daarop volgt onze tekst.

"Maar Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten".

Doch Sion zegt In het wordeke "doch" komt Israëls ongestalte openbaar. In plaats van gehoor te geven aan de oproep: "Juich en verheug u!" - schudde het volk zijn hoofd. Er was geen oorzaak tot blijdschap. Men zag immers niets van een bevrijding door Korea, laat staan van een verlossing door de Messias. Men leefde in een troosteloos heden, met een lichtloze toekomst vóór zich, en had aan Gods beloften geen houvast.

De woordjes "maar" en doch" kunnen zijn als het aanbreken van een nieuwe dageraad. Wij denken aan de 42en Psalm; David heeft beleden, dat zijn nood groot is, dat Gods golven en baren zijn benauwde ziel vervaren; en dan vervolgt hij. "Maar de Heer zal uitkomst geven!" Zegt eens, hebt U, steunende op Gods beloftenissen, dit gezegende maar" wel op de lippen mogen nemen tegenover drukkende omstandigheden? En hebt u met het heilzame "doch" de binnen en buitenpratens tot zwijgen kunnen brengen?

O, dat hebben wij nooit van onszelf; het moet ons gegeven worden. Wie het "maar" op eigen gezag uitspreekt, blaast slechts wat lucht uit; en wie het "doch" in eigen kracht als een schild opheft, mist elke beschutting. Alleen als de Heilige Geest ons het maar" en doch" toebrengt, krijgen wij een wapen in handen, waardoor wereld, duivel en dood hun heerschappij over ons verliezen. Vanwaar haalt de Heilige Geest de deugdelijke wapens voor de Sionieten?

Uit het Woord, enkel uit het Woord. De verzoeking van de Heere Jezus in de woestijn is een klaar exempel; satans bestrijdingen werden door de Zone Gods, die vol des Heiligen Geestes was", afgeslagen met het: "Er is geschreven". (Luc. 4:1, 4) De apostel betuigt dan ook, dat het zwaard des Geestes het Woord Gods is (Eféze 6: 17) en de ervaring der keurlingen is daarmee in overeenstemming. Wanneer een Schriftwaarheid met kracht tot en in uw ziel komt, is u het maar" als een schild ter verdediging en het "doch" als een zwaard ten aanval. Vermoeid voortgaande op drukwegen, heft u het gebogen hoofd weder op. Maar de Heere heeft gezegd: "Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten". Gekweld door de boze, die u uw schuldenlijst voorhoudt, verjaagt u de pijnigenden aanklager met een Doch het bloed des Lams reinigt van alle zonde".

Wij hebben aan sterfbedden gestaan, waar over de laatste vijand werd gezegepraald met het: Maar na de dood is 't leven mij bereid, God neemt mij op in Zijn heerlijkheid". (Ps. 49: 6) Gelukkig, wie uit het hemelse Tuighuis bediend wordt, en toegerust is met het maar" en doch" des Geestes!

Er is evenwel ook een "maar", dat geen vrolijken dageraad voorspelt; dan spreidt het "doch" veeleer avondschemering en nachtelijke donkerheid over hart en leven. Dit jammerlijke doch" is het vruchtgevolg van 's mensen eigen overleggingen en van 's duivels misleidingen. Wie onzer kent het verdervende maar" niet? De Heere komt met de ontdekking der zondegruwelen, en wij zetten ons schrap. Maar ... "er zijn toch wel slechteren dan ik". De Heere legt goedgunstig Zijn beloften, die in Christus Jezus ja en amen zijn, voor ons neder, en wij wijzen ze af.

"Maar dat is te groot, dat zal voor mij niet wezen". De Heere roept ons van de

dwaalweg af, tot bekering in het heden der genade, en wij beslissen. Maar dat kan morgen ook nog wel". De Heere houdt ons Zijn gebeden voor, om daarin te wandelen; en wij weten het beter. Maar zo'n gebondenheid bevalt mij niet, ik wil vrij zijn".

In onze tekst horen wij van zulk een rampzalig tegenspreken. "Maar Sion zegt". Met dit "doch" is de blijdschap over de aangekondigde verlossing door Kores en door de Messias bij Israël terzijde geschoven. Alle ongestalten der Sionieten vinden haar oorsprong in ons verdorven hart en voorts in het verdoemelijke maar", waarmee wij het Woord des Heeren weerstaan en ons ongehoorzaam betonen. Het begon in het paradijs bij de verboden boom, en het gaat ononderbroken voort tot in uw en mijn leven. Altoos is de vorst der duisternis de aanstichter tot de tegenspraak van het "maar" en "doch".

Wat hebben wij veel af en aan te leren! Wij hebben af te leren het heilloze maar", dat de Oppermajesteit bedroeft en tergt; wij hebben aan te leren het heilrijke doch", dat satan met zijn drogredenen en verzoekingingen afslaat. Neme en houde de Heilige Geest ons op Zijn school, want de hemelse les moet altoos weer in de beoefening worden gerepeteerd. Wij hebben lieve kinderen des Heeren ontmoet, aan wie ruime genade waS verheerlijkt, en in hun grijsheid kwamen zij nog in de ongestalte te lopen; het was: "Doch Sion zegt: Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen". (1 Sam. 27:1) Alleen de onderwijzing des Geestes uit het Woord vermocht hen weder op hun plaats te brengen én het ingezonken geloof te verlevendigen. Sion moet steil afhankelijk blijven van de bediening uit het Heiligdom, anders wordt het verscheurd door de maars" en vermorzeld onder de "dochs".

"Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten".

Welk een verdraaiing van de feiten! Waarom waren de Israëlieten in de ballingschap geraakt? Omdat zij hun Bondsgod verlaten en vergeten hadden Dat is juist het omgekeerde! zo klaagde Jehovah door de dienst van Jeremia: Mij, de Springader des levenden waters, hebben zij verlaten" - en wederom: "Vergeet ook een jonkvrouw haar versiersel, of een bruid haar bindselen? Nochtans heeft Mijn volk Mij vergeten, dagen zonder getal". (Jer. 2: 13 en 32)

Ook hier treedt de ongestalte der Sionieten weder aan het licht. Neerzittende aan Babels rivieren, had het volk zich met schuldertekenis diep in het stof te bukken voor de driemaal Heilige; het had 's Heeren oordelen te billijken, belijdende:

*"Wij hebben God op 't hoogst misdaân,
wij zijn van 't heilspoor afgegaan,
ja, wij en onze vaadren tevens".* (Ps. 106: 4)

Indien dit geen lippenwerk, maar een zaak des harten was, bleef ook de smeking niet achterwege:

*"Gedenk niet meer aan 't kwaad, dat wij bedreven,
onz euveldaad word ons uit gunst vergeven".* (Ps. 79:4)

Als Sion op zijn plaats was, werd de taal der boete gehoord: "Wij zijn verbannen uit het land der vaders - eigen schuld! Wij zijn verstrooid onder de natiën - eigen schuld! Wij missen tempel en altaar - eigen schuld! Wij verkeren onder een toegesloten hemel - eigen schuld!"

Maar Sion was niet altoos op zijn plaats, dat blijkt uit onze tekst. En dan kwamen de Sionieten niet tot verootmoediging; Nee, dan stonden hun rampen en ellenden op rekening van de Heere, Die Zijn hand van Zijn erfdeel had afgetrokken. Jehovah had hen verlaten en bovendien - wat nog erger was - Hij had hen vergeten.

Is Israëls ongestalte u vreemd? Wie in beginsel met zichzelf werd bekend gemaakt, buigt bij deze vraag beschaamd het hoofd. Ach, de neiging is sterk, om onszelf te recht, vaardigen en de Heere te verwijten, dat Hij ons te kort doet, wanneer Zijn roede ons treft. Het is genade, waarmakende en kleinmakende genade, zo wij met de moordenaar aan het kruis nederig erkennen: Wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben". ja, indien wij ganselijk naar recht behandeld werden, zou niemand onzer nog de levensadem in zijn neusgaten hebben. Bij de overreding des Geestes wordt het, zelfs voor wie in ballingschap zuchten: Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben; zij zijn allen morgen nieuw. Uw trouw is groot". (Klaagl. 3:22, 23)

Het is zo nodig, dat wij telkens weer bepaald worden bij de waarheid, dat wij - wij - de Heere verlieten en vergaten. Heil ons, zo wij over onze wanbedrijven niet kunnen heenwerken, zo wij integendeel bij onze misdadigheid worden stilgezet - dan stijgt uit de verdediging nog de belijdenis op: Hij straft ons, maar naar onze zonden niet".

Doch Sion zegt: "De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten". Ook bij het ongerijmd van Israëls klacht moet de vinger worden gelegd.

U weet, dat de naam Jehovah" in onze Bijbel wordt weergegeven door HERE", met vijf hoofdletters. Hoewel wij het anders niet gewoon zijn; volgen wij in deze predicatie toch de schrijfwijze der Statenvertaling, om zodoende het onredelijke van Sions klacht scherper te doen uitkomen. "Jehovah, dat is: Ik zal zijns die Ik zijn zal", de Getrouwe) de Onveranerde God des eeds en des verbonds - Hij zou Zijn volk verlaten?!

Hoe ongerijmd! Sion wist het wel God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken", en: 't Is trouw, al wat Hij ooit beval, het staat op recht en waarheid pal", want: Hij kan Zichzelf niet verloochenen". Jehovah is een eigennaam, die het Wezen Gods openbaart. Zo min de Allerhoogste in strijd met Zijn Wezen kan handelen, zo min kan Hij in tegenspraak komen met Zijn eigen Naam. Nochtans klaagde Israël over Jehovahs verlatingen.

"De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten". De tweede maal wordt Heere" met één hoofdletter geschreven. Dit Heere is een titel. Een titel, die de Eeuwige aanwijst als de Soevereine Schepper en Koning, wie het heelal toekomt - als de Almachtige, die onbepert en onbetwistbaar heerst over al, wat Zijn handen formeerden. Deze Algebieder, aan Wiens ogen niets ontgaat, zou Sion vergeten?! Nogmaals: hoe onredelijk! Israël zong: De grote Schepper aller dingen ziet, uit het ongenaakbaar licht, het gans gedrag der stervelingen; niets is bedekt voor Zijn gezicht", en:

"'t Is God, aan tijd noch plaats gebonden,
Wiens toezicht over alles gaat".

Nochtans klaagde het volk over vergeten-zijn. Sion sprak een dubbele ongerijmdheid uit. Jehovah kan, krachtens Zijn Naam. Zijn bondelingen niet verlaten, en de Heere kan, krachtens Zijn titel, Zijn erfdeel niet vergeten. Evenwel, wie onzer zonder zonde is, werpe eerst de steen op het oude bondsvolk. Ach, wij vervallen in dezelfde fouten als de ballingen van Babel. En er staat toch geschreven: "De Naam des Heeren is een sterke toren; de rechtvaardige zal daarheen lopen en in een hoog vertrek gesteld worden". (Spr. 18:10) Rijker nog dan onder het Oude Verbond is 's Heeren Naam in de Nieuwe Bedeling geopenbaard; de apostel mocht schrijven: "God, die (op de eerste

scheppingsdag) gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods, in het aangezicht van Jezus Christus". (2 Cor. 4:6) Zo legt de benaming de Vader des Heeren Jezus Christus" het Wezen Gods méér nog bloot dan de naam Jehovah. En wanneer lopen wij tot die Naam als tot een sterke toren, om er beschutting te vinden? Duizendwerf lopen wij van de Naam, van de toren, weg; de deugden Gods vertrouwen wij niet en Zijn volmaaktheden lokken ons niet. Het is een onwaardeerbaar voorrecht, als de drieënige Naam ons eens wordt ontsloten en wij zicht mogen hebben op de Heere Jehovah, op het volzalige Wezen van Vader, Zoon en Heiligen Geest. O, die Naam niet slechts door de doop aan het voorhoofd te dragen, maar door toepassende genade aan het hart te mogen drukken! Dan verstomt Sions klacht over verlaten en vergeten; in plaats daarvan wordt het: "Deze God is onze God eeuwig en altoos; Hij zal ons geleiden tot de dood toe". (Psalm 48; 15)

"Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten". Zo spreekt Sion! De wereld spreekt zo niet. Zij verwerpt immers de God der openbaring; hoe zal zij Hem dan missen en naar Hem verlangen, hoe zal zij dan klagen over verlaten en vergeten? maar met Sion is het anders. De ware Kerk heeft wel eens bevindelijk mogen roemen: "hoe groot is Uw goed, dat u weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen - dat u gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der mensenkinderen!" (Psalm 31:20)

En dat Sion kan het op de duur niet uithouden bij de verberging van Gods Aangezicht, ook al erkent het nog niet, dat het zelve de schuld draagt van de intrekking van 's Heeren gevoelige tegenwoordigheid. Sulammith deed de deur niet open, om haar Liefste te verwelkomen; maar zij kreeg het benauwd in haar ongestalte en treurde in haar verlating: Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet; ik riep Hem, maar Hij antwoordde mij. niet". (Hoogl. 5:6) Het is heel erg, wanneer Sion zijn ongepaste en ongerijmde klacht slaakt; maar het kan nog erger, en dat is het geval, als Sion zwijgt en niet eens meer klaagt. Dan gelijkt de Kerk bedenkelijk veel op de wereld, dan is zij als een dode; o, wat is het leven dan teruggeweken. Het klagende Sion van Babel was te berispen; het volk gelek op David, die in Psalm 31:23 beled: "Ik zei in mijn haasten: Ik ben afgesneden van voor Uw ogen".

In hun haasten", ondoordacht, voorbarig, in overijling spraken de ballingen van verlaten en vergeten. Zij waren toch nog minder laakbaar, dan wanneer zij ganselijk gezwegen hadden en ongevoelig waren geweest voor Jehovah in Diens komen of gaan. Beter Psalm 31:23 dan Psalm 32:3, "Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd".

Gemeente, er is allerlei smart, die de kinderen der wereld en de kinderen Gods gelijkelijk treft. Maar er is tevens leed, dat alleen de Sionieten kennen. Zij alleen weten, wat ware zonderouw is; zij alleen weten, wat dorsten naar God is; zij alleen weten, wat kruisdragen om Jezus wille is. Zo zijn er ook velerlei zonden, waartoe de kinderen der wereld en de kinderen Gods gelijkelijk kunnen vervallen. Maar er zijn evenzeer zonden, waaraan alleen de gunstgenoten schuldig staan. Van zulk een overtreding is sprake in onze tekst. Kleingeloof, wantrouwen en mismoedigheid kunnen enkel hen aangrijpen, die in het verborgene van Gods tent wel eens werden toegelaten, en die door de levensomstandigheden, door zorg en druk, hun God kwijt werden. Verstaat mij nu niet verkeerd, wanneer ik zeg: "Gelukkig, wie schuldig is aan Sions ongestalte!"

O zeker, die ongestalte beledigt de Heere en behoeft het zoenbloed; maar zij bewijst

toch ook, dat men niet meer bij de wereld behoort, maar overgezet is in het onbeweeglijk Koninkrijk en voor rekening van een barmhartig God ligt.

De wereldling blijft vreemd aan de klacht van onze tekst, totdat het te laat is. Wanneer hij zijn ogen zal opheffen, met de rijken man zijnde in de pijn, (Luc. 16:23) ja, dan zal hij moeten kermen: "De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten" - maar geen lichtstraal zal vallen in zijn zelfverwijt en wanhoop. Voor de Sionieten daarentegen is er nog oprichting uit de dodigheid en herstel uit de ongestalte. Zij hebben zulks allerminst aan zichzelf te danken; het geschiedt alleen, omdat Jehovah, die zij van vergeten verdachten, toch wel waarlijk om. Christus wille de getrouwe Bondsgod is. Hij heeft hun namen in de nooit begonnen eeuwigheid in Zijn boek geschreven en Hij bevestigt hen, ondanks hun afmakingen en ongestalten. Indien er bij de Heere geen lankmoedigheid en ontferming ware, zo kwam Sion met de wereld om. Het is om het eeuwig welbehagen, dat Gods kinderen nog te zingen krijgen: k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder! De Heer is groot, genadig en rechtvaardig, en onze God ontfermt Zich op 't gebed".

2. "En onze God ontfermt Zich op 't gebed". Past deze versregel wel bij de Sionieten van Babel? Ja, want in hun klacht lag de smeking verscholen: Heere, Heere, laat het nog anders worden met het verlaten en vergeten volk". Hoort nu, hoe een liefelijke vertroosting tot de treurende ballingen kwam. "Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten dat zij zich niet ontferme over de zoon van haar buik; ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten!"

Israël had niet recht gesproken van Jehovah; wij hebben gehoord, welke ernstige bezwaren de Heere tegen de mening Zijns volks kon inbrengen. Maar Hij, die weet wat van Zijn maaxsel zij te wachten, trad niet met een gestreng berisping op. In de onredelijke klacht lag de bede: "Heere, doe Uw Aangezicht toch over ons lichten".

En nu lette de Ontfermer méér op de behoeftige vraag dan op de ongepaste klacht. = Wij bespeuren iets dergelijks bij Jacob in Bethel. De jeugdige patriarch had zich zeer misdragen tegenover zijn vader Izaäk en zijn broeder Ezau, vanwege de zegen voor de eerstgeborene. Waarom wilde hij die zegen zo gaarne bezitten? Om het grootste deel van de erfenis te verkrijgen?

O nee, maar om, overeenkomstig de belofte en door de dienst van zijn vader, de drager van Gods bijzondere zegening te mogen zijn. En nu sloot de Heere Zich, ondanks Jacobs schuld, bij Jacobs begeren aan; dit begeren was immers door de Heiligen Geest in het hart van de herderszoon gelegd. Daar stond in de droom de ladder, die de verbinding vormde tussen God in de hemel en Jacob op de aarde. Daar klonk ook het begenadigend woord: "Zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal, waarheen u trekken zult". (Gen. 28:15) - Evenzo is het in onze tekst: ondanks Israëls onbehoorlijk klagen, voldeed Jehovah genadiglijk aan Israëls hunkering naar een herstelde betrekking met de Heere Ja, er werd zelfs gezegd, dat de band des Hemels in het geacht der ballingschap nooit verbroken was geweest.

Kind des Heeren, moogt u niet van gelijke gunstbetoningen gewagen, als Jacob in Bethel en Israël in Babel? O, stellig, het is u uit het hart gegrepen:

*"Gij, met hen begaan,
hebt hun wens voldaan,
Heer, die naar Uw Woord
hun gebed verhoort.
Gij, u waart hun lot,*

*hun vergevend God;
schoon z'ook om hun zonden
straffen ondervonden". (Psalm 99: 7)*

De kastijding blijft niet achterwege voor degenen, die de Heere liefhebben, (Hebr. 12:6) zij hebben deze dubbel en dwars verdiend; maar de roede is met honing bestreken. Voor Gods gekenden is de vloek uit de oordelen weggenomen, omdat Christus, hangende in het gericht, hun vervloeking op Zich heeft geladen. Zo ontbreken voor het geslacht Jacobs onder de tuchtiging de uitlatingen van goeder-tierenheid niet, en kan de Heere Zijn keurlingen tijdens de bestraffing nog op de tederste wijze toespreken.

"Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon van haar schoot?"

De Heere kiest het innigste beeld, dat de aarde oplevert, om duidelijk te maken, wat er in Zijn hart is voor Zijn volk. Hij vergelijkt Zich niet bij de zon of bij een schild, bij een koning of bij een herder - maar bij een moeder, die waakt over haar kindeke. Sion zou de tegenwerping kunnen maken: Een vrouw is soms doodziek, zodat zij ook van haar zuigeling geen weet meer heeft; een vrouw is soms zó ontaard, dat zij zich van haar jonggeborene ontdoet; is God, die ons in de ballingschap doet zuchten, dan niet aan zulk een kranke of onwaardige moeder gelijk?"

Maar Jehovah voorkomt de tegenwerping: "Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten".

Welk een rijke onderwijzing wordt hier aan de Kerk geboden! Reeds vóór de geboorte heeft een vrouw haar kind lief, is zij werkzaam voor de kleine en brengt zij alles zorgvuldig in gereedheid. De kleertjes worden genaaid of gebreid, de wieg wordt opgetuigd en de kast van het verdere nodige voorzien. En de Heere God? Hij heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde; vóór de grondlegging der wereld was Hij bezig met de belangen Zijner verkorenen; in de stilte der eeuwigheid bepaalde de Drieenige de heilsraad der verlossing, die in de volheid des tijds verwezenlijking vond. De Vader ontwierp gedachten des vredes, de Zoon bood Zich aan om de vrede te verwerven, en de Heilige Geest maakte Zich op om de vrede aan onrustige zondaarszielen toe te passen.

Een moeder heeft haar zuigeling lief, zonder aanvankelijk wederliefde te krijgen, en zonder dat de kleine zich haar liefde waardig heeft betoond. Haar liefde is ongehouden en eenzijdig. Ook dit is van toepassing op Jehovah. Zijn gunstgenoten hebben Hem in geen enkel opzicht tot liefhebben verplicht. Integendeel, de Heere zou het recht hebben, allen zonder onderscheid te verdoen vanwege hun erfschuld, nog afgezien van hun dadelijke zonden. Daarom blijft het zo groot voor de Sionieten, dat zij, die zelfs de geringste genade verbeurd hebben, op Gods hart zijn gebonden. En zulks met voorbijgang van vele anderen, die toch niet slechter zijn. Er wordt in verwondering wel eens gevraagd: *Waarom hebt u mij verkoren, waarom was 't op mij gemunt?*

Een vrouw blijft liefhebben, ook als haar zoon of dochter, bij het opgroeien, haar zorgen met ondank beloont en door wangedrag haar smart of oneer aandoet. Zou een moeder in deze de Heere overtreffen?

Nee, nee! Luistert eens naar Gods droefenis: "Mijn volk blijft hangen aan de afkerigheid van Mij". En dan volgt: "Hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm, u overleveren, o Israël? Hoe zou Ik u maken als Adama, u stellen als Zeboïm? Mijn hart is in Mij omgekeerd, al Mijn berouw is tezamen ontstoken". (Hos. 11: 7, 8) Zo mag de Kerk

met de apostel danken: "God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren". (Romeinen 5:8)

Weet u uit zalige zielsbevinding, Wie Jehovah voor Sion is? Hij plaatst uw ouders vóór u, want hun gezindheid jegens hun kroost, is een zwakke openbaring van Zijn genegenheden voor Zijn volk. "Gelijk een vader zich ontfermt over de kinderen, ontfermt de Heere Zich over degenen, die Hem vrezen. Als een, die zijn moede troost, zo zal Ik u troosten". (Psalm 103:13, Jes. 66:13) Wanneer deze uitspraken u niet vreemd zijn gebleven, zal de Heilige Geest u ook de hand des geloofs op Psalm 27:10 doen leggen, zeggende: "Mijn vader en mijn moeder verlaten mij bij hun sterven, maar de Heere zal mij aannemen, want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid".

3. "Zo zal Ik toch u niet vergeten" - dit troostende en kalmerende woord mocht voor de bedrukte Sionieten in Babel zijn als het strijken van een zachte moederhand over een snikkend kinderhoofdje. Israël wist nu genoeg, en behoefde niet te versagen. Maar 's Heeren barmhartigheid liet op de liefelijke vertroosting nog een krachtige bemoediging volgen: "Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds vóór Mij".

"Zie!" - het is, of Jehovah zeggen wil: "O Mijn volk, hef uw betraande ogen op, kijk Mij eens aan en luister goed, naar wat Ik u verkondig". De Heere verklaart: "Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd". U hebt wel eens iemand ontmoet, die een paar letters of een figuur onuitwisbaar in de huid van zijn benedenarm had doen aanbrenge; menige zeeman bijvoorbeeld heeft een anker in zijn vlees ingegrift. Aan dit gebruik, tatoeëren geeeten, herinnert onze tekst. Het tatoeëren was aan Israël verboden; Lev. 19: 28 bepaalt: "Gij zult geen schrift van een ingedrukt teken in u maken". Maar dit verhinderde niet, dat Jehovah er een beeld aan ontleende om te verzekeren, hoe Hij Zijn erfdeel steeds gedacht. In Hooglied 8: 6 vroeg de bruid: "Zet mij als een zegel op Uw hart, op Uw arm"; de hemelse Salomo mocht op Zijn borst dragen of aan Zijn pols binden een edelsteen, waarin de naam van Sulammith stond ingesneden. Zulk een steen ware evenwel nog te verliezen; maar wat in de handpalmen is getatoeëerd, kan men niet meer kwijt worden en heeft men gedurig voor ogen. In Jesaja 49: 16 schonk de Heere aan Zijn volk méér, dan in Hoogl. 8:6 gevraagd was.

In de beide handpalmen gegraveerd"; onderstelt eens even hoe dwaas het overigens ook is - dat de Heere, gelijk een soldaat in de oorlog, Zijn enen arm moest missen, dan was Sion toch nog, gegrift in de andere handpalm, voor Gods Aangezicht. O, welk een krachtige bemoediging heeft de Hemel aan de klagende Kerk toegereikt. Van vóór de grondlegging der wereld staan de verkorenen niet slechts in het boek van de Allerhoogste opgetekend - dan zouden hun namen nog door te halen of uit te vege of weg te scheuren zijn; Nee, maar zij staan met onvergankelijk schrift in de beide eeuwige handpalmen gegraveerd. De Zaligmaker zei: "Niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders" en tevens: "Niemand zal ze uit Mijn hand rukken". (Joh. 10:28, 29) Hoe is Jesaja's boodschap op Golgótha aanschouwelijk geworden. Daar zijn de kruisnagelen door de handen van de Borg gedreven; Hij bracht een volkomen verzoening aan voor allen, die Hem van de Vader gegeven zijn; Hij kocht hen vrij tot de prijs van Zijn offerbloed en heeft hun namen in de tekenen der nagelen, in Zijn doorboorde Middelaarshanden altoos vóór Zich, nu Hij met de Vader is gezeten in Diens troon.

Ach, dat de keurlingen zo weinig uit deze waarheid Gods leven. Wat zouden zij

sterker kunnen staan tegenover de moeite en het verdriet, tegenover de aanklachten der Wet, de bestrijdingen van satan en de dreiging des doods. Rijze maar telkens de smeking, dat de Heilige Geest fundere in het heil, waarvan 's Heeren handpalmen gewagen.

Jehovah gedenkt de namen der Sionieten, maar dan ook hun belangen, de tijdelijke en eeuwige. "Uw muren zijn steeds vóór Mij". Dit kan betekenen: "Ik wend de blik niet van de vervallen muren van het verwoeste Jeruzalem af; Ik ben niet onverschillig, o Mijn volk, voor de puinhoepen, die van uw leed getuigenis afleggen". Het kan ook betekenen: "Ik zie reeds de muren van uw herbouwde Jeruzalem; Ik ben werkzaam aan uw nieuwe toekomst, o Israëel, terwijl u nog in de ballingschap treurende neerzit". Kinderen Gods, ook u hebt er in de terugleiding wel eens licht en zicht over gekregen, hoe de Heere Zich uwer ontfermde, terwijl ge u verstoten waande. U zeide: "Het is een afgesneden zaak"; intussen baande Jehovah u een pad dwars door de zee, want uw lot woog Hem zwaar.

"Uw muren zijn steeds vóór Mij". Steeds. Geen ogenblik is het keurvolk uit Gods gedachten, buiten Gods hart, zo lang zij op aarde verkeren. Ja, de Heere is reeds bezig, om hun een plaats te bereiden in een ander land, in een andere stad. Uit genade, zonder enige verdienste hunnerzijds, om Christus wille, komen zij straks uit de ballingschap Thuis. Méér dan een vader en méér dan een moeder waakt en zorgt Hij voor Zijn kinderen, hoewel de ongestalten hen telkens weder ontsieren en verwerpelijk maken. De Heere HERE blijft aan Zijn namen getrouw, alle achterdocht ten spijt!

Kostelijke woorden heeft de Allerhoogste tot Zijn Kerk gesproken, woorden van vertroosting en bemoediging. Sprak Hij ze ook tot u? Dat is voor u persoonlijk een gewichtige vraag.

Daar zijn er, die in onverschilligheid met "neen" antwoorden. De Geest Gods grijpe u nog krachtig aan, zodat uw onaandoenlijkheid vervangen worde door ongerustheid over uw vervreemding van Sion en van? Sions Vorst. Dan kan het er van komen, dat U, behoeftig en ellendig, leert toevlucht nemen tot de Knecht des Heeren, die de Meerdere is van Jesaja en Kores, en een volkomen verlossing bewerkt.

Daar zijn anderen, die in bekommering met "Neen" op de gewichtige vraag antwoorden. Ach, zij weten er wel van, wat het betekent verlaten en vergeten te zijn; maar zij kunnen niet aannemen, dat de Heere Zich ook om hunnentwil bij een moeder wilde vergelijken.

Brenge de Heilige Geest u tot de gehoorzaamheid des geloofs, zodat u, tegen alle binnen- en buitenpraters in, krijgt te steunen op de Schrift en voor het: "Hij heeft het gezegd" elke tegenspraak verstomt.

Sprak de Heere de kostelijke woorden van onze tekst tot u?

Daar zijn er, die in oppervlakkigheid met "Ja" antwoorden. O, bedenk toch: "het maakt zulk een verschil, of ge u de waarheid Gods als een roof toe-eigent, dan wel of u haar als een genadegift ontvangt. Met het geroofde kunt ge u een tijd rijk wanen, maar het blijft uw bezit niet, u verliest het in de stormen des levens. Alleen wat de Hemel u schonk, blijft uw eigendom, omdat de Heere het, ondanks uw afmakingen, in u bewaart.

Daar zijn er tenslotte ook, die in oprechtheid op de gewichtige vraag met "Ja" mogen antwoorden. Wanneer zij op zichzelf zien, zeggen zij hun "Ja" haperend, of misschien zwijgen zij wel. Maar als zij krijgen te letten op 's Heeren handpalmen, Zijn oog en Zijn hart, zo keert de vrijmoedigheid terug, en hun mond kan niet anders dan roemen in de vrije gunst van Hem, die Sions muren met Sions burgers steeds vóór Zich heeft.

*Heere, wij hoorden van vier soorten mensen. Wil ons bij Uw onbedrieglijk licht doen zien, waar onze plaats is. En indien het de rechte plaats niet is, wil ons dan nog uit de wereld tot uw Sion trekken. Heere, vergeef de ongestalten Uwer gunstgenoten en doe hen, door de inwoning Uws Geestes, in uw inzettingen wandelen. Leid Uw volk, dat in Uw handpalmen gegraveerd is, tot aan tot over het graf. Doe het, Heere, tot ere van Uw drieenige Naam en tot zaligheid van onsterfelijke zielen.
Amen.*

7. SIONS KOSTBARE BEZIT.

Ps. 108:2.

De Wet des Heeren en Ps. 34:3.

2 Petrus 1:10-21.

Ps. 119:53, 65, 67.

Ps. 111:5.

Gemeente, wat zouden de Sionieten zijn zonder het Woord van hun Koning? Voor dit kostbare en onmisbare geschenk Gods mogen wij heden uw aandacht vragen. Onze tekst leest u in 2 Petrus 1:19, waar geschreven staat:

"Wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is; en gij doet wèl, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte en de Morgenster opga in uw harten".

Deze uitspraak van de apostel geeft ons aanleiding u te wijzen op:

1. een dankbare verzekering,
2. een goeden raad en
3. een blij vooruitzicht.

Heere, een horend oor en een ziend oog, ja die beide, hebt U gemaakt. (Spr. 20:12) Wil Uw weldaad uit genade nog verheerlijken aan ons, die van nature doof en blind zijn; opdat wij onderwerpeijk kunnen belijden: "Hoe wonderbaar is Uw getuigenis, dies zal mijn ziel die ook getrouw bewaren". Amen.

1. In onze tekst legt de apostel zijn hand op het profetische Woord - dat is het Oude Testament - betuigende, dat het zeer vast" is. De Schrift toch is niet van menselijke, maar van Goddelijke oorsprong. De Allerhoogste gaf Zijn boodschap in de mond Zijner dienstknechten, en tevens in hun pen. Geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging", zegt Petrus in het 20e vers. De inhoud van het Oude Testament is geen bedenksel van 's mensen verduisterd verstand, geen vrucht van zijn bedorven hart. "Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van de Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken". (21e vers)

Het is niet zo, dat de mens ten hemel is opgeklommen, om de Eeuwige te ontmoeten; Nee, de Oppermajesteit heeft Zich willen neerbuigen tot de aarde, om Zich in Zijn deugden te openbaren en Zijn raad bekend te maken. Welk een goedheid! De sprake Gods gaat immers niet uit tot vrienden, die naar Zijn boodschap snakken, of tot lieden, die het waard waren, dat hun Schepper en Koning hen aansprak. Nee, de Heere bestemde Zijn tijding voor zulken, die Hem beledigen en tergen, en door hun daden verklaren: "Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust". Welk een goedheid! Aan zondaren, die zich niet bekommeren om hun staat en toestand, noch zich bekreunen om de ere Gods, deed Jehovah melding aangaande Zijn volzalig Drieëenig Wezen, aangaande Zijn macht en wijsheid, Zijn trouw en voorzienigheid, Zijn heilige rechtvaardigheid en genadige barmhartig held. De Schriften des Ouden Verbonds zijn zeer vast, dewijl zij het eigen Woord des Heeren Heeren zijn.

Wie de gewijde bladzijden opslaat, leest de brieven, wetten en staatsstukken, welke de Hemel aan de mensen zond.

"Het profetische Woord is zeer vast". Wij kunnen ook vertalen: "Te vaster". Wat betekent dit? Wel, de waardij van het Oude Testament is bevestigd en versterkt, doordat het vervulling vond in de Heere Jezus Christus, Gods vleesgeworden Woord. Het gehele Oude Testament is, gelijk Johannes de Doper, Immanuëls heraut en wegbereider. Eenparig hadden de profeten de komst van 's, Hemels onuitsprekelijke Gave aangekondigd; de dienst van het altaar en andere ceremoniën wezen heen naar de Hogepriester, die tegelijk het Offerlam zou zijn; allerlei personen waren in een of ander opzicht een type, een voorafschaduwing van de Heilsgezant, de Middelaar, de Koning. In het Nieuwe Testament juichen Evangelisten en apostelen: "Jehovah heeft Zijn Woord waar gemaakt!

Hij heeft gedacht aan Zijn genade,

Zijn trouw aan Israëel nooit gekrenkt.

Want in de Heiland en Zaligmaker schonk Hij de verwerkelijking van de verwachting der Oude Bedeling". - De volkomen verwerkelijking is .nog niet daar; er staat immers velerlei in de Wet en de Profeten, dat eerst ten jongsten dage, in 's Heeren toekomst, verwezenlijkt zal worden. Maar de aanvankelijke vervulling van hetgeen tot Abraham, Mozes en Jesaja werd gesproken, is alreeds in Christus Jezus geschonken. Zo is in Hem het profetische Woord "te vaster" geworden.

Op die Verlosser nu richtte Petrus het oog in de verzen, welke aan onze tekst voorafgaan: "Wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit". Bijzonder herinnerde de apostel aan de verheerlijking op de berg (Matth. 17:1 e.v.), waar hij met Jacobus en Johannes zag, hoe 's Heeren aangezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen wit werden als het licht. Toen klonk uit de hoogwaardige Heerlijkheid een stem: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in wie Ik Mijn welbehagen heb". Hij, de Zone Gods, is het antwoord des Heeren op de smeking, die het Oude Verbond had leren opzenden: "Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat u neder kwaamt". Zo maakte Hij het profetische Woord te vaster".

Wij zullen het Oude en het Nieuwe Testament niet tegenover elkaar stellen; zij behoren bijeen gelijk een rechter en linkerhand. Het Oude Testament is zonder het Nieuwe niet compleet; omgekeerd is het Nieuwe Testament zonder het Oude niet recht te verstaan. In het Oude Testament ligt het Nieuwe als een dichtgevouwen bloemknop besloten; in het Nieuwe Testament bloeit het Oude open als een schone welriekende roos. Gods openbaring is de inhoud der beide delen van onze Bijbel. Hebr. 1:1 zegt, dat de Heere voortijds veel malen en op velerlei wijze tot de vaders gesproken heeft door de profeten des Ouden Verbonds; onder de Nieuwe Bedeling heeft Hij eens en voor al gesproken door de Zoon. Het is dezelfde God, die spreekt door de profeten en door de Zoon, en derhalve is het voor de Kerk van de Ouden en Nieuwen Dag ook dezelfde boodschap van zonde en genade, van verlorenheid en behoud, van dood en leven. Het is dezelfde God, die spreekt, en derhalve is het ook dezelfde Heiland, die voorgesteld wordt als Borg en Middelaar. Het Oude Testament roept: "Hij komt!"; het Nieuwe Testament dankt: "Hij is gekomen en Hij zal wederkomen!"

"Het profetische Woord des Ouden Verbonds is zeer vast", omdat het door Jehovah is gesproken; het is tevens te vaster", omdat de Heere bezegeling en vervulling schonk in de Zoon Zijner liefde.

Wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is" - zo luidt Sions dankbare verzekering. En dan denken wij aan het Oude en Nieuwe Testament tegader, aan de ganse Bijbel. Al wat besloten is tussen Genesis 1 en Openbaringen 22, is Gods

onfeilbaar Woord, opgetekend onder de inspiratie des Heiligen Geestes. Men hoort nog, wel eens beweren, dat Gods Woord in de Bijbel te vinden is; maar wie bepaalt dan, wat wèl en wat niet het Woord des Heeren is? Dan buigt de mens niet onder het getuigenis van de Allerhoogste, maar als een rechter stelt hij zich er boven. Naar het goeddunken des harten schift hij: "dit neemt hij aan en dat verwerpt hij. Zodoende maken wij ons de berisping waardig, die tot de Emmaüsgangers kwam: "O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al - al! - hetgeen de profeten gesproken hebben". (Luc. 24:25) Maar zodoende geraken wij ook in de ellende van Kleopas en zijn metgezel; dat wij namelijk een halve Christus, dat is tenslotte géén Christus, overhouden.

Wij hebben het Woord Gods, door profeten en apostelen gesproken en geschreven, dat zeer vast is. Bij de mens is alles wankel, onvast. Dat geldt van zijn leven; hoe weinig is er toe nodig, om zelfs de sterkste neer te vellen. Dat geldt van zijn bestaan op aarde; des morgens wandelt hij in de voorspoed en des avonds zit hij in de tegenspoed. Bij de mens is alles wankel, onvast. Dat geldt van zijn plannen, van zijn verwachtingen, en ook van zijn woord. Ach, hoeveel wordt er op vertrouwen wekkende toon gezegd, terwijl het achteraf blijkt, dat er toch geen staat op valt te maken. Maar bij de Heere God is alles hecht en vast. Wij zingen van de altoos wijzen raad des Heeren. die eeuwig stand houdt; wij belijden *van het verbond met Abraham, Zijn vrind, dat Hij het bevestigt van kind tot kind*; wij roemen in het vast gebouw van Zijn gunstbewijzen, dat, naar Zijn gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen. Bij de Heere God is alles hecht en vast. Dat geldt ook van Zijn Woord. Luther dichtte: "Gods Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken".

De Roomse kerk heeft de Heilige Schrift al meer terzijde gelegd en begraven onder eigen leringen en ceremoniën; de Franse revolutie heeft de waarheden van de Bijbel in het slijk vertreden; een ongelovige wetenschap heeft haar wapens gesmeed, om het Woord te bestrijden en als waardeloos, ja zelfs als schadelijk, aan de kaak te stellen. Maar de Heere Here zit in het regiment en beschaamt iedere ondermijning van Zijn getuigenis, eiken aanval op Zijn rechten en inzettingen: "Mijn Woord zal doen hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende". (Jes. 55:11)

Zeer vast is het Woord in zijn beloften. Dat hebben alle kinderen Gods van geslacht op geslacht mogen ervaren. Het is voor 's Heeren gemeente gezegd, dat de poorten der helle haar niet zullen overweldigen; daarop mag zij zich verlaten; al wordt zij fel bestookt, toch behoedt de Almachtige Zijn Kerk en bergt de Barmhartige haar onder de schaduw Zijner vleugelen. De goede Herder heeft verklaard, dat niemand een schaap Zijner kudde uit Zijn hand zal kunnen rukken; dus gebeurt het ook niet; laat de dief aansluipen, laat de wolf leren, laat het schaap zelf dwaalziek zijn - het oog van de Herder blijft waakzaam en Zijn staf reikt ver. Aan Zijn gunstgenoten liet de Ontfermer bekend maken, dat Hij om Christus wil hun overtredingen uitdelgt als een nevel; nu heeft noch de Wet, noch de duivel, noch de consciëntie enige beschuldiging tegen Gods uitverkorenen in te brengen: er wordt op geen enkele aanklacht meer gelet, omdat de Heere geen enkele zonde meer aanziet. Jehovah verzekerde, dat Hij bij Zijn keurlingen zal zijn, wanneer zij door het water moeten gaan, en dat de vlam hen niet zal aansteken, wanneer zij in het vuur komen. O, nu verdrinken zij niet, al rijzen de wateren hoog, want de eeuwige Armen zijn onder hen; nu verbranden zij niet, al laait de gloed rondom hen op, want Gods beschutting is aan alle kanten. Zeer vast is het Woord in Zijn beloften. Sionieten onder ons, dat kunt u bevestigen.

Toe, verhaalt ervan, niet om er zelf groot mee te worden, maar om uw Weldoener te

verheerlijken. Bedenkt toch, dat uw ervaringen met de trouw van de belovend God een talent zijn, hetwelk niet in een zweetdoek renteloos mag warden verstopt, maar waarmede u hebt te handelen tot profijt van anderen en tot roem van 's Hemels goedheid over u.

Even vast als in zijn beloften is het Woord in zijn bedreigingen. Dit is de keerzijde, die geenszins uit het oog worde verloren. Het staat geschreven, dat de Godlozen geen vrede hebben, en dat het heilloos spoor der bozen zal vergaan, en dat een vervloeking is, wie de Heere Jezus Christus niet lief heeft. Het staat geschreven, dat vóór de Troon de schapen en de bokken gescheiden zullen worden, en dat er geen wederkeer zal zijn uit de buitenste duisternis, waar wening is en knersing der tanden. Zeer vast is het Woord in zijn bedreigingen.

Ook dit hebt U, Sionieten; te verkondigen. U moogt niet met beloften paaien degenen, die zich tegen de Heere verzetten en verharden. Stuurt de zielen niet luchthartig de bloemhoven in, pleistert niet met boze kalk, maar weest getrouw en schroomt niet te zeggen, dat het schrikkelijk zal zijn als een onbegenadigde te vallen in de handen van de levenden God. Evenwel, vraagt om de leiding des Geestes, opdat u niet in hardheid of bitterheid spreekt, maar met mededogen de boodschap moogt brengen, welke u opgedragen is.

Twee rabbijnen gingen langs Jeruzalems Klaagmuur. De ene schreide bitter, omdat hij erbij bepaald werd, hoe droevig de glorie van de stad zijner vaderen was vergaan. Maar de andere rabbijn lachte. Toen zijn bedrukte metgezel zich daarover verwonderde, zei hij: "Wij hebben het bewijs voor ogen, dat de Eeuwige Zijn bedreigingen waar maakt; en nu verheug ik mij bij de gedachte, dat de Heere even gewis Zijn beloften nog aan ons volk vervullen zal". Zo is het Gods Woord is zeer vast, wanneer het oordelen aankondigt, maar eveneens als het genade predikt: "Jehovah is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou. Zou Hij het zeggen en niet doen, of spreken en niet bestendig maken?" (Num. 23:19)

"Wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is", zo getuigen de Sionieten in de gemeenschap der heiligen. Wij". Maar er moet aan voorafgaan het persoonlijke: "Ik heb het profetische Woord"; dan toch pas krijgt het "wij hebben" waarde. U kent het gevaar, om met uw "ik" onder te duiken in het gemeenschappelijke wij", om uw ik" te verliezen in het grote koor, dat belijdt, klaagt en roemt. Wij hebben God op 't hoogst misdaân"; jawel, maar u zijt toch niet vreemd aan het afzonderlijke: "Tegen U alleen heb ik - ik - gezondigd", anders heeft het wij" op uw lippen geen betekenis. Wij hebben de verzoening en verlossing door Zijn bloed"; jawel, maar u kent toch het personele: "Mij - mij is barmhartigheid geschied", anders staat u buiten het wij", waarbij ge u aansluit. Wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is"; jawel, maar hebt u - en kijkt nu eens niet naar anderen - hebt u dat Woord als een lamp voor uw voet, als een licht voor uw pad?

Leest u dat Woord niet slechts tehuis, beluistert u hét niet enkel in de samenkomsten der gemeente, maar hebt u het, bezit u het, omdat het geschreven staat in uw hart? Leeft u met en uit en naar dat Woord? Hebt u dat Woord nodig iedere dag en elk uur? Hebt u het Woord? Er is een nog gewichtiger vraag: "Heeft het Woord u?" Heeft het Woord u zó beetgegrepen, dat u er niet meer los van kunt komen? Heeft het Woord zo beslag op u gelegd, dat u er onder moet bukken en u er niet meer boven kunt verheffen? Het Woord is als een hamer, stenen zondaarsharten en stugge gemoederen verbrekend. Weet u dat bevindelijk? Het Woord is als de balsem Gileads, gewonde aan en neergeschoten zielen zalvend en genezend. Weet u dat onderwerpelijk? Het

Woord is als de druiven van Eskol, verfrissend wie arbeiden en strijden in 's Heeren dienst. Weet u dat bij ervaring?

Hebt u het Woord? Heeft het Woord u? O, dit zal alleen het geval kunnen zijn, als de Heilige Geest Zich werkzaam in u betoonde. Zonder die Geest blijft het Woord een dode letter; al las u de Bijbel vijftig malen gedurende uw leven, het zal u zonder de toepassing des Geestes nooit profijtelijk zijn. Daarom hebben wij telkens te vragen: *"Heere, ai, maak mij uw wegen, door Uw Woord en door Uw Geest bekend"*.

Wat baat het u, of u verstandelijk toestemt, dat 's Heeren getuigenis zeer vast is? Wat vordert u er mede, of u in de beschouwing bewijzen kunt bijbrengen voor het gezag, de helderheid, de noodzakelijkheid en de genoegzaamheid van de Bijbel? Eerst als u voor uw hongerige en dorstige ziel door middel van de Schrift spijs en lavenis verkregen hebt, kunt u naar waarheid belijden: "Ik roem in God; ik prijs 't onfeilbaar Woord, ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord". (Ps. 56:5) Maar dit zal nooit buiten de Heiligen Geest omgaan. De Geest bestierde profeten en apostelen zowel bij het uitspreken als bij het opschrijven van de boodschap des Heeren; maar tevens zal de Geest u moeten bearbeiten anders blijft u buiten het Woord en het Woord buiten u. Als een wijze en zorgzame moeder grijpt de Geest uit de volheid van 's Hemels schatkamers nu eens dit, dan weer dat, al naar de Sionieten van node hebben; Hij geeft niet alles tegelijk en waakt tegen overlading. Zo kan het gebeuren, dat u in de Bijbel niets anders vindt dan uw veroordeling; uit elke bladzijde dreunt het u tegen: "gij zijt die man, u zijt die vrouw". En het liefelijke, het vertroostende, dat toch ook beschreven staat, is niet voor u; u kunt er niet bij, u moet het laten liggen. De Heilige Geest wil u dan dieper in het stuk der ellende inleiden en bindt daartoe het Woord des gericht op uw hart. Het kan evenwel ook wezen, dat de Schrift u niet is als een zwarte, dreigende donderwolk, maar als een blijde, koesterende zon.

Dan druipen de bladzijden van de goedertierenheden Gods en de kapitels weergalmen van de lof des Allerhoogsten. De Heilige Geest wil u dieper in de zaligheid funderen en daartoe richt Hij uw oog op de verlossing, die in Christus Jezus is. Och, als de Geest Zich werkzaam betoont, is een enkel woordje uit de grote Schrift genoegzaam, om uw ziel neer te buigen of op te richten, om haar hongerig te maken of te verzadigen, om haar te verrijken met levenskracht of stervensgenade. Zonder en buiten de Geest blijft het Woord echter ijdel voor u. Meermalen wordt gezegd: "Het staat in de Bijbel, geloof het dus maar". Maar wie geen vreemdeling is in de eeuwige dingen, bedroeft zich over zulk een oppervlakkig gepraat; de mensen worden niet gewezen op de enigen Uitlegger en Toepasser, en daardoor wordt tevens tekort gedaan aan de onmisbare invloed en ere van de Derden Persoon.

2. Letten wij thans op de goeden raad, die de apostel geeft. "Gij doet wèl, dat u daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats".

Er is zoveel duisternis rondom ons en in ons. Het verleden kan donker zijn door drukkend schuldbesef, het heden door kwellende zorgen, de toekomst door verontrustende onzekerheden. Ons oog kan donker zijn door de menigerlei ellende en nood in de wereld, ons hart door boze plannen en kwade overleggingen, onze ziel door het gemis van 's Heeren gevoelige tegenwoordigheid. Wij trachten licht te brengen in onze duisternissen, en voor een wijle gelukt dat misschien ook wel enigszins. Wij grijpen naar het licht van liefde en vriendschap, van voorspoed, geld en genot, van wetenschap, kunst en techniek, van eigenwillige braafheid en vroomheid, van vult zelf maar verder in. Maar na de aanvankelijke voldoening blijft de teleurstelling niet

achterwege. Wij moeten klagen: "Onze lampen gaan uit"; juist op het beslissende ogenblik houden wij een walmende opgebrande fakkel in de hand. De apostel Petrus wil ons in onze verlegenheid te hulp komen, door de verzekering: "Het zeer vaste profetische woord is een licht, schijnende in een duistere plaats; gij doet wèl, dat u daarop acht hebt".

In de oorlogsjaren ronkten de vliegtuigen door de lucht. Bij nacht schoot het zoeklicht uit, dat op de donkere aarde legerafdelingen en vestingwerken klaar deed onderscheiden. Ook gleden, van de grond af, de stralenbundels der schijnwerpers tot verkenning langs de hemel.

Aan zo'n zoeklicht is de Schrift gelijk. Zij zegt ons de harde waarheid omtrent onszelf; zij maakt ons openbaar in onze erbarmelijkheid en verdoemelijkheid. In de meedogenloze fonkeling der heiligheid Gods kunnen wij ons niet mooier en beter voordoen, dan wij werkelijk, zijn. Ons baat geen bemantelen van onze ontluistering, geen verbloemen van onze schuld en strafwaardigheid. Als Röntgenstralen boort het zoeklicht door alle bedeksels heen. Wij vermogen niet het veroordelende schijnsel te ontlopen of er ons tegen te verschuilen, want hardnekkig volgt het ons, ons gevangen houdende in zijn lichtkring. Benauwdheid grijpt ons aan en Paulus bange verzuchting wordt herhaald: "Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen?"

Maar dan mag het ook gebeuren, dat de schijnwerper naar Boven wordt gericht en wij te zien krijgen in een voorheen gesloten, maar thans geopende hemel. Daar staat de witte Troon van de Rechter, voor Wiens vonnis wij sidderen. Wonderlijk evenwel, op alle vier zijden van de Troon leest ons oog het bemoedigende en vertroostende woord genade". En in het midden van de Troon is het Lam, het Offerlam der verzoening. Engelen klimmen, als in Bethel, derwaarts op, dragende onze noden en gebeden; zij dalen af met een palmtak des vredes en werpen ons het kleed der gerechtigheid om de schouders.

Nu moet bij het liefelijke licht van de schijnwerper de vrees vluchten, om plaats te maken voor de aanbidding, van 's Heeren gunst. De Schrift is een zoeklicht. Een licht, dat ons zoekt, om ons te brengen tot kennis van ons algehele bederf - en dat is geen zaak van vreugde. Een licht, dat ons ook zoekt, om ons te bergen in de ontferming Gods - en dat is zaligheid.

Daar ligt een ernstig zieke neer. Harde geluiden hinderen zijn oor en zijn oog kan geen fel licht verdragen. Op hun tenen lopen zijn huisgenoten dan ook door de kamers; als de zon naar binnen straalt, worden de gordijnen dichtgeschoven, en 's avonds brandt een lamp met getemperd schijnsel.

Aan zo'n ziekelamp is de Bijbel gelijk. Gods kinderen kennen de tijden, dat zij zich ziek van ziel gevoelen. De twijfel rijst in hen op, of hun geloof maar geen inbeelding is, of er wel een waar werk des Hemels in hen is begonnen; de mismoeidigheid fluistert hen in, dat zij geen heil bij God hebben en van de kruisverdiensten van Christus niets mogen verwachten; de ingezonkenheid en dodigheid wekken de mening, dat de Heilige Geest geen nieuw beginsel in hen plantte.

Laat in zulke tijden de Schrift niet gesloten! Menig keer misschien zult u haar dan schijnbaar vruchteloos opslaan, maar op eenmaal kan het gebeuren, dat het anders wordt. Niet verblindend en verschrikkend als een zoeklicht, maar vriendelijk en weldadig, gelijk een zieke het behoeft, zal het Woord Gods tot u komen in de neergebogenheid uwer ziel. Dan legt de Geest stille vertroosting, innige bemoedigingen en zoete beloften in u. Dan treedt de Borg voor u, die het gekrookte riet niet verbreekt en de rokenden vlaswiek niet uitblust. Dan moogt u het gelaat van een verzoend Vader aanschouwen, die u verzekert: "In zes benauwdheden zal Ik u verlossen, en in de zevende zal u het kwaad niet aanroeren". (Job 5:19) Het is de

Heere, de. Heelmeester, die bij het schijnsel van Zijn ziekelamp uw geestelijke krankheden geneest en uw leven verlost van het verderf.

Een spoortrein nadert in de avond een station. Hoe zal de machinist weten, of hij kan binnenrijden; of de wissels goed staan, of zich geen andere trein op de rails bevindt, of de overweg gesloten is, kortom of er geen gevaar te duchten is? Hij ziet naar het seinlicht, het rode of witte lampje aan de hogen paal, en hij weet genoeg.

Ook aan een seinlicht is het Woord Gods gelijk. "Pas op, ga niet verder, er gebeuren ongelukken", zo waarschuwt de Schrift soms. "Pas op, want u gaat in het spoor van Kain, van Saul, van Judas, van Demas". Straks stelt de Schrift gerust: "Ga maar voort, het pad is veilig, uw voeten zijn gericht op de weg des vredes, u zijt een navolger van Henoeh, van Abraham, van Johannes, van Paulus, gelijkewijs ook zij van Christus". (1 Cor. 11:1)

Gods Woord is als een seinlicht. Maar hoe beschamend is het, dat wij niet even zorgvuldig op de wenken van de Bijbel letten, als de machinist op de seinpaal. Ach, dat wij bij onveilig signaal niet stoppen. Wat hadden wij onszelf en de naaste veel moeite en verdriet kunnen besparen, wat zouden wij méér naar 's Heeren wil en tot Zijn eer geleefd hebben, indien wij ons minder achteloos ten opzichte van Gods seinlicht gedroegen. Zij er maar gedurig behoefte aan Davids gebed: "Ik zet mijn treden in Uw spoor, opdat mijn voet niet uit zou glijden; wil mij voor struikelen bevrijden, en ga mij met. Uw heillicht voor". (Ps. 17:3)

Daar staan de mannen van de reddingboot op het strand. De nacht is zwart, de wind buldert en giert, de regen klettert neer. En de mannen zien uit, of er tekenen komen van een schip, dat in nood verkeert. Zij staan daar, de stoere helden, grillig verlicht door het schijnsel van een stormlamp. Met de stormlamp kunnen zij straks, als het moet, hun werk gaan doen. De stormlamp waait niet uit, gelijk een gewone lantaarn, wanneer de rukwinden er over fluiten; de stormlamp zal de redders niet in de steek laten.

Uw Bijbel is ook met zo'n stormlamp te vergelijken. Als de nood komt, teleurstelling ons treft, zorgen zich opstapelen, verliezen worden geleden, een zwaard door de ziel gaat - dan doven onze eigen lichten en wij beven in een akelig duister. Maar Gods Woord houdt stand, Gods stormlamp blijft branden. Hoe dichter de donkerte, zo stralender 's Heeren licht. Met die stormlamp kunnen de Sionieten voort, dwars door de woedende elementen. De Borg en Middelaar droeg Zijns Vaders stormlamp op Zijn moeizame tocht van Gethsémané over Gabbatha naar Golgótha, en Hij is niet beschaamd geworden. Achter Hem, die meer is dan allen, hebben duizenden mogen gaan: kerkleraars en martelaren, ambachtslieden en huismoeders, vorsten en onderdanen, kinderen en grijsaards. Zij omklemden de Bijbel, zij steunden op Gods Woord, zij luisterden naar de Schrift en bezweken niet.

Eens zal de ijzige wind uit het dal der doodsschaduw ons in het aangezicht blazen en doen huiveren. En dan? O, een volk van vele eeuwen heeft ondervonden, dat Gods stormlamp ook dan voortbrandt, verlichtende de goede Herder, die met Zijn opgeheven staf vertroostend voorgaat om Thuis te brengen.

Het zeer vaste Woord is geen dwaallicht, maar als een zoeklicht, een ziekelamp, een seinlicht. een stormlamp. Gij doet wèl, dat ge daarop acht hebt.

In sommige woningen treft u nog een ouderwets koperen tuitlampje aan. Het wordt niet meer gebruikt, maar als een rariteit bewaard en als een versiering van de kamer opgehangen. Op zijn tijd wordt het netjes gepoetst en wij zien er wel eens met een glimlach naar: dat is de lamp, waarmede het voorgeslacht het moest doen! Maar zó zult u de Bijbel niet in uw huis hebben, als een tuitlamp, als een rariteit, als een pronkstuk, dat waarde had voor onze grootouders, maar dat voor ons, mensen der

twintigste eeuw, geen nut meer doet. Wie de Schrift gesloten laat, onthoudt zichzelf moedwillig het licht, dat de Heere God in Zijn genade gaf en dat daarom ook onmisbaar, onvervangbaar is. Wie het schijnsel van 's Heeren openbaring voor zijn hart en leven afwijst, kan zich aanstellen als een verstandig en voorspoedig man, nochtans is hij een wandelaar, die aan het einde van zijn reis geen beschuttend onderdak zal vinden, maar in de eeuwigen nacht jammerlijk zal omkomen.

Och, dat u, versmader van Gods getuigenis, Petrus' goede raad nog leert opvolgen. U hebt dat Woord zo nodig. Het maakt zelfgenoegzamen tot zondaars, tevreden tot verontrusten, bezitters tot missers; maar daarna wijst het Woord ook de weg, om gunst te verkrijgen, want het wijst op de Heere Jezus Christus en prijst Hem aan in Zijn naturen en staten, ambten en bedieningen.

Toen Walter Scott, de beroemde schrijver van vele boeken, op zijn sterfbed lag, zei hij: "Geef mij het boek". Men vroeg: "Welk uwer boeken bedoelt gij?" maar hij schudde het hoofd: "Er is maar één boek voor mij, de Bijbel". Lere nog menigeen dit de Engelse letterkundige na te zeggen, en stijge daartoe de bede van de psalmist uit veler hart: "Dat mijn ziel de wond'ren zie en eer, die in Uw Wet alom zich openbaren".

3. Onze tekst wijst tenslotte op een blij vooruitzicht voor hen, die door de Schrift onderwezen en geleid worden: "Totdat de dag aanlichte en de Morgenster opga in uw harten".

"Totdat de dag aanlichte"; komt Petrus hier niet in tegenspraak met zijn broeder Paulus? Deze schreef immers: "De nacht is voorbijgegaan en de dag is nabij gekomen; laat ons, als in de dag, eerlijk wandelen". (Rom. 13:12, 13) Stellig, met de komst van de Zaligmaker in het vlees is een nieuwe dag des heils aangebroken. Maar desniettemin is er nog zoveel duisternis in enkeling en gemeenschap. Het moet worden erkend: "De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht". (Jes. 21:12) Zie rondom u naar kerk en maatschappij, zie naar de internationale verhoudingen.

Zie in u, kind der wereld. Zie ook u in u, kind des Heeren; u zijt satan nog niet kwijt, hoewel de Zon der gerechtigheid niet verborgen bleef voor u; wat al verzoeken en inzinkingen, wat al aanvechtingen en bekommernissen. De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht". Daarom bidt Sulammith, 's Heeren kerkbruid: "Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden, keer om, mijn Liefste, word u gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether". (Hoogl. 2:17) De Betherbergen, de bergen der scheiding, rijzen op tussen de hemel en de aarde en onderscheppen het licht van omhoog. Sulammith bevindt zich daarachter, neergezeten in schemering en donkerte. Zij kan de bergen der scheiding niet overklimmen, en zo vraagt zij, dat haar koninklijke Bruidegom tot haar wil komen; voor Hem zijn de bergen geen beletsel, evenmin als steenrotsen het zijn voor een ree dat beleden mag worden:

Hij kome tot Zijn volk, opdat beleden mag worden:

*"Gods vriend'lijk Aangezicht
heeft vrolijkheid en licht
voor all' oprechte harten
ten troost verspreid in smarten".*

Hij kome telkens weer tot Zijn erfdeel niet Zijn zeer vaste Woord, totdat de dag zonder schaduwen aanbreekt. "De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht". Daarom wordt Sulammith ook aangedreven om te handelen volgens de in haar gelegde keuze: "Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden, zal ik gaan tot den

mirreberg en tot den wierookheuvel". (Hoogl. 4:6) Het is Sulammith bekend gemaakt, dat haar zonden de oorzaak zijn van haar jammeren en duisternissen, - dat haar ongerechtigheden de Bether-bergen zo hoog en steil doen zijn.

O, en nu trekt haar hart naar den wierookheuvel en mirreberg, naar Golgotha. Daar, bij het Kruis, begeert zij haar Bruidegom te mogen ontmoeten: als de schuldovernemende Borg, als de verzoenende Middelaar. Jezus Christus spreke telkens weer Zijn zeer vaste Woord van vergeving en behoudenis, totdat de dag zonder schaduwen aanbreekt.

"De morgenstond is gekomen en het is nog nacht". Maar.... de grote dag van 's Heeren toekomst nadert en dan zal ook de geringste donkerte verdreven en verdwenen zijn. Een voorproefje daarvan kreeg Petrus op den berg der verheerlijking, toen Jezus' aangezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen wit werden als het licht.

De dag zal aanlichten en de Morgenster zal opgaan in de harten der Sionieten. De Morgenster is de Zone Gods; in Openbaring 22:16 getuigde Hij van Zichzelf: ",Ik ben de blinkende Morgenster". Merkwaardig! In de natuur is het aldus, dat eerst de Morgenster aan het firmament flonkert, en pas daarna het ochtendkrieken volgt. De apostel keert de orde der natuur om: eerst het aanlichten van den dag, en dan het opgaan van de Morgenster in de harten. Petrus wist bij ervaring, dat de Kerk in deze bedeling niet verstoken is van het licht van het Goddelijk Aanschijn, en dat elk der Sionieten wel eens verhoring krijgt op de smeking: "Zend Uw licht en Uw waarheid, dat die mij leiden". (Psalm 43:3)

Hij wist echter tevens, dat op het staan en wandelen in het licht gedurig nog zulke andere tijden volgen, zolang de oude mens niet is afgelegd. Maar nu gaat het oog van de apostel stralen, wanneer hij betuigen mag: "Straks! Straks licht de volle dag aan, en dan zal er voor 's Heeren gekenden in eeuwigheid geen nacht meer zijn!"

Begenadigde Sionieten, u zijt op weg naar het nieuwe Jeruzalem, naar de lichtstad. De stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in haar zonden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is haar kaars". (Openb. 21: "23) Zonder onderbreking omgolfd te zijn van het smetteloze licht - dat vermogen wij ons slechts flauwtjes voor te stellen. Er is evenwel nog méér: de keurlingen zullen in het licht wezen en tegelijk zal het licht in de keurlingen zijn, want de Morgenster zal opgaan in hun harten. Sulammith, des Konings Dochter, zal geheel verheerlijkt worden inwendig, (Psalm 45:14) doordat de hemelse glans van Immanuël haar vervult. Dat zal wat wezen: van buiten en van binnen louter licht! Geen donkere schuilhoek meer, waarin de boosheid zich kan terug trekken en van waaruit de vijand zijn verraderlijke aanvallen kan ondernemen. Geen duistere plaatsen meer, die het licht der Schrift behoeven. En dan het storeloze lied van dank en aanbidding:

*"Gij bergt hen in het licht
van 't Godlijk Aangezicht!"* (Ps. 31:16)

Maar wie het Woord der Schrift versmaadt en de God der Schrift verwerpt, zal geen dageraad hebben. Buitenste duisternis, eeuwig afgrijzen zal zijn deel wezen. Daar zijn de werkers van het kwaad gevallen in een jammerstaat". (Ps. 36:3) Wat van het laatste Bijbelboek gezegd is, geldt van de ganse Schrift: "Indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is". (Openb. 22:19)

Heere, leg toch Uw Woord in onze zielen en fundeer ons op dat zeer vaste Woord, door Uw Geest, om Christus wil, tot prijs van uw Naam. Amen.

7. HET REISLIED VAN SIONS KINDEREN.

Ps. 59:10.

De Wet des Heeren en Ps. 25: 3a, 5b.

Psalm 84.

Ps. 147: 2, 3, 6.

Ps. 37:9.

Het volk des Heeren legert in Jacobs goede tenten. Maar de tentbewoners hebben het einddoel der reis nog niet bereikt. Op hun tocht wil Jehovah hen waarschuwend en bemoedigend toespreken door Zijn zeer vaste Woord. Omgekeerd mogen ook de Sionieten, al voorttrekkende, tot hun Koning en Ontfermer spreken in een lied. Voor heden is hun zang het onderwerp onzer overdenking. In Psalm 84:69 lezen wij onze tekst:

"Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, in welker hart de gebaande wegen zijn. Als zij door het dal der moerbeziënbomen doorgaan, stellen zij Hem tot een fontein; ook zal de regen hen gans rijkelijk overdekken. Zij gaan van kracht tot kracht; een iegelijk van hen zal verschijnen voor God in Sion. Heere, God der heirscharen, hoor mijn gebed; neem het ter oren, o God van Jacob!"

Drie vragen komen achtereenvolgens aan de orde:

1. wie zijn de zangers?
2. wat belijden zij?
3. wat begeren zij?

Heere, u geeft Uw gunstgenoten een nieuw lied in het hart een lied, dat zij in hun natuurstaat niet konden zingen. Wil naar Uw barmhartigheid onze mond daarvoor openen, opdat wij Uw lof mogen verkondigen. Amen.

1. De 84e Psalm bevat drie zaligsprekingen; u vindt ze in de verzen 5, 6 en 13. Om elk van deze zaligsprekingen groepeerd zich een gedeelte van het lied, terwijl de delen gescheiden zijn door het woordje Sela". De dichter verklaart: "Welgelukzalig, wie verlangt naar 's Heeren huis (vers 25); welgelukzalig, wie gaat naar 's Heeren huis (vers 69); welgelukzalig, wie vertoeft in 's Heeren huis". (vers 10-13) Het middenstuk vormt onze tekst; wij zullen intussen de beide andere gedeelten niet geheel voorbijzien.

Wanneer en door wie deze Psalm is gedicht, staat niet vermeld. Er is evenwel samenstemming met de 27e Psalm: "Eén ding heb ik van de Heere begeerd, dat zal ik zoeken, dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren" - en met de 42e Psalm: "Mijn ziel dorst naar God, naar de levenden God; wanneer zal ik ingaan en voor Gods Aangezicht verschijnen?"

Daarom vermoeden gezaghebbende Schriftverklaarders, dat onze tekstpsalm door dezelfde hand op de harp is getokkeld als de aangehaalde verzen en dus van David is. De zanger klaagt er over, dat hij verre verwijderd moet zijn van Jehovahs voorhoven; dit doet ons denken aan de tijd, toen David vluchtende was voor Saul of Absalom, en alle reden had om te smeken: "O God, ons Schild, zie en aanschouw het aangezicht van Uw gezalfde". (vers 10)

Wij zullen ons niet langer bezig houden met gissingen omtrent de dichter, maar stellen de gewichtige vraag: "Wie zijn zij, die met Psalm 84 naar Sion reizen? Wie zijn de

zangers en zangeressen, die van geslacht op geslacht in het grote Davidskoor een plaats vinden?" Het 6e vers licht ons hieromtrent in: "Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, in welker hart de gebaande wegen zijn".

Twee kenmerken worden genoemd; zij mogen ons tot zelfonderzoek dringen.

Ten eerste: *zij, wier sterkte in God is*, behoren tot de pelgrims, die Psalm 84 aanheffen. Van nature zoeken wij de sterkte in onszelf en niet in de Heere Ach, sinds de mens, door duivelse verleiding, zich losscheurde van zijn Schepper en Koning, wil hij op eigen benen staan. De kracht van zijn arm moet hem het nodige verschaffen, de kracht van zijn denkvermogen zal hem de middelen en wegen openbaren, waardoor hij het kwade ontwijken en het goede bereiken kan. Op het eigen "ik" bouwt hij, op het vlees stelt hij zijn betrouwen. Wel doet hij telkens de ervaring op, dat zijn kracht ijdelheid is, maar zijn grootheidswaan geeft hij daarom nog niet prijs. Ontdekkende genade is onmisbaar, om de mens van zijn voetstuk af te brengen, om hem nooddruftig en hulpeloos te maken.

Doch in het genadelicht wordt méér gezien. Diepere verootmoediging volgt. Want er komt niet alleen kennis aan onze zwakheid, maar bovenal aan onze schuld, dat wij tegen de Heere op het zwaarst hebben misdreven, door Hem de rug toe te keren en het leven in eigen hand te nemen. De ziel gaat in het zwart, omdat zij de Oppermajesteit beledigde en de eer van haar Formeerder aanrandde.

Gelukkig, wie van zijn eigendunk en hovaardij aanvankelijk verlost wordt; gelukkig, wie in de laagte en in de leegte krijgt te legeren. Want nu is er plaats voor een schuldovernemende Borg, nu is er behoefte aan Israëls God, die krachten geeft, van wie het volk zijn sterkte heeft.

Het stond niet best met David, toen hij, vrezende een der dagen door Saul om te komen, steunde op zijn overleggingen. Hij wendde zich tot de Filistijnen, en meende in Ziklag veilig te zijn. (1 Sam. 27) Maar de Heere vernietigde Ziklag door de Amalekieten en sloeg de ogenschijnlijke kracht van de strijder tegen Goliath als spinrag ter aarde. Het werd David zeer bange; berooid en naakt uitgeschud beefde hij voor zijn manschappen, die een dreigende houding aannamen.

Toen David evenwel met zichzelf aan het eind was en in zijn snode afmakingen openbaar kwam, schonk Jehovah aan Zijn schuldige, zwakke kind zicht op Zijn goedertierenheid en mogendheden. David mocht het oud vertrouwen weder voeden en zich sterken in de Heere, zijnen God. (1 Sam. 30) De man naar Gods hart was weder op zijn plaats gebracht! Ziet, daar trekt hij verder met het zwaard aan zijn heup, klein in zichzelf, groot in de Almachtige. Hoort, hij zegt; Here der heirscharen, welgelukzalig is de mens, die op U vertrouwt". (vers 13)

Zijn de ervaringen van de zoon van Isaï u niet vreemd? Ging u wel eens de weg, waarop u uit de zelfverheffing werd neergestoten in de vernedering, maar om dan ook uit de verootmoediging te worden opgebeurd en gesteld te worden voor het Aangezicht van Hem, die een Zon en Schild is?

O, het schijnt geen zaak van vreugde, als wij het niet meer weten en niet meer kunnen; niettemin is het een voorrecht, zo wij door de onderwijzing des Geestes in deze verlegenheid geraken. Want het ontgronde "ik" kan worden gefundeerd op 's Heeren hoeksteen, Jezus Christus; het ontledigde "ik" mag de weldaden van de vervullenden God inwachten; het ontblote ik ontvangt kleding en dekking uit de zoenverdiensten van de Middelaar; het krachteloze "ik" krijgt ondersteuning van Hem, die de sterkte vermenigvuldigt voor wie geen krachten heeft.

Gezegende Sionieten, die het leven niet meer in eigen hand kunt houden, reist maar voort door Mesech, niets hebbende en nochtans alles bezittende; prijst in uw lied uw

getrouwe Bondsgod, die genade en ere geeft!

De Sionskinderen, die met Psalm 84 optrekken, mogen hun sterkte hebben in de Eeuwige. Dat is het ene kenmerk der keurlingen, in onze tekst vermeld. En het andere kenmerk is, dat in hun hart de gebaande wegen zijn. Wat wil dit zeggen? Bij de nadering van Israëls hoge feesten werden de wegen in orde gebracht, ten gerieve van de karavanen, die uit alle delen van Kanaän naar Jeruzalem togen. Zij, in wier hart de gebaande wegen zijn, waren dus degenen, die zich met blijdschap voorstelden, hoe zij straks naar Gods heiligdom zouden gaan, en die met zielsgenoegen zich reisvaardig maakten, om Jehovah te ontmoeten bij offerdienst, psalmgezing en priesterlijke zegening. Al hun lust en liefde strekten zich naar de Hoge en Verhevene heen, die woont bij hem, die van een verbrijzelden en nederige geest is.

Op zijn vlucht voor Absalom vertoefde David in het Overjordaanse, ver van Sion. Er was in de grijzen vorst droefenis om zijn ontaarden zoon; maar smartelijk miste hij ook de liefelijke woningen des Heeren. Met jaloersheid dacht hij aan de mussen en de zwaluwen, die in de buurt van Jehovahs voorhoven nestelden. Och, die vogeltjes vlogen onbezorgd rond en wisten niet van de heilgeheimen van de tabernakel, terwijl hij, David, bezwaard van gemoed was en hunkerde naar de blijken van 's Heeren gunst. In zijn hart waren de gebaande wegen. Maar het was hem momenteel niet vergund op te gaan naar Gods altaren.

Verstaat u Davids verdriet en verlangen? Wat onbekeerd is, haalt de schouders op over de zielegestalte van Israëls koning. Er moet wat met een mens gebeurd zijn, zal hij de begeerte naar 's Heeren genadige en gevoelige tegenwoordigheid kennen. De Zaligmaker zei aangaande Zichzelf: "De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd neerlegge". (Lucas 9: 58) In een andere zin is deze uitspraak op ons allen, kinderen der mensen, van toepassing. De dieren leven in hun element: de vogel in de lucht, de vis in het water, de steenbok op de hoogte der bergen; zij hebben hun tehuis en zijn tevreden. Niet zo echter de mens; hij tracht zich wel te vergenoegen met de goederen der aarde, maar wezenlijke bevrediging vindt hij niet; er blijft een innerlijke leegte, er is altoos nog iets te wensen overig. Nergens kan de mens zijn hoofd onbezorgd en geheel voldaan neerleggen. Waarom niet? Waarom is de wereld voor ons niet toereikend, gelijk voor de mus en de zwaluw? Omdat wij vele musjes te boven gaan. (Matth. 10: 31) Dat is: omdat God ons heeft geschapen tot Zijn eigendom, met een ziel, die Hem van node heeft; en nu blijven wij onverzadigd, totdat wij weder bij Hem mogen wonen, zoals Adam in de staat der rechtheid. O, wat is er een overreding des Geestes vereist, aler een mens deze waarheid volmondig toestemt! Wat moet het Schrift woord over onze diepe val pijnlijk aan ons harte worden toegepast, voordat wij de oorzaak van ons gemis erkennen en vragen naar de Borg, door wie alleen de bevrediging der ziel in een verzoende betrekking met de Drieëenige mogelijk is. De hoogmoed heeft en houdt ons gescheiden van de Heere Wij kunnen evenwel ook zeggen, dat een averechtse nederigheid ons van Hem gescheiden houdt. Want wie zich van de Heere afkeert, stelt zich op één lijn met de mus en de zwaluw; de oorspronkelijke beelddrager Gods verlaagt zichzelf en zoekt zijn bestemming, evenals het dier, uitsluitend in de tijdelijke, vergankelijke dingen.

Welgelukzalig, wie door de onderrichting des Hemels geleerd heeft, dat hij méér is en méér nodig heeft dan de beesten. Welgelukzalig, wie behoefte krijgt aan 's Heeren gemeenschap en met David belijdt: "Mijn hart en mijn vlees roepen uit tot de levenden God".

Voor zulk een bevat het 4e vers nog een bemoediging. De mus en de zwaluw vlogen

over het kerkplein te Jeruzalem, om bouwstoffen voor het nest en spijs voor haar jongen aan te dragen; zij kenden echter de betekenis en de waardij van het altaar niet. Maar zal Jehovah Zich niet ontfermen over de ontdekte zondaar, die het altaar der verzoening en de God des altaars, de God van Golgótha, niet ontberen kan?

Aanziet de vogelen des hemels, uw Vader voedt ze; Hij hoort de jonge raven, als zij roepen; geen musje valt ter aarde zonder Zijn wil". Zou Hij, die let op Zijn redeloze schepselen, geen acht geven op u, bekommerde, wanneer u in verbrokenheid schreit? Zou Hij, die het hongeren en dorsten naar Zijn nabijheid in u wekte, u nochtans onverzorgd laten? Nee, Nee, allen, in wier hart door de bearbeiding des Geestes de gebaande wegen zijn, worden naar de voorhoven en altaren geleid, om er als begenadigden en beweladigden te knielen.

Daar reizen de Sionieten dan, de stad des grote Konings tegemoet. Zij erkennen, dat zij méér behoeven dan de mussen; zij ontvangen uit 's Heeren hand méér dan de zwaluwen. Soms hoort u de stem des geweens:

'k Denk aan U, o God, in 't klagen

uit de landstreek der Jordaan",

en dan weer, beluistert u de jubel:

"Want God de Heer,

zo goed, zo mild,

is 't allen tijd een Zon en Schild".

Mag u onder de Sionskinderen mede optrekken? Bedriegt uzelf niet. Meelopers zijn er in overvloed; zij verlaten Jehovahs volk evenwel na kortere of langere tijd, want zij zijn niet in het geloof verbonden aan de Kruisbanier, die aan de spits van Gods pelgrimsscharen wordt gedragen. Evenmin als Saul en Demas, zullen zij Jeruzalem ooit bereiken. Behoort u niet tot de meelopers, maar tot de ware tempelgangers? Misleidt uzelf niet. Vraagt om het licht van Boven en toetst u aan de kenmerken van onze tekst. Is uw sterkte in de Heere en zijn in uw hart de gebaande wegen?

De gebaande wegen zijn de wegen, die de Allerhoogste - en geenszins wij - ontwierp en aanlegde, om uit een krom en verdraaid geslacht Zich een volk te vergaderen. Naar het uiterlijke zijn de wegen, waarlangs de Ontfermer Zijn erfdeel leidt, verschillend: "de ene komt van Dan en de andere van Berséba. Maar in de grond der zaak is er slechts één weg: "de weg van ellende, verlossing en dankbaarheid.

Op die weg gingen Abraham en Paulus, Augustinus en Calvijn, Voetius en Comrie. Er is slechts één weg: "Jezus Christus, die de Waarheid en het Leven, maar ook de Weg is." Hij heeft de verse en levenden weg ingewijd, toen Hij Zijn offerbloed vergoot. (Hebr. 10:19, 20) Buiten Hem zal de Godstad nimmer betreden worden: "Niemand komt tot de Vader, dan door Mij". (Joh. 14:6)

De keuze gaat tussen twee mogelijkheden: "óf Jehovahs gebaande wegen, óf de zelfgekozen paden. De eigen paden, hoe aanlokkelijk zij er misschien uitzien, voeren u naar den afgrond van eeuwig afgrijzen. De gebaande wegen, door hoeveel benauwenissen zij u ook leiden, eindigen in het eeuwig licht. Dat, wij maar gedurig te vragen krijgen: "Heere, neig mijn opstandige, afkerige, verdeelde hart en voeg het saam tot de vreze van Uw Naam. En doe mij toch met vaste schreden de weg ter zaligheid betreden".

2. De Sionskinderen, die met Psalm 84 voorttrekken, vertonen, naar wij hoorden, deze kenmerken: "zij hebben hun eigen kracht verloren en begeren, in steile afhankelijkheid, bediend te worden uit de volheid van de sterken en ster kenden God; ook leren zij de boze genegenheden te verwerpen, die hun hart van nature vervullen,

om hun liefde te geven aan 's Heeren gebaande wegen.

Nu moeten wij de tweede vraag, voor deze ure gesteld, bespreken. De vraag luidt: "Wat belijden de pelgrims, de leden van het Davids koor?"

En het antwoord is: "Als zij door het dal der moerbeziënbomen doorgaan, stellen zij Hem tot een fontein; ook zal de regen hen gans rijkelijk overdekken. Zij gaan van kracht tot kracht; een iegelijk van hen zal verschijnen voor God in Sion".

De kanttekeningen van de Statenbijbel wijzen er op, dat voor het dal der moerbeziënbomen" nog een andere vertaling mogelijk is. Het verdient aanbeveling, dat wij lezen: "het Baka-dal". Moerbeziënbomen doen immers denken aan een vruchtbaar landschap, maar de tekst verplaatst ons juist in een dor en troosteloos oord. De benaming Baka-dal" betekent: "dal van geweën, jammerdal. Wanneer Israëls stammen naar Jeruzalem reisden, om aldaar bij Jehovahs altaren feest te houden, moest men soms een eindweegs door een woestijnachtige streek. Hoge rotswanden weerkaatsten ter rechter en ter linkerzijde de felle zonnestralen, gloeiend heet was het mulle zand, schaduwrijk geboomte ontbrak ten enenmale en er borrelde geen bron op, die verfrissing bood. Dat was een Baka-dal, waar menige zucht werd geloosd en de tranen wel eens in de pogen sprongen. De pelgrims werden er herinnerd aan Hagar in de wildernis toen haar Ismaël van dorst dreigde om te komen.

David, die achtervolgd werd door Saul en vluchtte voor Absalom, trok door het Baka-dal. En ook heden ten dage is dit dal niet onbekend aan 's Heeren volk. Wij zullen er straks van zingen uit de 37en Psalm, dat de weg der keurlingen niet steeds bezaaid is met rozen. Och, wat een tegenheden kunnen hen treffen: "onspoed in zaken, zorg over een kind, ziekte, rouw, en zo meer; maar voorts: "lusteloosheid ten aanzien van 's Heeren Woord en dienst, zelfveroordeling, mismoedigheid, ongeloof, vrees, twijfelzucht, aanvechting door satan en geestelijke verlatingen. Er zijn zulke andere tijden geweest en daarom is het Baka-dal dubbel smartelijk. Werd het maar méér bedacht, dat het dal der tranen een gedeelte is van de gebaande wegen, waarop Jehovah Zijn kinderen heeft gevoerd, en dat het jammerdal dus niet buiten de eeuwigen Raad valt. Straks zal het openbaar komen, dat de Drieëenige met Zijn gunstgenoten het Bakadal binnenging, om het waar te maken, dat bij Hem de levensbron is.

*Hoe donker ook Gods weg moog wezen,
Hij ziet in trouw op wie Hem vrezen.*

Wanneer het ingezonken geloof door de Heiligen Geest wordt opgericht, mogen de Sionieten de Heere stellen tot een fontein. Zij trekken nog wel voort te midden van velerlei bezwaren en gevaren; niettemin is het Bakadal van karakter veranderd, want het is een bronnenland geworden, zodat de pelgrims niet bezwijken. Ja, ook boven hun hoofd ontlasten zich de wolken en een milde regen stroomt neer - een regen, die verkwikt en tot zegen strekt.

Waarom hebben Sions kinderen dit te danken? Niet aan zichzelf. Het is enkel om Immanuëls wille. Hij, de Borg, is plaatsbekledend het Bakadal ingegaan. Hij heeft gezwoegd, toen het bloedzweet neerdrupte van Zijn voorhoofd; Hij heeft gesmacht, toen Hij uit de Godverlatenheid riep naar Omhoog. In dadelijke gehoorzaamheid vervulde Hij de Wet, die Zijn erfdeel geschonden had; in lijdelijke gehoorzaamheid droeg Hij de straf der Wet, die Zijn volk moest treffen. Hij gaf genoegdoening aan het recht Zijns Vaders, opdat Diens genade zou vrij komen. Hoe heeft het Bakadal Hem geschroeid en gefolterd, Hem, Gods troetelkind, opdat de keurlingen in het dal der tranen niet verlaten en vergeten zouden zijn! Het Bakadal is, naar de Hemelse wijsheid, nodig voor de Sionieten; in een afbrekende weg krijgen zij zich voor de

driemaal Heilige te verootmoedigen vanwege hun zonde en schuld; zij leren de kastijdingen billijken, en voor het eerst of bij vernieuwing vragen om genade en geen recht.

Het is de Heere, die Zijn pelgrims zowel in het vriendelijke Elim, als in het bittere Mara leidt; in beide gevallen is Hij vóór hen. Ach, dat kunnen zij niet altijd aanvaarden; in het Bakadal schijnt Jehovah een tegenstander te zijn. Maar welk een verrassing dan ook, als de bitterheid uit Mara wordt weggenomen en het Bakadal een bronnenland mag heten. Dan is er weder zangstof voor het Davidskoor: "dank U, dat u toornig op mij geweest zijt; maar Uw toorn is afgekeerd, en u troost mij". (Jes. 12:1) Want: "De Godsrivier doet G overvloeien; de woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, de wildernis zal zich verheugen en zal bloeien als een roos". (Jes. 35:1) In de terugleiding wordt wel eens erkend: "Heere, het is mij goed, dat ik in het Bakadal verdrukt ben geweest; met kracht kwaamt u mij er met Uw waarheid voor, dat op de weg naar Jeruzalem geldt: "Niets in mezelf, alles in Hein!"

"Zij gaan van kracht tot kracht".

Van kracht tot kracht - deze uitdrukking wordt soms misverstaan, als zouden 's Heeren gekenden gestadig toenemen in de openbaringen van geloof en hoop en liefde. En dan maakt men deze gevolgtrekking: "Ik zal wel niet tot de Sionskinderen behoren, want bij mij gaat het veeleer van klacht tot klacht". Er is een klagen, dat alleen met de mond geschiedt en waar het hart geen deel aan heeft. De vormchristen stelt zich aan, of hij gebogen gaat onder zijn schuldenlast, of hij beeft voor het rechtvaardig Oordeel, of hij niet de minste verwachting van 's Hemels mededogen mag koesteren. U zou medelijden krijgen met zoon klager!

Nu, medelijden verdient hij, maar niet vanwege de nood zijner zelfontdekking - want die is er niet - maar vanwege de vloek zijner zelfmisleiding. Kwam de Heilige Geest er nog eens aan te pas, om zulk een prater waarlijk met zijn ellende bekend te maken. Dan zou hij niet zoveel woorden hebben over zijn verdorvenheid, maar met de tollenaar van Luc. 18 zijn verlorenheid bloot leggen in weinige stamelingen: "*O God, wees mij zondaar genadig; geef mij Jezus, of ik sterf*".

De ware klager belijdt: "Het wordt al minder met mij; vroeger droeg ik roem op allerlei, waarmede ik de Heere meende te kunnen ontmoeten, maar het een na het ander is mij uit de hand gevallen; ik moet het enkel van de gronde boze barmhartigheid hebben". De valse klager is in de greep van de dood; de oprechte klager spreekt uit het leven. Het devies van Johannes de Doper is de ervaring van alle Sionieten. "Hij moet wassen, maar ik minder worden". (Joh. 3:30) Zij worden in de voortleiding niet rijker en wijzer en sterker en heiliger, maar integendeel armer en onkundiger en zwakker en slechter in zichzelf. Zo gaat het van klacht tot klacht: "Ik heb niet, ik weet niet, ik kan niet, ik wil niet, ik deug niet".

Maar zo gaat het meteen van kracht tot kracht! Want de Heilige Geest brengt in de verootmoediging, niet om ons daarin te laten, maar om uit te drijven tot Jezus Christus, die gegeven is tot een volkomen verlossing. O, hoe dierbaar is de waren klager de kracht van 's Heeren Woord, dat neerwerpt en opricht; en de kracht van Zijn bloed, dat een bedekking is van de vuilste zonden; en de kracht van Zijn liefde, die uit de ruisende kuil vol modderig slijk nog optrekt; en de kracht van Zijn Geest, die verzekering geeft van Gods vrijsprekende rechtvaardiging, en lust schenkt om in Gods geboden te wandelen. Wanneer de levende Kerk op zichzelf ziet, verstomt de klacht niet, nooit, zolang de aardse reis duurt; mag zij daarentegen in een geschonken geloof de Zaligmaker als een stroom aanlopen, zo zet zij haar ledige vaten bij de Krachtbron en wordt niet beschaamd.

De Israëlieten in Mozes dagen gingen van manna tot manna, omdat op elke morgen van de zes werkdagen het hemelse brood bij het tentenkamp gespreid lag. Het arme en ellendige volk, dat op de Naam des Heeren leerde vertrouwen, gaat van kracht tot kracht, omdat het in ongehouden goedheid bediend wordt uit de volheid van de mogendheden des Allerhoogsten. Waar legert gij? Bij de schijnklagers, die nimmer vorderen en niets ontvangen? Of bij de echte klagers, over wie de vriendelijke ogen Gods open zijn en aan wie Zijn milde handen het nodige toereiken? De Heere make u waar bij het beantwoorden van deze vragen.

"Een iegelijk van hen zal verschijnen voor God in Sion".

Zij zullen niet halverwege blijven steken, zij zullen onderweg niet voor altoos verdwalen of verongelukken, maar het einddoel bereiken. Niet omdat zij zo zorgvuldig acht geven op zichzelf; o nee, als het van hen afhing, kwam er niet één terecht. Het keurvolk verschijnt in Sion, alleen omdat de Heere Zijn erfdeel voor Zijn rekening houdt. God wordt in en door Zijn eigen werk verheerlijkt; wat Zijn hand begon, voltooit Hij ook. Wie door Hem op de gebaande wegen zijn gezet, trekken wel door het Bakadal en gaan wel van klacht tot klacht, maar zij gaan tevens van kracht tot kracht, en zo komen zij, onder vallen en opstaan, bij Gods voorhoven en altaren. Dat zijn aangename ogenblikken, wanneer zij daar eens mogen rusten, ervarende, dat de Heere goed is voor een slecht mens. Het is groot, niet slechts uit het verstand, maar uit de beleving het werk te mogen prijzen van de Drieëenige, waardoor een verloren Adamskind nog in genade wordt aangenomen. Waarlijk, één dag in de liefelijke woningen van de Allerhoogste is beter dan duizend elders; ja, het vertoeven aan de dorpel van 's Konings paleis overtreft verre het langdurig wonen in de tenten, waar de wereld gediend wordt. (vers 11)

Evenwel, gelijk de Israëlieten na een feestweek Jeruzalem weer moesten verlaten, om terug te keren naar hun huis - zo blijven ook de Sionieten nog niet bij de voortduur in Gods gevoelige tegenwoordigheid. Hoe smartelijk kan het klinken: "k Heb U voorheen - voorheen, het is thans anders - in het heiligdom beschouwd met vrolijke ogen"; en hoe gretig kan dan gevraagd worden: "*Och, wierd ik derwaarts weer geleid; dan zou mijn mond U d' ere geven*".

Na verloop van tijd mochten Israëls stammen weer opgaan naar de stad Gods; nu, zo vergunt de Heere het ook aan Zijn keurlingen weder tot Hem te naderen, en te staan in Zijn licht, te knielen in Zijn genade. Dat gaat zo in afwisseling door, nu eens op de hoogte des heils, dan weer in het dal der schemeringen. Het is op en neer, ebbe en vloed, wat het standelijke leven betreft, terwijl het statelijke vast verankerd ligt in de verkiezende God. De afwisseling houdt aan, totdat eenmaal Jeruzalem voor het laatst, maar dan ook voor goed, zal worden betreden. De verhoogde Zaligmaker verzekerde: "Hij zal niet meer daaruit gaan; Ik zal op hem schrijven de Naam Mijns Gods, en de naam der stad Mijns Gods, namelijk des nieuwen Jeruzalems, dat uit de hemel van Mijn God afdaalt, en ook Mijn nieuwen Naam". (Openb. 3:12)

Daar zijn er geen pelgrims meer, dan is het Bakadal voor altoos achter de rug, dan is elke klacht verstomd, dan blijft alleen het grote Davidskoor over, dat bij de glazen zee, vóór de Troon, de Vader aanbidt, het Lam dank zegt en de Geest verheerlijkt.

Zult u daarbij zijn? Wie hier nooit tot de voorhoven komt, zal straks het heiligdom niet binnengaan. Rust toch niet, vóórdat de Heere u verwaardigt met een plaatsje onder Zijn volk, dat Psalm 84 als reislied zingt. Vraagt gedurig uit uw ijdele wandeling te worden verlost, en, met het pelgrimskleed om de schouders en de pelgrimsstaf in de hand, te mogen opgaan tot Zijn altaren. Welgelukzalig, in wiens hart de gebaande wegen zijn. Zij komen Thuis, door Hem, door Hem alleen, om 't

eeuwig welbehagen.

3. Tenslotte staan, wij nog stil bij de derde vraag: "Wat begeert het volk, dat Psalm 84 liefheeft?" Het smeekt: "Heere, Goa der heirscharen, hoor mijn gebed; neem het ter oren, o God van Jacob!"

De Sionieten bezitten ware Godskennis. Zij weten, dat Jehovah de Heere der heirscharen is. De heirscharen der engelen staan als dienstvaardige troongeesten vóór Zijn Aangezicht; de heirscharen der sterren heeft Hij geformeerd en haar banen heeft Hij bepaald; de heirscharen der mensen bukken, willig of onwillig, onder Zijn scepter. Deze Hoogverhevene ziet laag neder, want Hij is de God van Jacob". Indien er stond: "de God van Abraham", zou menigeen vrezen, of er voor hem wel barmhartigheid te verkrijgen is. Want Abraham rijst als geloofsheld zo verre boven ons uit. De God van Abraham" is de God van de grote in het Koninkrijk der hemelen. Jacob staat met zijn zonden en gebreken dicht bij ons dan zijn grootvader. De God van Jacob" is de God van albedervers, van gans onwaardigen. Welk een neerbuigende goedheid, dat de majesteitlijke Heere der heirscharen Zijn heilige Naam wil verbinden aan de geschandvlekte naam van een nietig sterveling!

Van de Zaligmaker werd gezegd: "Deze ontvangt de zondaars en eet met hen". (Luc. 15: "2) In Zijn gedrag openbaarde en bevestigde Immanuël dus, dat Jehovah de God van Jacob" wil zijn. De Sionieten, die zich bij Geesteslicht als snode Jacobs leerden verfoeien, grijpen gaarne deze benaming als een pleitgrond aan, wanneer zij bij de Troon krijgen te knielen. De vervrijmoediging daartoe worde ook u in ruime mate door de inwerking des Geestes geschonken.

Het volk, hetwelk in de schuldigen Jacob zijn eigen beeld en gelijkenis gevonden heeft, weet, dat het op rechten geen aanspraak kan maken. Zo wordt ootmoedig gevraagd: "Hoor mijn gebed en neem het ter oren". De Heilige kan bezoedelde overtreders alleen in de door Hem beschikten Middelaar als de Genadige en Goedertierene ontmoeten. Daarom volgt op onze tekst: "Zie en aanschouw het aangezicht van Uw Gezalfde". Jezus Christus is als Koning en Hogepriester aan de rechterhand Zijns Vaders; Hij droeg Zijn zoenbloed in het hemelse heiligdom, Hij toont de wonde-tekenen Zijner plaatsbekleding, Hij treedt in voor Zijn gemeente op grond van het volbrachte Borgwerk. En nu smeekt die gemeente: "O God van Jacob, zie op Hem, Uw onuitsprekelijke Gave, in wie Gij Uw welbehagen hebt, en wees ons genadig om Zijnentwil".

De Geest, die de Heiland bekwaammakend zalfde tot het drievoudige ambt, is door de Koning der Kerk voor Zijn erfdeel verworven en uitgezonden. Een ieder, die de waren Wijnstok door een oprecht geloof is ingelijfd, is Zijn zalving deelachtig en mag zo het 10e vers ook op zichzelf toepassen: "Heere, zie en aanschouw het aangezicht van mij, Uw in Immanuël gezalfde". U zou nimmer zulke vrijmoedige taal op uw lippen durven nemen, indien het Woord u niet verzekerde, dat het werkelijk mag.

Mefiboseth was geen sieraad aan Davids dis; toch zat hij daar, gedekt door het welgevallen, dat op Jonathan rustte. (2 Sam. 9) U, Sionskinderen, zijt der Oppermajesteit aangenaam en welkom, omdat u omwikkeld zijt door het welbehagen Gods in de meerderen Jonathan. De God Jacobs, de Vader des Heeren Jezus Christus, is vriendelijk en goedgunstig voor allen, die schuilen achter Zijn Gezalfde. Moogt u Hem maar veel nodig hebben!

Degenen, in wier hart de gebaande wegen zijn, schamen zich niet voor hun behoefte en afhankelijkheid. Integendeel, zij erkennen ronduit: "Welgelukzalig is de mens, die op U vertrouwt". (vers 13) zo hunkeren zij naar de zekerheid, dat

Jehovah hen aanschouwt in ontferming en niet in gramschap. Zo is ook de wetenschap hun onmisbaar, dat de Gods Jacobs hun een toegenegen oor verleent. Met Hanna hebben de Sionieten menigmaal te spreken uit de veelheid van hun gedachten en van hun verdriet. (1 Sam. 1:16) Welk een voorrecht, dat uit Sions zalen de lofzang met stil ontzag mag klimmen tot Hem, die de Hoorder der gebeên is! Hoe wordt het in het Bakadal en gedurende de ganse reis bevestigd: "Op uw noodgeschrei deed Ik grote wondren".

O, volk, vertrouw op Hem, stort voor Hem uit uw ganse hart, want Hij is een Toevlucht te allen tijde.

Gezamenlijk trekken de kinderen Sions naar de liefelijke woningen op, zingende hun reislied. Maar de enkeling verdwijnt niet in de massa, de gemeenschap der heiligen heft het persoonlijke niet op. Wij horen van ons" Schild (vers 10) en tevens van mijn" Koning en mijn" God. (vers 4)

Kent u dat onderwerpelijke, zielsinnige "mijnen" in het geloof? Een oppervlakkig christendom is er gauw mede klaar; op alle heilsgoederen wordt zonder aarzelen beslag gelegd; men redeneert in dezer voege: "Het staat toch in de Bijbel; waarom zou het dan niet voor mij zijn?" Wie genade leerden kennen, lopen evenwel niet zo hard van stal. Zij verlangen hartelijk naar het bevindelijke leven, waarin het "mijnen" op zijn plaats is; maar zij durven zich niets vrijpostig toe eigenen, wetende, dat alleen waarde heeft, wat hun geschonken wordt.

Zij krijgen vanwege hun bedeesdheid onwelwillende opmerkingen te horen, maar laten er zich niet door van de wijs brengen. Gedurig vragen zij: "Heere, alleen wat van U komt, zal bestaan; wil u door Uw lieven Geest in mijn hart geven, dat ik U aanroepen moge als mijn" Koning en mijn" God; o God Jacobs, bevestig daartoe eerst aan mijn ziele, dat ik in Christus de Uwe ben".

"De Heere zal het goede niet onthouden aan degenen, die in oprechtheid wandelen". (vers 12) Deze belofte wordt u in uw reistas medegegeven, wanneer u op de gebaande wegen gaat. De Heere, die u naar Zijn voorhoven riep, is een Waarmaker van Zijn Woord. Hij zorgt voor u. Neemt de belofte telkens als een kostbaar juweel in uw hand en verblijdt u er mede. Herhaalt Zijn toezegging in alle omstandigheden des levens; op zonnige paden van voorspoed: "Hij zal het goede niet onthouden; in het Bakadal: "Hij zal het goede niet onthouden; bij de nadering van de dood: "Hij zal het goede niet onthouden. En dan eens in Jeruzalem: "Hij heeft het goede nimmer, nimmer onthouden, geprezen zij Zijn Naam!

Heere, ons hart is van nature koud voor U. Doe onze genegenheên branden, om Uw voorhof in te treên. God van Jacob, trek ons uit de wereld, die vleit maar verderft, op het pad des levens. En leer ons tot Uw eer, o Drieëenige, het reislied van Uw volk mede te zingen.

Amen.

9. JERUZALEM, DAT BOVEN IS.

Ps. 116: 10, 11.

De Wet des Heeren en Ps. 85:1.

Galaten 4:21-31.

Ps. 87:1, 2, 3, 4.

Ps. 9:11.

Ook heden, gemeente, mogen wij onderrichting ontvangen aangaande de stad des grote Konings, als wij u het Woord bedienen, uit hetgeen de Heilige Geest in Galaten 4: 26 deed optekenen:

"Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder".

Deze Schriftuurplaats bepaalt ons bij:

1. de oorsprong,
2. de hoedanigheid en
3. de roeping van de Godsstad.

Och Heere, wil onverschilligen nog jaloers maken op het heil Uwer kinderen; wil bekommerden gerust stellen en begerigen doen vinden; wil Uw gunstgenoten bewaren voor verachtering in de genade en bevestigen in het geloof. Wij vragen het U om Jezus' wil. Amen.

1. In het midden van Klein-Azië lag de landstreek Galatië. De apostel Paulus mocht ook daar de Kruisbanier planten. Door zijn dienst ontstonden er gemeenten, die het Heidendom vaarwel zegden en de enigen Naam, ter zaligheid gegeven, in het geloof omhelsden. Na het vertrek van de apostel kwamen dwaalleraars in de gemeenten. Het waren Joodsgezinden; deze lieden verkondigden, dat het voor de Christenen uit de Heidenwereld noodzakelijk was de wetten van Mozes na te leven.

Het geloof in Gods onuitsprekelijke Gave was niet genoegzaam; men moest zich bovendien laten besnijden, de heilige tijden stipt in acht nemen, de voorschriften over geoorloofde en verboden spijzen opvolgen en zo meer. Om zich ingang te verschaffen, maakten die dwaalleraars Paulus verdacht; zij stelden het zelfs twijfelachtig, of hij wel waarlijk een boodschapper des Heeren was. Hun betogen maakten indruk en hun aanhang groeide.

De apostel hoorde er van; met een bewogen gemoed stuurde hij een brief aan de misleide kerken. Hij was verwonderd over hun gedrag (1:6) en riep uit: "O gij uit-zinnige (onverstandige) Galaten, wie heeft u betoverd, dat u der waarheid niet zou gehoorzaam zijn?" (3:1) Paulus zag zich gedwongen zijn apostelschap te handhaven tegenover de aantijgingen der dwaalleraars. Het ging hem daarbij niet om de waardigheid van zijn eigen persoon; Nee, maar zijn Zender en Diens Woord mochten in de gezant niet worden aangerand. In Gal. 1:13-16 hebben wij een proeve van de wijze, waarop Paulus te werk ging. Het behaagde Gode Zijn Zoon in hem te openbaren - in hem, die uitnemend zeer de gemeente Gods vervolgde en verwoestte.

De Heere droeg hem, de voormalige vijand, bovendien de verkondiging van Jezus Christus onder de Heidenen op. Naar wereldse maatstaf wachtte Paulus een glansrijker toekomst bij de tempel en de synagoge dan in de zendingsarbeid, want op jeugdigen

leeftijd steeg hij onder de Joden reeds tot hoge achting. "Hij is evenwel niet te rade gegaan met vlees en bloed", maar stelde zich onvoorwaardelijk ter beschikking van de Allerhoogste, die hem riep en hem te sterk was.

Paulus kon verslag doen van de gangen en wegen, waarin de Heere hem leidde. Ach, dat wordt onder ons zo weinig gevonden. Over kerkelijke aangelegenheden wordt druk gepraat en over de leer, die naar de Godzaligheid is, kan men voorwerpelijc allerlei ten beste geven; maar bij de vraag: "Hebt U, onderwerpelijc en persoonlijc, uw ziel als een buit mogen uitdragen?" staat de wagen stil en hoogstens wordt de verzuchting geslaakt: "Dat mocht wel zo wezen".

Hoe nodig is de smeking, dat de Heilige Geest uit Zijn teruggetrokkenheid naar voren trede, om in menig hart nog de onberouwelijke keuze en een levend geloof te werken. Met grote nadruk kwam Paulus voorts voor het zuivere Evangelie op, dat door de Joodsgezinden, tot schade van de zielen, werd vervalst. Er zijn sommigen, die u ontroeren (in verwarring brengen) en het Evangelie van Christus willen verkeren (verdraaien); "maar al ware het ook, dat wij, of een engel uit de hemel u een Evangelie verkondigden, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt". (1: 7, 8) Het 3e kapittel staat er in de brede bij stil, hoe niet de werken der Wet een zondaar rechtvaardigen voor God, maar dat alleen een oprecht geloof in Christus Jezus ons de Allerhoogste welbehaaglijk maakt.

Ook in het Schriftgedeelte, waaruit onze tekst is genomen, handelt de apostel over deze waarheid. "Mijn kinderkens, die ik wederom arbeide te baren, totdat Christus een gestalte in u krijgje". (4:19) "Kindertjes" noemde hij de Galaten. Daarmede deed hij gevoelen, dat de genegenheden zijns harten tot hen uitgingen, al moest hij gestreng tegen hen optreden en al oordeelden zij, op aanstichten van de dwaal leraars, niet gunstig over hun geestelijken vader. In dit kindertjes" liet Paulus tevens uitkomen, dat de Galatiërs nog maar zwakke beginnelingen waren; gelijk een klein kind door de redenering van een volwassene licht omgepraat en van zijn stuk gebracht wordt, zo was het met hen geschied onder invloed van de Joodsgezinden. Zulke "kindertjes" ontbreken onder ons waarlijc niet. Wat zijn er velen, die niet stevig in hun schoenen staan en door allerlei wind van leer worden omgevoerd. Er gaat tegenwoordig nog al een en ander voor gereformeerd door, dat het niet is; maar men mist een degelijke kennis en de voelhorens, om het snode van het kostelijke te onderscheiden. Menigeen, van wie betere verwachting was, laat zich op de brede stroom mede afdrijven. Wat is daar de oorzaak van? Wel, de Bijbel wordt niet genoeg ter hand genomen. Men klaagt, dat er voor gezette Schriftstudie geen gelegenheid overig blijft, omdat het leven zo druk is. Och, als er maar lust en liefde waren, dan zou de tijd wel gevonden worden om het voorbeeld van Beréa na te volgen. (Hand. 17:11)

Er is nalatigheid in het betrachten van 's Heeren vermaning: "Onderzoekt de Schriften". (Joh. 5:39) En aan het lezen in de boeken onzer gereformeerde vaders komt men natuurlijc in het geheel niet meer toe. Zo sterft het goed onderlegde volk uit en worden velen zonder weerstand van de oude paden afgetrokken.

Toen de apostel onder de Galatiërs arbeide, om hen voor het Evangelie te winnen, was hij in moeiten als een barendje vrouw. En het was niet anders met hem gesteld, toen hij hen begeerde terug te leiden naar de weg, waarop hij hen eertijds voeren mocht. Hij wilde gaarne bij hen wezen, om hun mondeling te zeggen, wat hem vervulde; ook wilde hij wel, dat hij zijn stem mocht veranderen", dat hij een zachtere toon kon aanslaan. (4:20) Noch het een, noch het ander was echter momenteel mogelijk; daarom vervolgde hij zijn brief, onder aandrijving en voorlichting des Geestes, opdat de dwalende nog zouden worden terecht gebracht.

"Zegt mij eens", vroeg Paulus in vers 21, "u hebt zoveel met de Wet op, maar geeft ge u wel goed rekenschap, van hetgeen die Wet u leert, als u er uit hoort voorlezen?" In de volgende verzen herinnert de apostel dan aan de geschiedenissen van Genesis 16 en 21. Bevreemdt u dit? Meent U, dat deze verhalen niet in de Wet staan? Weet dan, dat de Wet" bij de Joden niet alleen de Tien geboden en andere voorschriften omvatte, maar de aanduiding was voor de vijf boeken van Mozes, Genesis tot Deuteronomium. Wet (of Thora) en Profeten" was een benaming voor het ganse Oude Testament. Zo haalde de Heere Jezus, blijkens Joh. 10: 34, een woord uit de 82e Psalm aan, als geschreven de Wet".

Nu dan, Paulus herinnerde er aan, dat Abraham twee zonen had, Ismaël en Izaäk. De ene was op natuurlijke wijze verwekt bij Hagar, de dienstmaagd. En de andere was niet uit een dienstbare, maar uit een vrije geboren; niet op natuurlijke wijze, maar krachtens de belofte Gods, toen de moeder in Sara reeds lang verstorven was. De apostel vervolgt met de verklaring, dat deze dingen een andere beduiding, een diepere zin hebben; in het Grieks staat, dat zij een allegorie" zijn, derhalve een zinnebeeldige betekenis hebben. "Want deze zijn de twee Verbonden; het ene van de berg Sinaï, tot dienstbaarheid barend, hetwelk is Hagar; want dit, namelijk Hagar, is Sinaï, een berg in Arabië, en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met, haar kinderen. Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder". (4:25, 26)

Ismaël en Izaäk, Hagar en Sara, de dienstbare en de vrije vertegenwoordigen het Oude en het Nieuwe Verbond. Het Oude Verbond sloot Jehovah met Israël bij de berg Sinaï; Mozes was daarvoor de middelaar. In Jeruzalem, dat nu is", in de Joodse stad van Kanaän, kreeg dit Verbond zijn middelpunt. Het Nieuwe Verbond heeft de Heere Jezus Christus tot Middelaar Gods en der mensen, "terwijl Jeruzalem, dat boven is" de bondelingen in zich verenigt.

De benaming Jeruzalem, dat boven is" - eigenlijk staat er: "Jeruzalem omhoog" - moet ons niet uitsluitend doen denken aan de hemel, aan de plaats, waar de Drieëenige Zich op het luisterrijkst openbaart en waar engelen en gezaligden vergaderd zijn. De hemel is het nieuwe Jeruzalem", (Openb. 21:2) dat op de laatste bladzijden van de Heilige Schrift wordt getekend. Maar Jeruzalem omhoog duidt ook de Kerk des Heeren op aarde aan. In Hebr. 12:22 schreef de apostel: "Gij zijt gekomen tot de berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem"; dat zei hij niet over hen, die reeds ontslapen waren, maar hij verzekerde het aan de gelovigen, die nog in deze wereld verkeerden. In Jeruzalem, dat boven is, in het hemelse Jeruzalem mogen zij wonen, die in de stilte der eeuwigheid ten leven werden verkoren, die door het bloed des Lams zijn gekocht en in de weg van wedergeboorte en bekering als 's Heeren erfdeel openbaar kwamen; zij mogen er reeds wonen, alear zij de ouden mens voor altoos hebben afgelegd. Hun wandel, hun burgerschap is in de hemelen", (Phil. 3:20) terwijl zij nog in Mesech vertoeven. Niet alleen de triomferende Kerk, maar evenzeer de strijdende Kerk behoort tot Jeruzalem omhoog.

De uitdrukking Jeruzalem, "dat boven is" wijst op de oorsprong van de stad Gods. Zij is niet aards uit de aarde, maar voortgekomen uit het Welbehagen des Heeren Heeren. Als opperste Kunstenaar heeft de Eeuwige het bestek ontworpen, als Bouwheer heeft Hij de stad gefundeerd en opgericht. De Kerk is geen menselijke stichting, zij is integendeel een planting van de Allerhoogste. Van voor de grondlegging der wereld was zij de verlustiging van de Vader, had de Zoon haar lief en wijdde de Heilige Geest Zijn zorgen aan haar. Izaäk werd niet naar de natuurlijke orde van zaken geboren, maar uit de belofte Gods verwekt; zo is ook de Bruidskerk als een wonder

van herscheppende genade te midden van een krom en verdraaid geslacht geteeld.

Wie had kunnen verwachten, dat Jehovah Zich uit albedervers een volk zou formeren - een volk, dat in heilig sieraad zeer gewillig zal zijn op de dag Zijner heirkraft! De Gemeente der verkorenen mag Jeruzalem, dat boven is" geheten worden; haar afkomst is niet meer uit Adam ter verdoemenis, haar wording is integendeel uit het soevereine Ontfermen ter zaligheid. De Heiland zei: "Gij moet wederom geboren worden". (Joh. 3:7) Wij kunnen ook vertalen: "u moet van boven geboren worden". En die van boven geboren Sionieten, een weleer wederhorig kroost, komen uit genade te wonen bij God, in Jeruzalem-omhoog.

Kunt u, tot roem van 's Heeren ongebonden goedheid, verklaren, dat u onder de Jeruzalemmers zijt opgenomen? Deze vraag is al eerder in dit boekje gesteld. Maar dezelfde dingen aan u te schrijven, is mij niet verdrietig, en het is u zeker". (Phil. 3:1) Juist in deze tijd van zoveel oppervlakkig christendom moet de ernst der eeuwige dingen nadrukkelijk worden beklemtoond. Het lijkt wel, of de geïnstitueerde kerken samenvallen met de Bruidskerk, en of degenen, die in de doop en lidmatenboeken staan aangetekend, daardoor tegelijk behoren tot Jeruzalem-omhoog. Laat u door zulke waanvoorstellingen, die het vlees strelen en gerustheid kweken, niet meeslepen. Zonder vernieuwing des harten zal niemand een vestigingsvergunning in Sion verkrijgen. De Heere waakt voor de heiligheid van Zijn huis. Weest daarom niet tevreden met het behoren tot een kerk, hoe gereformeerd deze ook zij - maar rust niet, voordat de" Kerk u onder haar leden telt. Nimmer zult u uzelf het lidmaatschap kunnen waardig maken. Vraagt daarom, dat de Heilige Geest in een afbrekende weg, door het Woord, u zondaar voor God make, en in een opbouwende weg u de Borg en Middelaar doe ontmoeten. Die Geest trekke u uit uw gevallen staat en leide u, met Izaäk, als een beweldadigde de stad des grote Konings binnen.

De Kerk van Christus vindt haar oorsprong in de hemel. Zo is het verstaanbaar, dat zij het niet van beneden kan verwachten, maar haar ogen opheft naar de bergen, vanwaar haar hulp komen zal. (Psalm 121) Zij begeert uit 's Heeren schatkamers en voorraadschuren bediend te worden. Haar gestalte is getekend in de 123en Psalm: "Ik hef mijn ogen op tot U, die in de hemelen zit. Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand hunner Heeren, gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand harer vrouw, zo zijn onze ogen op Jehovah, onze God, totdat Hij ons genadig zij".

Een duiker doet zijn werk in de diepte, onder water; maar intussen blijft hij verbonden met de lucht boven hem, om te kunnen adem halen en de dood der verstikking te ontgaan. Dat is een beeld van degenen, die thuis behoren in Jeruzalem, dat boven is. Zij arbeiden, zorgen, strijden en lijden hier beneden, maar zij zouden er bij omkomen, indien er geen band aan de hemel ware en hun ziel, door middel van Woord, Sacrament en gebed, niet te ademen kreeg in hemelse dampkring. Daniël kon geen dertig dagen, zelfs niet één dag, zijn opperzaal missen, waar hij drie tijden 's daags neerknielde; de open vensters zijn even onontbeerlijk voor een iegelijk, die uit God en in Sion geboren is. (Dan. 6:11)

Het staat er niet best bij, wanneer Gods kind biddeloos is, en daar misschien niet eens om treurt. Dan is de Sioniet uit Jeruzalem weggelopen en omdolende in gevaarlijke streken. De goede Herder moet er aan te pas komen, om het dwalende schaap op zijn plaats terug te brengen. De Geest der genade en der gebeden is nodig, om de ingezonkenheid te overwinnen en de ziel te verlevendigen. Welk een verruiming, als na zulk een afgezakte toestand weer van harte mag worden gezongen:

"Mijn hart zegt mij, o Heer, van Uwentwege:

"Zoek door gebeên met ernst Mijn Aangezicht";

dat wil, dat zal ik doen, ik zoek de zegen

alleen bij U, o Bron van troost en licht". (Ps. 27:5)

De ware Kerk vindt haar oorsprong in de hemel. Daarom leren de inwoners van Jeruzalem-omhoog ook bedenken en zoeken de dingen, die boven zijn, en niet die op de aarde zijn. (Col. 3:1, 2) "Met de dingen, die op de aarde zijn" bedoelde de apostel geenszins ons dagelijkse leven zonder meer. De Sionieten staan niet buiten de wereld, haar gebeurtenissen en haar goederen; zij, die genade kennen, betonen zich allerminst onverschillig voor het lief en leed, dat ons is toegemeten; en de arbeid, waartoe een ieder geroepen wordt, is voor het volk des Heeren niet te gering.

Nee, de Sionieten zijn niet te voornaam, te geestelijk of te heilig, om zich met de tijdelijke zaken in te laten. De apostel wil geen wereldontvluchtende monniken en kluizenaars van 's Heeren gunstgenoten maken. Maar onder de dingen, die op de aarde zijn" hebben wij te verstaan de werken des vleeses, waarvan Gal. 5:19-21 een opsomming geeft; de Zaligmaker wees die dingen aan, toen Hij zei: "Uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen". (Matth. 15:19) In Gal. 5: 22 "worden de dingen, die boven zijn" vermeld: "De vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid".

Gelijk bomen en planten opwaarts streven, het licht tegemoet, zo strekt zich al de liefde en lust van de nieuwen mens naar de dingen, die boven zijn". Wat van de Heere als genadegave afdaalt, moet als offer der dankbaarheid tot Hem wederkeren. Hij, die goddelozen om niet rechtvaardigt, voert de Zijnen ook op het pad der heiligmaking. Ach, de oude mens laat zich nog zo brutaal, hardnekkig en smartelijk gelden. Dan worden Gods kinderen neergetrokken in de dingen, die op de aarde zijn. En wat kunnen zij daar soms langdurig legeren; het schijnt wel, of zij nooit burgers van Jeruzalem waren.

Maar zij staan in 's Hoogsten handpalmen gegraveerd, daarom kunnen zij niet uitvallen. Tenslotte richt de Geest de nieuwen mens weder op, met de smeking: "Mijn ziel kleeft aan het stof, maak mij levend naar Uw Woord". (Psalm 119:25) Na de winterse toestand doet de Heere lentebloesems in hart en leven openbloeien; en straks betuigt Hij: "uw vrucht is uit Mij gevonden". (Hos. 14:9) O, wat is de Koning goedgunstig voor Zijn onderdanen! Hun verdorven natuur werkt altoos tegen; nochtans bewaart Hij hen bij Jeruzalem-omhoog, verbreekt de banden der ongerechtigheid en doet bij vernieuwing bedenken de dingen, die boven zijn".

De strijdende Kerk op aarde heeft haar oorsprong in de hemel. Daarom zal zij ook, door de trouwe van Jehovah, in de hemel eindigen. Jeruzalem-omhoog zal eenmaal in het nieuwe Jeruzalem worden opgenomen. Sions Vorst, Christus Jezus, is op de veertigsten dag na Zijn verrijzenis opgevaren en gezeten aan Zijns Vaders rechterhand. Ginds wacht Hij de Zijnen op, Hij bereidt een plaats voor hen, Hij bestuurt hen door Zijn Woord en Geest, Hij zendt tenslotte Zijn koets om hen naar Zijn eeuwige Bruiloftszaal te rijden. Als het van de Sionieten afhing, kwam niemand hunner Thuis. Indien des Heeren Aangezicht de gehelen weg met hen medeging tot slechts één stap vóór de parelen poorten, en zij moesten die éne schrede zonder Hem zetten, zo ware het nog een verloren zaak. Lof zij de Heere, hun heil ligt tot het allerlaatste toe, gans en al, voor Zijn rekening! Gods gekenden zullen door hun nog inwonend bederf niet buiten het nieuwe Jeruzalem blijven. En evenmin kunnen anderen hen buitensluiten. Paulus wijst daarop in het vervolg van onze tekst: Ismaël bestrijdt Izaäk; maar ook de vijandschap vermag de keurlingen niet om te brengen of hun heilsgoed te roven.

"Gelijkerwijs eertijds hij, die naar het vlees geboren was (Ismaël) vervolgde dengene,

die naar de Geest geboren was (Izaäk), zo ook nu. Maar wat zegt de Schrift? Werp de dienstmaagd (Hagar) uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd gal geenszins erven met de zoon der vrije". (4: 29, 30)

O, wat liggen het heden en de toekomst der gunstgenoten vast in de verkiezende genade! Petrus kreeg op deze vastigheid te wijzen, toen hij schreef: "De onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis is in de hemelen bewaard voor u"; de erfenis kan aan de Sionieten dus niet ontgaan. Maar omgekeerd kunnen de Sionieten evenmin aan de erfenis ontgaan; want, zo mocht de apostel vervolgen: "Gij wordt in de kracht Gods door het geloof, bewaard tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd". (1 Petr. 1: "4, 5) Jeruzalem omhoog zal eenmaal in het nieuwe Jeruzalem worden opgenomen.

*Hun blijdschap zal dan, onbepaald,
door 't licht, dat van Zijn Aanzicht straalt,
ten hoogsten toppunt stijgen!*

2. Wij zijn genaderd tot onze tweede vraag: "Welke hoedanigheid kenmerkt de stad Gods?" De Heilige Geest zegt door de mond van Paulus: "Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij".

Wat bij de Sinäi leert, wat woont in het Joodse Jeruzalem, dat nu is", behoort tot het geslacht van Hagar en Ismaël, en is niet vrij. Dit moesten de Galatiërs bedenken, die door de dwaalleraars onder het juk der Wet in dienstbaarheid dreigden te geraken. Maar ook wij zullen deze dingen ter harte nemen.

Ach, wij willen altijd weer terug naar het werkverbond, dat wij in Adam verbraken; uit de werken der Wet begeren wij onze gerechtigheid voor God op te richten. Wie het van zijn Wetsbetrachting moet hebben, vervalt echter in een harde slavernij. De zodanige heeft nooit genoeg gedaan; het blijft tot de laatste snik toe tobben en zwoegen, om gunst bij God te verdienen. En het doel wordt niet bereikt; want zelfs aan onze beste werken kleeft nog de bezoedeling van ons verdorven hart, zodat de driemaal Heilige er niet voldaan mede kan zijn. In plaats van de Heere welbehaaglijk te wezen in gedachte, woord en daad, vermeerderen wij dagelijks de berg van onze misdrijven.

En gesteld al, dat wij van heden af onberispelijk werden bevonden door de rechtvaardigen Rechter - wat evenwel onmogelijk is zo zoude ons verzondigd verleden nog aanklagend onverzoend en onze erfschuld nog verdoemend onbedekt blijven. De mensenmoorder streelt onze hovaardij, ons voorliggende, dat wij niet ganselijk onbekwaam zijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Satan praat ons voor, dat het aangenaam is als Sinäiet, met Hagar en Ismaël en de Farizeeërs, te wonen "in Jeruzalem, dat nu is".

Dwazen zijn wij, die, tegen de ervaring in, ons telkens weer laten paaien en als slaven voortgaan. De Geest, die in alle waarheid leidt, is noodzakelijk om ons uit de strikken van het zelfbedrog te bevrijden, en te leren belijden, dat uit de werken der Wet geen vlees voor God rechtvaardig zal zijn.

"Jeruzalem, dat nu is" is dienstbaar en bevolkt met slaven. "Jeruzalem, dat boven is" daarentegen is vrij en bewoond door koningskinderen. De Sionieten zijn vrij van de eisende Wet, ter verkrijging van het eeuwige leven, omdat hun Borg in dadelijke gehoorzaamheid de ganse Wet voor hen vervulde. Let op hetgeen wij schreven! De bondelingen zijn niet los van de Wet, als het er om gaat, de Heere dank te bewijzen voor de verkregen verlossing; dan is de Wet veeleer het onmisbare, door de Eeuwige Zelf beschikte richtsnoer. Maar zij zijn vrij van de Wet, ter verkrijging van het

eeuwige leven; zij zijn geen knechten in zuren loonarbeid, om door eigen inspanning het welbehagen van Jehovah te ontvangen. Zij mogen leven van en uit de genade, die een Ander voor hen verworven heeft. De Zone Gods wilde de Knecht des Heeren worden en het slavenwerk doen, opdat de Zijnen vorstelijk uit Zijn volheid zouden worden bediend en overvloed zouden hebben. De Middelaar volbracht plaatsbekledend de rechtmatige eisen van de Allerhoogste.

"Gij zult geen andere goden voor Mijn Aangezicht hebben". Hij heeft aan het gebod voldaan.

"Gij zult de Naam des Heeren, uws Gods, niet ijdelijk gebruiken". Hij heeft aan het gebod voldaan.

Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste". Hij heeft aan het gebod voldaan.

Zo zijn de Sionieten vrij van de Wet, ter verkrijging van het eeuwige leven. Maar tevens zijn zij vrij van de vloek der Wet, vrij van de straffen, op overtreding gesteld, omdat hun Borg in lijdelijke gehoorzaamheid het oordeel droeg. Zonde is schennis van de Oppermajesteit en daarom de hoogste straf, de dood, waardig. Jezus Christus ging als het Lam Gods, naar lichaam en ziel, aan het hout des kruises, de geestelijken en eeuwigen dood in, om er Zijn gekenden van te ontslaan. En nu is de lichamelijke dood voor hen ook niet meer de bezoldiging van hun vele euveldeaden, maar de bode, die hen roepen zal naar het Hof der hoven. Gelukkige Jeruzalemmers, wat al .wel-daden zijn u geschonken!

Er is meer. Naar hun staat zijn de Sionieten ook vrij van de vorst der duisternis. Hun standelijk leven zucht nog onder vele banden en kluisters. De macht der zonde legt gedurig haar klauw op hen, en de vruchtgevolgen der zonde doen bittere tranen schreien. Maar naar hun staat behoren zij de boze niet langer toe. Zij zijn duur gekocht, Gode losgekocht uit de verderfenis. Hoe vaak de duivel hen bestookt en hun kwaad aandoet, hij is hen kwijt en zal hen nimmermeer onder zijn heerschappij in de afgrond slepen. Alle dingen - dus ook wat zij door satanas nog lijden - moeten hun, naar 's Heeren beschikking, medewerken ten goede.

In Christus gerechtvaardigd, vrijgesproken zijnde, erlangen de Sionieten voorts het voorrecht, om met vrijmoedigheid te mogen toegaan tot de Troon der genade. God is voor hen niet meer de vertoornde Rechter, maar de verzoende Vader. Zijn strafeisende gerechtigheid kreeg genoegdoening door Immanuël, de hitte van Zijn gramschap is geblust, onbelemmerd kan Hij Zijn goedertierenheid uitlaten. Wanneer het gunstvolk op zichzelf ziet, zinkt de vrijmoedigheid weg; maar wanneer Woord en Geest de keurlingen komen te bepalen bij hetgeen zij in Christus hebben, zo wijkt de verslagenheid en in ootmoedige blijdschap gaan zij op tot Gods altaren. Zij worden niet afgewezen, maar verwelkomd door Jehovahs vriendelijke ogen en verrijkt door Zijn milde handen. Gelukkige Sionieten, wat al weldaden zijn u geschonken!

Waar leert u? Onder de Wet die steeds vordert en nooit tevreden is? Of onder de genade, die mildelijk geeft en niet verwijt? Waar woont u? In het Jeruzalem der slavernij, of in het Jeruzalem der vrijheid? Wat zijt u? Een kind van Hagar, de dienstmaagd? Of een zoon, een dochter van Sara, de vrije? Wat begeert u? Bij de Sinaï met de Joden uw tent op te slaan, of op Golgotha met het behoeftige volk te knielen?

Er zijn slechts twee mogelijkheden, een derde is er niet. O, kiest toch de vrijheid, waarmede Christus vrijmaakt, en blijft niet met het juk der dienstbaarheid bevangen. Alleen indien de Zoon ons zal hebben vrijgemaakt, zullen wij waarlijk vrij zijn. (Joh. 8:36)

3. Nog enkele woorden tenslotte over de roeping van de Godsstad "Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder". De Kerk des Heeren is derhalve tot het moederschap geroepen.

Wij hebben er elkaar reeds op gewezen, dat de geïnstitueerde kerken niet vereenzelvigd mogen worden met de Bruidskerk. Tegen overschatting van de zichtbare kerken moeten wij waarschuwen, maar tegen onderschatting evenzeer. Het geeft geen pas, ze minachtend als een steenhoop" te betitelen. De kerkformaties - Hervormd, Gereformeerd, Christelijk Gereformeerd, of hoe zij verder heten mogen - staan niet los van Jeruzalem, dat boven is. Integendeel, in haar midden en op haar erve worden, naar Gods beschikking, de ware Sionieten geboren; van haar arbeid wil de Heilige Geest Zich bedienen, om kinderen des toorns te herscheppen tot kinderen des welbehagens; zij vormen de voorhof, die naar het heiligdom voert. Wij spreken niet met Rome van een alleenzaligmakende moederkerk; niettemin komt, volgens de Schrift, aan de kerken een moederlijke taak toe. Indien de kerken ziek zijn of zich misdragen, zodat zij aan haar roeping niet kunnen beantwoorden, zullen de rechtgeaarde kinderen haar geen trap geven, maar met droefheid haar blijven liefhebben, voor haar bidden en naar vermogen medewerken aan haar herstel. Het worde nooit vergeten, dat alle leden - ook u, ook ik - schuld dragen aan de afgezakte toestand der kerken; wie zich daaraan poogt te onttrekken, gaat niet vrijuit voor God en mensen.

Jeruzalem, dat boven is, 's Heeren Kerk, is de moeder aller gelovigen. En van de zichtbare kerken geldt tot op zekere hoogte hetzelfde. De zegswijze worde niet misverstaan. Noch de Kerk, noch de kerken kunnen ook maar één levende ziel voortbrengen. In zichzelf zijn zij als Sara, de onvruchtbare. Maar wanneer Sara uit de belofte leeft, doet Jehovah Zijn wonderdaden. Uit het welbehagen Gods, uit de Heilige Geest worden de keurlingen met Izaäk verwekt; de wedergeboorte komt uitsluitend aan de Drieëenige toe. Het behaagt de Heere evenwel langs de middellijke weg te werken; uit een verstorven moeder, uit de Kerk en de kerken, bouwt de Almachtige Zijn volk. Daarom mocht Paulus in het 27e vers van ons teksthooftstuk Jes. 54: 1 aanhalen: "Wees vrolijk, u onvruchtbare, die niet baart; breek uit en roep, gij, die geen barensood hebt; want de kinderen der eenzame zijn veel meer dan dergene, die de man heeft". De Izaäks zijn in Gods ogen veel meer in waardij dan de Ismaëls. Door het geloof heeft Sara kracht ontvangen, om zaad te geven". (Hebr. 11:11) Toen Sara echter niet in het geloof stond en Hagar aan Abraham toewees, werd de zoon der belofte niet geboren. Ach, onze kerken zijn zo ingezonken; daarom komt het Woord Gods zo weinig als een levenwekkend zaad openbaar en is het aantal Sionieten, dat geboren wordt, gering. Hemelse ontferming mocht zich nog over en in de kerken verheerlijken; dan komt Sara op haar plaats en haar roem, haar weelde zal gelegen zijn in kinderen baren.

De Heere heeft de verzorging Zijner, kinderen aan Zichzelf voorbehouden, maar bedient Zich ook daarbij van de arbeid der kerken. De een moet met melk worden gevoed, de ander heeft vaste spijs nodig. De ouderlijke onderwijzing, de ambtelijke bediening van Woord en Sacrament, de catechisatie, het huis en ziekenbezoek zijn de verordende middelen, waardoor, onder beding van genade, de kinderen Sions mogen opwassen in de Heere en Zaligmaker Jezus Christus.

Wee de kerk, die haar leden stenen voor brood geeft; wee de ambtsdrager, wiens beeld getekend is in de trouweloze herders van Ezech. 34:210; wee de vader en moeder, die de doopsbelofte schromelijk verwaarlozen. Worde het toch bedacht, dat de Rechter voor de deur staat en dat Hij rekenschap zal afeisen. Wie zich vergrijpt aan Zijn Izaäks en hun het goede onthoudt, raakt Zijn oogappel aan.

De leiding van Zijn kinderen in het spoor der gerechtigheid komt eveneens aan den Heere toe. Maar ook daarin betreft Hij de Kerk en de kerken. Daarom vermaande Paulus de ouderlingen van Eféze: "zo hebt dan acht op uzelf en op de gehele kudde, over welke de Heilige Geest u tot opziensers gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed". (Hand. 20: "28) Immanuël gaf Zijn leven voor Sion; dat wege zwaar bij een ieder, die tot opzicht en tucht geroepen is. Mogen 's Heeren vermaningen op dit gebied, met name in de brieven aan Timotheüs en Titus gegeven, behartiging vinden door de bekwaammakende werking des Geestes.

Dat de Kerk op aarde de moeder der gelovigen mag en kan zijn, heeft zij niet van zichzelf; het is enkel door het welbehagen des Heeren. Gode komt de ere toe; Hij verheerlijkt Zijn macht en barmhartigheid door de zwakke, trage, schuldige kerken. Ondanks haarzelve wordt Sara bij de voortduur tot een zegen gesteld; daarom hebben de Izaäks haar in de Heere lief.

De burgers van Jeruzalem, dat boven is, vinden hun hart en leven uitgeklaard in de versregels, welke hieronder volgen.

O, toetst er u aan - moge het geschieden bij Geesteslicht - opdat u weet, of u behoort tot hen, die de Heere de naam van Sions kinderen doet dragen. Als u moet erkennen: "Nee, daar sta ik buiten", och, weest dan met zulk een ontkennen niet tevreden, maar vraagt om ontledigende en vervullende genade.

En als u in twijfel verkeert, bidt dan om wegname van de geslinderdheid der bekommernis, om fundering in de zekerheid des geloofs.

Indien u in de versregels uw beeld en gelijkenis getekend vindt, zo dankt voor de gunst, aan u bewezen, en blijft u verlaten op de verbondmakende en verbondhoudende God.

*In dit leven is een pad,
Slechts door weinigen betreden;
Maar wie ooit die weg betrad,
Wordt geleid naar 't hemels Eden.
t Is een weg van droef geweest,
maar van zoete vreugde tevens,
Vaak door donkre neevlen heen;
't Is de nauwe weg des levens
Heer, dat mij de laagste plaats
Op die heilsweg zij gegeven!
Niemand ooit heeft zoveel kwaads
Tegen zoveel goeds bedreven.*

*In dit aardse jammerdal
Is een volk van naakten, blinden.
In hun ogen niet met al,
Zijn z in Gods oog wèlbeminden.
Rein gewassen in Uw bloed,
Met Uw bruiloftskleed omhangen,
Hebben zij in 't eeuwig goed
Van Uw liefde deel ontvangen..
Heere, laat de laagste plaats
Onder hen mij zijn gegeven!
Nooit heeft iemand zoveel kwaads
Tegen zoveel licht bedreven.*

*In het vergelegen land
Staat een schitterende woning;
Z is gebouwd door Godes hand,
't Is 't paleis van mijnen Koning.
Welk een wonder van gena,
Als ook ik, verlost, geheiligd,
Eens die feestzaal binnenga,
Eeuwig voor het kwaad beveiligd.
Geeft m er d allerlaagste plaats,
Grote God van dood en leven,
Nooit werd iemand zoveel kwaads,
Zoveel gruwelijks vergeven.*

O, God, u bewaart en vermeedert de Kerk van Uw lieven Zoon op aarde. Wil ook de kerken nog stellen als een blijde en goede moeder. En verwaardig velen als Uw kinderen in Uw Jeruzalem te wonen.

Amen.

10. DE GODSSTAD BEREIKT.

Ps. 68: 2.

De Wet des Heeren en Ps. 79: 4.

Psalm 121 en 122.

Ps. 84: 3, 4, 6.

Ps. 149: 5.

Medereizigers naar de eeuwigheid,

Onze reeks prediciën over de stad des grote Konings loopt ten einde. Wat ligt meer voor de hand, dan dat wij besluiten met een overdenking, die de aankomst in Sion tot onderwerp heeft? In Ezra 8:32a leest u onze tekst voor heden:

"En wij kwamen te Jeruzalem".

Achtereenvolgens vragen onze aandacht:

1. Ezra's verootmoediging voor 's Heeren Aangezicht,
2. zijn vertrouwen op 's Heeren bijstand,
3. zijn zorg over 's Heeren heiligheden en
4. zijn blijdschap in 's Heeren daden.

O God van alle genade, laat ons de weg van Babel naar Jeruzalem mogen gaan met toepassing op onszelf. Uw goede Geest besture daartoe, om Christus' wil, onze schreden en leide ons in een effen land. Amen.

1. Onder Zerubbabel en Jozua was een menigte Joodse ballingen in Judea weergekeerd. Na vele tegenspoeden kon eindelijk de herbouwde tempel worden ingewijd en bij het nieuwe heiligdom werd het Paasfeest gevierd. Jaren later volgde Ezra met een andere groep Israëlieten. Hij was een vaardig Schriftgeleerde in de Wet van Mozes" en stond bij koning Arthasasta in de gunst, want de vorst gaf hem al zijn verzoek". (7: 6)

Zo zag deze nazaat van Aäron (7:5) zijn wens vervuld, toen hij verlof kreeg om aan het hoofd van een schare landgenoten naar de erve der vaders terug te trekken. Op Nieuwjaarsdag was de karavaan, bestaande uit mannen, vrouwen en kinderen, voor de afreis gereed, en vier maanden daarna bereikte men het doel van de tocht. (7:9) Aan de oever van de Ahava kwamen de vertrekkenden samen en bleven aldaar nog enige dagen gelegerd. (8:15) Waartoe dit oponthoud?

Ezra deelt het ons mede: "Toen riep ik een vasten uit aan de rivier Ahava, opdat wij ons verootmoedigden voor het Aangezicht onzes Gods, om van Hem te verzoeken een rechten weg voor ons en voor onze kinderkens, en voor al onze have". (8: 21)

Het is voor een volk van grote waarde, wanneer het geregeerd wordt door mannen, die voorgaan in de vreze des Heeren, die rekening houden met Gods geboden en zich niet schamen de knieën te buigen voor de Koning der koningen. Zulk een aanvoerder was Ezra. Er staat immers van hem geschreven: "Hij had zijn hart gericht, om de Wet des Heeren te zoeken en te doen, en om in Israël te leren de inzettingen en de rechten". (7:10)

Voorts lezen wij het volgende aangaande hem. Arthasasta had hem een aanbevelingsbrief uitgereikt (7:11 e. v.); Ezra was daar verheugd over, maar eindigde met zijn dankbaarheid in Jehovah: "Geloofd zij de Heere, de God onzer vaders, die

zulks in het hart van de koning gegeven heeft; Hij heeft tot mij weldadigheid geneigd voor het aangezicht des konings en zijner raadsheren". (7: "27, 28)

Ook bij de Ahava kwam Ezra als een waar kind des Heeren openbaar. Het was hem een behoefte tezamen met zijn reisgenoten Gods onmisbare zegen af te smeken over hun onderneming. Ongetwijfeld had hij Jehovah gekend in al zijn wegen, toen hij voorbereidingen trof voor het grootse plan; menigmaal zal hij in de binnenkamer de Heere als een waterstroom zijn aangelopen. Maar thans, bij de aanvang van de tocht, begeerde hij in vereniging met zijn volk aan de Troon te knielen. De afhankelijkheid van Mozes was in zijn binnenste: "Indien Uw Aangezicht niet meegaan zal, doe ons van hier niet optrekken". (Exodus 33:15)

Tussen Babel en Jeruzalem lagen onherbergzame streken, die bovendien door roofstammen onveilig werden gemaakt. Wekenlang moesten zij daar doorheen; de mannen waren weinig geoefend in de krijg, de vrouwen en kinderen vormden een beletsel om in stevige stap te marcheren, niemand hunner was ooit tevoren de te volgen weg gegaan. Zo steeg de bede opwaarts:

*"Wil ons Uw bijstand niet onttrekken,
Uw zorg bewaak ons van Omhoog,
bewaar ons als de appel van het oog,
wil ons met uw vleug'len dekken".* (Ps. 17: "4)

Doch het was een schuldig volk, dat tot de Oppermajesteit naderde; onreine lippen riepen Gods heiligen Naam aan en bezoedelde handen strekten zich ten Hemel. Zou Jehovah acht geven op de stem van albedervers? En moesten zij de last hunner zonden blijven dragen, Babel uit, Kanaän in?

O, de Heere mocht genadig verzoening doen over hun aanklagende verleden, voordat zij een nieuwe toekomst binnengingen. Ezra kondigde een vasten aan; de dagelijkse noden en beslommeringen moesten zoveel mogelijk worden teruggedrongen, opdat Israël onverdeeld zich aan zelfonderzoek kon wijden en met geweent smeking voor de Eeuwige treden zou. Wat zal het stil geweest zijn in het tentenkamp bij de Ahava! Alle bedrijvigheid was verre; de mensen liepen rond met ernstige gezichten of zaten neer, vervuld van boetvaardige gedachten. Uit menig hart rees de verzuchting: "Och Heere, werk door Uw Geest een oprecht berouw in ons; gedenk niet meer aan 't kwaad, dat wij bedreven; wees u de Voorhoede en Achtertocht op al onze paden". Met zielsgenoegen heeft Ezra later in zijn geschiedboek opgetekend: "En Hij liet Zich van ons verbidden". (8: 23)

Jehovah is een Waarmaker van Zijn Woord. Hij wil van het huis Israëls verzocht worden, dat Hij het hun doe. Hij verzekert: "Ik weet de gedachten, die Ik over u denk, gedachten des vredes en niet des kwaads, dat Ik u geve het einde en de verwachting". (Jer. 29:11) Daarom schreef de apostel in aanbidding: "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve". (1 Joh. 1: 9) Toen de ongerechtigheden waren uitgedelgd als een nevel en de Heere in verzoende betrekking tot Israël stond, bevestigde Hij goedgunstig Zijn belofte: "Ik ben met u; Ik zal u behoeden overal, waarheen u trekken zult".

Er is ook heden een volk, dat reist van Babel naar Jeruzalem. Grote weldaden zijn aan dat volk geschonken. Het is geteeld uit de liefde Gods en wedergeboren tot een levende

hope, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Het is verlost uit zijn ijdele wandeling, niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam. (1 Petr. 1: 3, 18, 19)

Naar het eeuwig Welbehagen zijn de Sionieten aan de slavernij des duivels ontrukkt en van de vloek der Wet ontslagen; uit het misnoegen van de Heilige zijn zij overgezet in de ontferming van de Genadige; van de weg des verderfs zijn zij geleid naar het pad ten leven. Zo is het hart der keurlingen van het Babel dezer wereld losgemaakt en hun aangezicht is naar Gods Jeruzalem gewend.

Maar 's Heeren gekenden weten met Ezra, door de onderrichting des Geestes, dat zij zich het Hemelse erbarmen dagelijks onwaardig maken, en bovendien geen schrede in het spoor der gerechtigheid kunnen zetten zonder de ondersteuning van de eeuwige Armen. Daarom worden zij aangedreven het voorbeeld van de Schriftgeleerde te volgen. Allereerst is verootmoediging voor Gods Aangezicht steeds weer nodig. Zo vaak de gemeente op de sabbatdag verzameld is, wordt zij voor de Wet geplaatst, opdat zij in zonderouw het hoofd voor de vlekkeloze Majesteit diep buige, en bij Golgothas Altaar der verzoening vrage om genade en geen recht.

In de binnenkamer kan het evenzeer gebeuren, dat een ziel krijgt te vasten van de aardse zaken en stilgezet wordt bij haar verwerpelijkheid. Hoe donker is het voor de mens, die in zelfveroordeling loopt. Geen zicht op de Borg; geen verwachting van de Goedertierene; geen hoop Jeruzalem te zullen bereiken; geen zekerheid, dat ooit een waar werk begonnen is. Welk een verruiming gevoelt het geprangde gemoed evenwel, als het licht van Boven het duister weer eens doet opklaren, en met David beleden mag worden: "k Bekend, o Heer, aan U oprecht mijn zonden ... Gij naamt die gunstig weg". (Ps. 32: "3)

Dan keert ook de gewisheid terug, dat de God des heils ten Herder wil wezen en een rechte weg aanwijst. De reis naar Sion is vol van bezwaren en gevaren, 's Heeren beminden moeten door vele verdrukkingen ingaan. Ja, naarmate de toekomst van Jezus Christus nadert, vermeerderen de benauwenissen; satan gordt zich aan om, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen ten val te brengen. Nochtans zullen zij niet verongelukken, daarvoor staat de Bewaarder Israëls in. Zij, die naar de Godsstad geroepen en getrokken werden, zullen Thuis komen; niet omdat zij zulke bekwame reizigers zijn, maar omdat hun Koning getrouw is en volvoert, wat Zijn hand begon. Jehovah laat Zich van Zijn klagend en vragend volk verbidden, en baant een rechten weg dwars door zorg en aanvechting heen. Hij laat Zich verbidden. Jeruzalemmers, schrijft dat in uw binnenste en houdt het uzelf gedurig voor. Hij laat Zich verbidden, om Christus wille rommelen Zijn ingewanden van barmhartigheid. Hij laat Zich verbidden, wanneer Zijn gekenden met een gebroken en verslagen hart bij Hem aankloppen. Hij laat Zich verbidden, Hun geeft Hij moed en krachten, die hopen op Hem wachten". (Ps. 31:19) Hij laat Zich verbidden; als Hij een waar gebed in het harte geeft, zal Hij de verhoring niet onthouden; het gebed des geloofs is in Zijn raadsplan opgenomen, daarom zal de gelovige niet worden beschaamd. O, wat is Hij het waard, dat de strijdende Kerk Hem prijst op de aarde, gelijk de triomferende Kerk in de hemel!

Is de zielsgestalte van Ezra u niet vreemd? Achter deze vraag ligt nog een andere: heeft de onweerstandelijke genade u op de weg van Babel naar Jeruzalem gebracht? Vele Israëlieten gaven aan de oproep van de Schriftgeleerde tot terugkeer naar Kanaän geen gehoor; zij gevoelden zich geen ballingen meer en misten hun vaderland niet langer. Tienduizenden in onze dagen gelijken op dat ontaarde nakroost van Abraham; brede scharen zijn hun komaf uit Gods paradijs vergeten, en bekommeren er zich niet om, dat zij onder de dwang van een onwettige tiran staan en straks zonder blij vooruitzicht zullen sterven. De zodanigen vermanen wij: "Leest toch de Bijbel! Daar vindt u uiteengezet, hoe ver u zijt afgeweken, hoe diep u zijt gevallen". En ontbreke de toepassing des Geestes dan niet, opdat het Woord u in ongerustheid brenge, u in

verootmoediging voor de Heere doe bukken, en u begerig make uw dwaalpaden te mogen verwisselen met de rechten weg Gods.

Nog zijt u in het heden der genade en wordt de verlossing, die in Christus is, u aangeboden; stelt het niet uit, u tot de Heere te wenden, zoals u zijt; uw tijd kort op, het is weldra te laat.

En u, die op de weg dér bekering en des geloofs naar Sion reizen moogt, u hebt de Ahava ure telkens weder nodig. Hoe meer u vordert, zo meer ook krijgt u uzelf te verfoeien, want uw consciëntie wordt gescherpt en de voortgaande verlichting ontdekt steeds nieuwe boosheden in u. Venedert u dan in schuldertekenis voor de Allerhoogste; de nederigen bewijst Hij, in de Zoon Zijner liefde, genade en vergunt Hij voort te trekken, Zijn Jeruzalem tegemoet.

2. Ezra's vertrouwen op 's Heeren bijstand vraagt in de tweede plaats onze aandacht.

In het 22e vers lezen wij: "Want ik schaamde mij van de koning een heir en ruiters te begeren, om ons te helpen van de vijand op de weg; omdat wij tot de koning hadden gesproken, zeggende: "De hand onzes Gods is ten goede over allen, die Hem zoeken, maar Zijn sterkte en toorn over allen, die Hem verlaten".

Als Arthasasta de "Langhandige" is de koning van onze tekst bekend gebleven. Aan de vorm zijner handen had hij zijn bijnaam natuurlijk te danken. Maar ook in figuurlijke zin kon hij de "Langhandige" heten, want zijn macht reikte over een afstand van honderden mijlen. Deze vorst nu, in wiens gunst Ezra stond, had de Schriftgeleerde een militair geleide aangeboden op de reis naar Jeruzalem, door de uitgestrekte onherbergzame en onveilige streken. Geen roofstam zou Ezra's karavaan hebben durven aanvallen, wanneer de soldaten van Arthasastha tot bescherming vergezelden. Het ware, op zichzelf beschouwd, niet verkeerd geweest, indien het koninklijke aanbod zou zijn aangenomen; Arthasastas aan bevelingsbrief (7:11) was ook dankbaar als een geschenk van God aanvaard. Maar ... toen de vorst er, vóór Ezra's vertrek, met de Schriftgeleerde over sprak, had deze verzekerd, dat infanterie en cavallerie overbodig waren.

Hij had gezegd: "De hand onzes Gods is ten goede over allen, die Hem zoeken". En deze Hand was méér waard dan de lange hand van de koning! Zou de Schriftgeleerde er bij de Ahava anders over denken dan enkele weken tevoren in het paleis? Zou hij aanleiding geven tot de spot: "Ezra kan wel vroom praten, maar als het er op aankomt, handelt hij precies als wij"; zou hij zijn geloof belachelijk maken en zijn God onteren? Nee, Nee, hij zou zich diep hebben geschaamd, indien hij de koning om een heir van voetvolk en ruiters verzocht had.

Leer en leven, theorie en praktijk waren bij de Joodse aanvoerder in samenstemming. Dat is, helaas, onder ons niet altoos het geval. Stichtelijke, zuivergereformeerde woorden zijn er genoeg; maar waar blijven de daden des geloofs, die het gesprokene moeten bezegelen? Met vuur verklaart men: "Vervloekt is, wie vlees tot zijn arm stelt", en ondertussen zoekt men zijn leunsels en steunsels vlijtig in het stof. De vergankelijke dingen worden onverdroten nagejaagd, hoewel men er van overtuigd zegt te zijn, dat de ziel daar schade bij lijdt. God wordt geroemd als het hoogste goed, maar inmiddels blijken tientallen mensen en zaken belangrijker te zijn dan Hij.

O, die botsing tussen woord en daad! Niet ten onrechte vermaande de apostel: "Zijt daders des woords". (Jac. 1: "22) De Heilige Geest moge er ons, met een Ezra, toe bekwamen.

"De hand onzes Gods is ten goede over allen, die Hem zoeken".

In de boeken Ezra en Nehemia komt u de uitdrukking de hand onzes Gods" veelvuldig tegen; doorgaans worden 's Heeren leiding en bescherming daarmee aangeduid. Jesaja vroeg: "Wie heeft de wateren met Zijn vuist gemeten? En van de hemelen met de span - de ruimte tussen de uitgespreiden duim en pink - de maat genomen?" (Jes. 40:12) Zó groot is Gods hand! En deze machtige Hand is zegenend opgeheven boven de Kerk, beschuttend uitgestrekt over elk der Sionieten. Wij zingen ervan:

*"Des Heeren sterke rechterhand
doet door haar daán de wereld beven,
houdt door haar kracht Gods volk in stand".* (Ps. 118: 8)

Ezra had de gewisheid, dat hij met zijn reisgenoten in de weg van Jehovah ging; het was mede voor hem gezegd: "Vrees niet, want Ik ben met u; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid". (Jes. 41: "10) En nu had hij geloof te oefenen, niet op prinses te vertrouwen, maar zich vast te houden, als ziende de Onzienlijke.

Nu had hij te letten niet op de wilde golven, maar op Hem, die over de onstuimige zee als over een effen baan voortschrijdt. Zijn geloof bezweek niet, omdat het een geschonken geloof was; het geloof bleef in Ezra en Ezra bleef in het geloof, toen hij optrok uit Ahava en voorttoog naar Jeruzalem. Aan bestrijding zal het niet hebben ontbroken, maar de/Here bewaarde Zijn knecht voor struikelen en vallen. De wolk en vuurkolom werd niet aanschouwd, gelijk weleer in de dagen van Mozes; daarom waren evenwel 's Heeren hand en arm toch niet verkort, dat Hij niet zou kunnen verlossen. Jehovah Zebaoth was vóór Zijn volk, wie zou dan tegen zijn?

Het geldt ook u, gekochten des Lams, dat de hand Gods ten goede is over allen, die Hem zoeken. Ach, stond u slechts méér in dat geloof. Aan moeilijkheden is geen gebrek, al zijn zij andersoortig dan die van Ezra en de zijnen. Achter alle zorgen en noden loert één vijand, satan, die het op uw ondergang toelegt. Indien u op uzelf waart aangewezen, had hij gewonnen spel. De hand Gods houdt hem echter in bedwang en voorkomt, dat hij verder kan gaan, dan 's Heeren toelating gedooft. Die hand is tot zwaard en schild tegader; in die hand zijn de namen der keurlingen gegraveerd.

O, volk, wat moogt u rustig en vrolijk optrekken met zulk een Beschermer. Vraagt maar veel: "Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp". Het geloof blijft weliswaar in de gekenden, maar dit verhindert niet, dat de Sionieten menig keer niet in het geloof zijn. En dan gevoelen zij zich weerloos, als Simson met de afgeknipte haren. Straks krijgen zij evenwel, tot hun verrassing en beschaming, op te merken, dat de goede hand Gods er was en bleef, terwijl zij Jehovah kwijt waren. Van Zijn geliefden Zoon heeft de Vader Zijn hand afgetrokken, toen Deze in het oordeel hing, opdat Zijn Kerk die hand nimmer zou derven.

Gelukkig, wie met Ezra en al de heiligen onder de hand des Heeren reizen mag. Maar nu de keerzijde: "Zijn sterkte en toorn zijn over allen, die Hem verlaten". Denkt daar niet gering van. Met huivering vroeg Mozes: "Wie kent de sterkte Uws toorns, en Uw verbolgenheid, naardat Gij te vrezen zijt?" (Psalm 90:11)

Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen. Overvloedig zijn de uitspraken, voorbeelden en bewijzen der Schrift, die deze geduchte waarheid bevestigen. Ezau en Saul, Achab en Judas gaan waarschuwend aan uw oog voorbij. De rechte weg blijft gesloten en verborgen voor degenen, die weigeren de Heere nederig te voet vallen, om van Hem Zijn wegen te leren. Hoe zal er dan een goede verwachting kunnen zijn? Zoekt toch de Heere, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nog nabij is. Bedenkt, wat tot de eeuwige vrede is dienende.

3. Wij letten in de derde plaats op Ezra's zorg voor de heiligheden des Heeren. De verzen 24-30 spreken daarover.

Een rijke tempelschat voerde de karavaan met zich mede, die de begeerte der roofstammen kon opwekken. En wel hadden de reisgenoten Jehovahs bescherming ook over hun have afgesmeekt, (8:21) maar dit ontsloeg hen geenszins van de verplichting om zelf waakzaam te zijn. Zorgvuldig werden de vaten, het goud en het zilver gewogen, opdat men in Jeruzalem zou kunnen controleren, of er niets aan ontbrak. Priesters en Levieten kregen de opdracht, de kostbaarheden onder hun hoede te nemen. U zijt heilig de Here", zei Ezra tot hen, en deze vaten zijn heilig, ook dit zilver en dit goud; waakt en bewaart het". Mannen, aan Jehovah geheiligd, moesten de wacht betrekken bij de bezittingen van Jehovahs huis. Zo had ook Jesaja gesproken: "Reinigt u, gij die de vaten des Heeren draagt". (Jes. 52:11)

De Kerk heeft, op haar reis naar Sion, Ezra's voorbeeld te volgen. De ware schat der Kerk", schreef Luther in zijn 95 Stellingen, is het heilige Evangelie van de heerlijkheid en de genade Gods". En die schat worde nauwgezet behoed; er worde niets bijgevoegd, niets afgedaan. Strijdt voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is", zo vermaande de apostel Judas in zijn zendbrief (3e vers)

Tot twee malen toe bond Paulus zijn geestelijke zoon op het hart: "O Timotheüs, bewaar het pand, u toebetrouwd". (1 Tim. 6:20, 2 Tim. 1:14) Eveneens beval hij aan Timotheüs: "Hetgeen u van mij gehoord hebt onder vele getuigen, betrouw dat aan getrouwe mensen, welke bekwaam zullen zijn om ook anderen te leren". (2 Tim. 2: 2) Schrift en belijdenis zijn aan de Kerk in handen gegeven; zij zie toe, dat zij het geheel ongerept vasthoude en er geen delen van verloren gaan of verminkt worden. Dit beduidt natuurlijk niet, dat de Kerk haar goederen als een dood bezit omklemme.

Nee, Maria is haar tot exempel. Van de moeder des Heeren staat opgetekend: "Zij bewaarde deze woorden alle tezamen, overleggende die in haar hart". (Luc. 2:19, 51) zo heeft de Kerk werkzaam te wezen met de dingen, welke haar van God geschonken zijn. Zij vrage om de hulp des Geestes, opdat het Woord als een kracht tot zaligheid zich betone, en de heilgeheimen aan veler hart en leven worden toegepast. De Kerk is een schatbewaarster; zij heeft een verantwoordelijke taak onder de huidige mensen, en tevens een hog roeping tegenover het nageslacht: "e leer, die naar de Godzaligheid is, worde ongeschonden gehandhaafd; het worde niet vergeten, dat de Heere Zijn leengoed, Zijn vaten, eenmaal van de hand der Kerk zal afeisen.

Wat voor de Kerk in haar geheel geldt, geldt ook voor de enkeling. Wij belijden het priesterschap aller gelovigen; zo zal iedere Sioniet medewaken over de schat der Kerk. Rome had de rijkdommen, in de Schrift neergelegd, verwaarloosd en Gods voorzienig bestel beschikte de Hervorming, om het goud en zilver van 's Heeren huis bij vernieuwing te doen flonkeren. Z

iet dan toe, dat de heilsopenbaring een gaaf bezit blijve. Uitnemende hulpmiddelen staan u daarbij ten dienste in uw Catechismus, in de Nederlandsche Geloofsbelijdenis (de 37 Artikelen) en in de Dordtse leerregels (de 5 Artikelen tegen de Remonstranten). Niemand vergenoege zich echter met een verstandelijke beschouwing Staat er naar, dat de beleving van Gods waarheden u niet onbekend zij. En worde de inwerking des Geestes daarbij niet gemist.

Ezra's mannen hebben de tempelschat in zijn geheel te Jeruzalem afgeleverd. (8: 34) Angstvallig, bij dag en bij nacht, was hun oog open over Jehovahs kostbare heiligheden. Vergelijkt daar eens mede veler slordigheid en nalatigheid in onze dagen. Ach, hoe bedroevend is het, wanneer een kerk haar plicht verzaakt, vaten van 's Heeren huis achteloos ter aarde laat vallen, het goud en zilver verkwanselt tegen koper en blik; en middelerwijl de houding van getrouwheid aanneemt. Hoe treurig, dat

menigeen meer zorg besteedt aan zijn aardse bedrijf dan aan het wacht houden bij Gods eigendom, en secuurder omgaat met zijn spaarpenningen dan met 's Heeren onvergankelijke goederen. Satans trawanten zijn er op uit, de Sionieten te beroven en waarde boze dingen in hun hand te stoppen.

O, hoe zullen wij de Koning eenmaal ontmoeten, wanneer onze traagheid en onverschilligheid voor de ere Van Zijn Naam openbaar komen! Priesters en Levieten, heilig de Heere, droegen de tempelschat in het midden van Israël. Zo verwekke en bekwame de Eeuwige in onze kerken nog mannen en vrouwen, om het erfgoed der vaderen eerbiedig en nauwlettend mede te voeren op de weg van Babel naar Jeruzalem. Ja, de grote Hogepriester Zelve, Jezus Christus, sta onder Zijn volk; Hij bewake Zijn weldaden voor Zijn erfdeel, Hij beware Zijn erfdeel bij Zijn zegeningen, bij Zijn zilver en goud.

4. "En wij kwamen te Jeruzalem" - in deze woorden trilt Ezra's blijdschap over de daden des Heeren.

Van Ahava trok het volk op en vier moeilijke maanden volgden. Het ging langs gebaande en ongebaande wegen, door verzengende woestijnen en gevaarlijke wildernissen, zonder Arthasastas heir en ruiters, maar met Gods engelenwacht. Er zullen wel benauwde uren zijn doorworsteld, die verergerd werden door de influisteringen van de duivel: "Wat zijt u begonnen? Het loopt nooit goed af. Uw vasten en bidden was nutteloos. Er is geen rechte weg voor uw voet. Gods hand is niet beschuttend over u opgeheven".

Maar Ezra en de zijnen kregen zich te sterken in Jehovah, hun Bondsgod en op Diens beloften te steunen. De Schriftgeleerde vermeldt ons dat alles niet uitvoerig; wij lezen enkel het sobere bericht: "De hand onzes Gods was over ons, en redde ons van de hand des vijands en desgenen, die ons lagen legde op de weg". (vers 31) Eindelijk was Kanaän bereikt. En wij kwamen te Jeruzalem". Het is als een juichkreet, na het gunstig volbrengen van een zware taak. Aan Ezra en zijn helpers kwam geen ere toe, zij vielen uit; alle roem moest aan de Heere worden toegebracht, die Zijn trouwe houdt aan wie Hem vrezen.

Hoevelen hebben Ezra's jubel in nog hogeren zin mogen herhalen! Daar staan zij vóór de Troon: "Abraham, David, Zacheüs, de moordenaar aan het kruis, Johannes, Rachab, Ruth, Maria Magdalena zij allen gingen een weg van zorgen en zonden, van twijfelingen en uitredingen; het Ahava-gebed was in hun hart en op hun lippen, tot zij door de Doodsjordan moesten trekken; toen ontviel de reisstaf aan hun hand, God nam hen op in Zijn heerlijkheid, het was: "En wij kwamen te Jeruzalem"

Daar staan zij vóór de Troon: "kerkleraars en gemeenteleden, vorsten en onderdanen, martelaren en kunstenaars, vaders in Christus en moeders in Israël, voornamen en eenvoudigen de doornen en distels hebben hen verwond en de aanvallen van satan deden hen duizend malen de nederlaag lijden; het bloed des Lams verzoende de grote schuld, die hen met schrik vervulde en de Geest des Heeren vernieuwde hun krachten; zij klaagden over zichzelf en verhieven 's Hoogsten Deugden met lofgeschal; zij bleven een ellendig en behoeftig volk, maar de goede hand Gods was genadiglijk over hen. Aan het einde van de tocht rees de stad des grote Koning voor hen op, nodigend stonden de poorten open; de pelgrims waren als degenen, die dromen, want het werd: "En wij kwamen te Jeruzalem".

Van vele kinderen des Heeren is een levensbeschrijving verschenen. Hoe verschillend zijn de geschiedenissen. Wij lezen van een geleidelijke toebrenging, of van een plotselinge, krachtdadige bekering; wij horen van zware bestrijdingen en diepe

inleiding, maar ook van weinig aangevochten geloof en geringe kennis; wij worden bepaald bij zwoegers in 's Heeren wijngaard en bij zulken, die tot minder arbeid zijn geroepen. Ondanks de verscheidenheid is er niettemin eenheid; allen werden zondaar voor God gemaakt, uit de Geest herboren, in de Middelaar gerechtvaardigd en geheiligd, door de Vader aangenomen. Van aller beschrijving is ook, de laatste regel gelijk luidend: "En wij kwamen te Jeruzalem".

Zal ons levensverhaal daarmee eindigen? Antwoordt niet overijld met een bevestiging. Bunyan besluit zijn "Pelgrimsreis" met de tekening van Onkunde, die door de veerman IJdele Hoop over de Doodsrivier was gezet en, staande vóór de Hemelpoort, nog geboeid naar de plaats des verderfs werd gevoerd. U hebt u toch niet aan IJdele Hoop toevertrouwd? O, geeft er u rekenschap van, of uw verwachting een deugdelijke grond heeft. Menige vergissing, door u begaan, kunt u nog herstellen; maar onherstelbaar blijft de vergissing ten opzichte van de eeuwigheid.

Zal ons levensverhaal eindigen met de woorden: "En wij kwamen te Jeruzalem"; zullen wij opgenomen worden onder de menigte, die met de lange witte klederen bekleed is? Er zijn zielen, die daar wel naar uitgaan, maar zij durven er niet op hopen. Zij weten zich melaats van het hoofd tot de voeten, geheel bedorven en verloren. Zij zijn onwaardig door 's Konings gouden, straten te lopen. Bekommerd gemoed, blijf niet op uzelf zien, al spoort de vader der leugenen daartoe aan. Zie op Jezus Christus, de rijken Zaligmaker van arme zondaren. Hij is de meerdere Ezra, de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, die de banier draagt boven tienduizend. Hij verzekert: "Die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben". (Joh. 8:12) Make de Heilige Geest u meer en meer los van uzelf, en verstevig Hij de geloofsband aan Immanuël.

"En wij kwamen te Jeruzalem". Welk een voorrecht is aan u te beurt gevallen, die dit blij vooruitzicht koesteren moogt.

Gij kent vele dagen, dat de zon schuil gaat en donkere, dreigende wolken uw bestaan versombereren, uw stadelijke leven ontluisteren. De bange vraag grijpt u aan, of u wel waarlijk tot de Sionieten behoort; de twijfel beklemmt u, of u wel ooit Jeruzalem zult bereiken. U zinkt soms zó diep, dat u nergens meer bij kunt; er is geen enkele belofte voor u, de Heiland is gans en al verborgen, u ziet alleen maar uw hopeloosheid en geen lichtstraaltje van goedertieren held.

O, als de Heere dan weer eens overkomt, u opheft uit uw ingezonkenheid, de binnen en buitenpratens doet verstommen en met kracht in uw ziel spreekt: "Ik ben uw heil alleen!" Uw doffe oog gaat stralen, uw trage gang wordt veerkrachtig, de klacht maakt plaats voor een psalm der vreugde. Uw staat ligt vast in de verkiezende gelige, daarom zult u Thuis komen. Al gaat het door water en vuur, de Heere houdt u voor Zijn rekening, want Zijn eer is er mede gemoeid. Straks zal de laatste traan worden afgewischt; dan zingen zij, in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen; in verwondering en aanbidding schrijden zij de stad des grote Konings binnen: "Niet alleen anderen, maar ook wij kwamen te Jeruzalem!"

In een zijner liederen deed Groenewegen de opwekking hoeren:

*Komt, Jehovahs lievelingen,
Naar Jeruzalem geleid,
Laat ons met elkander zingen
Van des hemels heerlijkheid!*

*Zit u hier in treurig duister –
Boven zal het zalig licht,
Sions glans en volle luister
Stralen in uw aangezicht.*

*Kunt ge u reeds thans verblijden,
Als uw Jezus u ontmoet
In het midden van uw strijden,
Is dat leven hier zo zoet -
Hoe zal Ginds de ziel eens zwemmen
In een zaal'gen Oceaan!
Wie kan zijn verlangen remmen
Om naar 't Vaderhuis te gaan?*

Och, lettende op uzelf, volk des Heeren, zult u geen vrijmoedigheid vinden, om aan Groenewegens opwekking gehoor te geven. Want het is u duidelijk geworden, dat u van en uit uzelf nimmer zult geraken tot de jubel van het "En wij kwamen te Jeruzalem".

Maar het mag anders zijn, als u bepaald wordt bij - en te rusten krijgt op de gronden des geloofs en der hope. Dan wordt u terug geleid naar de stille eeuwigheid vóór de grondlegging der wereld; toen hield de Drieëenige Zijn Kabinetsraad: de Vader verloor Zich een gemeente ten leven, de Zoon nam het werk van verzoening en verlossing op Zijn schouders, de Geest aanvaardde de taak der toepassing van het verworven heil. Dáár, in het Souvereine Welbehagen, is de bewegende oorzaak uwer toekomstige heerlijkheid, o Sionieten!

En de verdienende oorzaak vindt u aangewezen in Joh. 19:17, waar wij lezen: "*Hij, dragende Zijn kruis, ging uit*". De Borg en Middelaar ging uit het aardse Jeruzalem als ware Hij onwaardig, om in de stad des grote Konings te verkeren, opdat Zijn gunstgenoten in Hem waardig zouden wezen om het hemelse Jeruzalem te betreden. Bovendien is de Heilige Geest, die Zich niet onbetuigd laat in het hart der keurlingen, het zekere onderpand hunner erfenis; onder Zijn aandrijving hoort u de pelgrims van het Ahavagebed bij tijden zingen:

*Dan wordt Mijn Naam met lofgejuich geprezen,
Dan zullen daar de blijde zangers staan,
De speellién op de harp en cimbels slaan,
En binnen u al Mijn fonteinen wezen!* (Ps. 87:5)

Enige en Drieëenige, tot tien malen toe liet u ons in dit boekje Uw Woord brengen. Vele lessen kwaamt u ons geven; wil er ons genadig voor bewaren, dat wij ze tevergeefs zouden ontvangen hebben. Dat uw bedreigingen en beloften ons niet ten oordeel, maar ten voordeel zijn.

*O, grote Koning, laat ons, tot ere Uws Naams, met velen onder Uw scepter verenigd zijn en eenmaal uit genade Uw Sion beërven.
Amen.*